

CÍRKEV JEŽÍŠE KRISTA SVATÝCH POSLEDNÍCH DNŮ • KVĚTEN 2016

Liahona

Proslovy z generální konference

Oznámeny čtyři nové chrámy
Povolání noví sedmdesátníci
a generální předsednictvo
Primárek

© MICHAEL MALM, LASKAVÉ POSKYTLA GALERIE ILLUWE GALLERY OF FINE ART, NESMI BYT KOPIOVÁNO

I otevřev ústa svá, učil je, Michael Malm

Ježíš a Jeho učedníci opustili zástupy a odešli na horu.

„I otevřev ústa svá, učil je, řka:

Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.“ (Matouš 5:2–3.)

Takto začíná devět veršů známých jako Blahoslavenství. Tato událost se stala známou jako

Kázání na hoře a nachází se v kapitolách 5–7 knihy Matoušovy.

Generální zasedání žen

- 6 **Žádá nás, abychom byly Jeho rukama**
Cheryl A. Esplinová
- 10 **Co učiníme?**
Neill F. Marriottová
- 13 **„Byl jsem cizincem“**
Linda K. Burtonová
- 16 **Vkládejte důvěru v onoho Ducha, který pobízí činit dobro**
President Henry B. Eyring

Sobotní dopolední zasedání

- 19 **Kde se dva nebo tři shromáždí**
President Henry B. Eyring
- 23 **Dar, který povede naše děti**
Mary R. Durhamová
- 26 **Já Boží dítě jsem**
Starší Donald L. Hallstrom
- 29 **Kde jsou klíče a pravomoc kněžství?**
Starší Gary E. Stevenson
- 33 **Hojivá mast odpuštění**
Starší Kevin R. Duncan
- 36 **Buď pokorný**
Starší Steven E. Snow
- 39 **„Abych mohl přitáhnouti všechny lidi k sobě“**
Starší Dale G. Renlund

Sobotní odpolední zasedání

- 43 **Vyjádření podpory úředníkům Církve**
President Dieter F. Uchtdorf
- 45 **Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2015**
Kevin R. Jorgensen
- 45 **Statistická zpráva za rok 2015**
Brook P. Hales
- 46 **Stůjme při církevních vedoucích**
Starší Ronald A. Rasband
- 49 **Kdo přijímá je, přijímá mne**
Starší Neil L. Andersen
- 53 **Zachraňujeme – dokážeme to!**
Starší Mervyn B. Arnold
- 56 **Posvátné místo Znovuzřízení**
Starší Jairo Mazzagardi

59 Vždy si udržujte odpuštění hříchů

Starší David A. Bednar

63 Rodinné rady

Starší M. Russell Ballard

Generální kněžské zasedání

- 66 **Cena kněžské moci**
President Russell M. Nelson
- 70 **Nejlepší vedoucí jsou nejlepší následovníci**
Stephen W. Owen
- 77 **Chvála ochráncům**
President Dieter F. Uchtdorf
- 81 **Věčné rodiny**
President Henry B. Eyring
- 85 **Posvátná důvěra**
President Thomas S. Monson

Nedělní dopolední zasedání

- 86 **Rozhodnutí**
President Thomas S. Monson
- 87 **Věřím?**
Bonnie L. Oscarsonová
- 90 **Vzor pro získání pokoje**
Biskup W. Christopher Waddell
- 93 **Otcové**
Starší D. Todd Christofferson
- 97 **Představte si sami sebe v chrámu**
Starší Quentin L. Cook
- 101 **Vezme vás na ramena a donese vás domů**
President Dieter F. Uchtdorf

Nedělní odpolední zasedání

- 105 **Duch Svatý**
Starší Robert D. Hales
- 108 **Vždy na Něj pamatujeme**
Starší Gerrit W. Gong
- 111 **Útočiště před bouří**
Starší Patrick Kearon
- 114 **Protiklad ve všech věcech**
Starší Dallin H. Oaks
- 118 **Moc božskosti**
Starší Kent F. Richards
- 121 **A smrti již více nebude**
Starší Paul V. Johnson
- 124 **Zítřka mezi vámi Pán vykoná divy**
Starší Jeffrey R. Holland
- 72 **Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů**
- 128 **Promlouvali k nám – Jak se může konference stát součástí našeho života**
- 130 **Rejstřík příběhů v konferenčních proslovech**
- 131 **Zprávy z Církve**

186. výroční generální konference

Sobota večer, 26. března 2016, generální zasedání žen

Předsedal: President Thomas S. Monson.

Vedla: Rosemary M. Wixomová.

Úvodní modlitba: Morgan Munfordová.

Závěrečná modlitba: Sokhanny Parcoová.

Hudbu zajistil smíšený pěvecký sbor Primárek,

Mladých žen a Pomocného sdružení z kůlů

v Salt Lake City v Utahu; dirigenti Lillian

Severinsenová; varhanice Linda Margettsová;

houslistka Kerstin Tenneyová; cellistka

Elizabeth Marshová: „Have I Done Any Good?“

Hymns, č. 223; směs písní, ar. Mohlman,

nepublikováno: „I Am a Child of God“, *Hymns*,

č. 301, a „Love One Another“, *Hymns*, č. 308;

„Sweet Is the Work“, *Hymns*, č. 147; „Come,

Follow Me“, *Hymns*, č. 116, ar. Mohlman,

nepublikováno; „More Holiness Give Me“,

Hymns, č. 131, ar. Goates, nepublikováno.

Sobota dopoledne, 2. dubna 2016, generální zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.

Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.

Úvodní modlitba: Linda K. Burtonová.

Závěrečná modlitba: Starší Arnulfo Valenzuela.

Hudbu zajistil pěvecký sbor Mormon

Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg

a Ryan Murphy; varhaníci Richard Elliott

a Andrew Unsworth: „How Wondrous and

Great“, *Hymns*, č. 267; „Come, Ye Children

of the Lord“, *Hymns*, č. 58; „I Feel My Savior's

Love“, *Children's Songbook*, 74, ar. Cardon,

publ. Jackman; „Secret Prayer“, *Hymns*, č. 144;

„The Lord My Pasture Will Prepare“, *Hymns*,

č. 109, ar. Wilberg, publ. Oxford; „Come,

Thou Fount of Every Blessing“, *Hymns* (1948),

č. 70, ar. Wilberg, publ. Oxford.

Sobota odpoledne, 2. dubna 2016, generální zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.

Vedl: President Henry B. Eyring.

Úvodní modlitba: Starší Hugo E. Martinez.

Závěrečná modlitba: Tad R. Callister.

Hudbu zajistil smíšený pěvecký sbor z Uni-

verzity Brigham Younga-Idaho; dirigenti

Eda Ashbyová a Rebecca Lordová; varhanice

Bonnie Goodliffeová: „Sing Praise to Him“,

Hymns, č. 70, ar. Kempton, nepublikováno;

„Israel, Israel, God Is Calling“, *Hymns*, č. 7,

ar. Ashby, nepublikováno; „Now Let Us

Rejoice“, *Hymns*, č. 3; „I'll Go Where You

Want Me to Go“, *Hymns*, č. 270, ar. Kempton,

nepublikováno.

Sobota večer, 2. dubna 2016, kněžské zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.

Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.

Úvodní modlitba: Starší Stanley G. Ellis.

Závěrečná modlitba: Starší Craig A. Cardon.

Hudbu zajistil pěvecký sbor nositelů kněžství

z Loganského institutu náboženství; dirigenti

Allen M. Matthews a Eric Stauffer; varhaník

Clay Christiansen: „In Hymns of Praise“,

Hymns, č. 75, ar. Christiansen; „I Stand

All Amazed“, *Hymns*, č. 193, ar. Zabriskie,

publ. LDS Music Source; „Come, O Thou

King of Kings“, *Hymns*, č. 59; „Redeemer

of Israel“, *Hymns*, č. 6, ar. Wilberg,

publ. Hinshaw.

Neděle dopoledne, 3. dubna 2016, generální zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.

Vedl: President Henry B. Eyring.

Úvodní modlitba: Starší Anthony D. Perkins.

Závěrečná modlitba: Carol F. McConkieová.

Hudbu zajistil pěvecký sbor Mormon Taber-

nacle Choir; dirigent Mack Wilberg; varhaníci

Andrew Unsworth a Clay Christiansen: „Let

Zion in Her Beauty Rise“, *Hymns*, č. 41; „The

Morning Breaks“, *Hymns*, č. 1, ar. Wilberg,

nepublikováno; „I Will Follow God's Plan“,

Children's Songbook, 164, ar. Hofheins/

Christiansen, nepublikováno; „You Can

Make the Pathway Bright“, *Hymns*, č. 228,

ar. Wilberg, nepublikováno; „Rejoice, the

Lord Is King“, *Hymns*, č. 66; „Press Forward,

Saints“, *Hymns*, č. 81, ar. Wilberg; „O Thou

Rock of Our Salvation“, *Hymns*, č. 258,

ar. Wilberg, nepublikováno.

Neděle odpoledne, 3. dubna 2016, generální zasedání

Předsedal: President Thomas S. Monson.

Vedl: President Dieter F. Uchtdorf.

Úvodní modlitba: Starší C. Scott Grow.

Závěrečná modlitba: Starší Shayne M.

Bowen. Hudbu zajistil pěvecký sbor Mormon

Tabernacle Choir; dirigenti Mack Wilberg

a Ryan Murphy; varhanice Linda Margett-

sová: „Praise to the Lord, the Almighty“,

Hymns, č. 72, ar. Wilberg, publ. Oxford;

„For I Am Called by Thy Name“, Gates,

publ. Sonos; „Guide Us, O Thou Great

Jehovah“, *Hymns*, č. 83; „The Day Dawn

Is Breaking“, *Hymns*, č. 52; ar. Murphy,

nepublikováno; „Sing We Now at Parting“,

Hymns, č. 156, ar. Wilberg, nepublikováno.

Poselství pro domácí a navštěvující učení

Jako poselství pro domácí a navštěvující učení vyberte prosím proslov, který nejlépe odpovídá potřebám těch, které navštěvujete.

Na obálce

Vpředu: Foto Cody Bell.

Vzadu: Foto Ale Borges.

Fotografie z konference

Záběry z generální konference v Salt Lake City pořídili Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Binghamová, Ale Borges, Randy Collier, Mark Davis, Craig Dimond, Nate Edwards, Ashlee Larsenová, Leslie Nilsson, Matt Reier a Christina Smithová; fotografii Yvette Buggingoové laskavě poskytla Yvette Buggingoová; fotografii Josepha Ssengooby a Joshuy Walusimbiho laskavě poskytl Joseph Ssengooba; fotografii Josepha Ssengooby a Leifa Ericksona laskavě poskytl Leif Erickson; fotografii dětí a církevního shromáždění v Kongu laskavě poskytl Neil L. Andersen a území Afrika-jihovýchod; foto dívky u okna Kirt Harmon; fotografii Fernanda Arauja s mladými muži a rodiny Araujoových laskavě poskytl Fernando Araujo; fotografii Russella M. Nelsona, sestry Nelsonové a rodiny Jimmyho Hatfielda laskavě poskytl Russell M. Nelson; fotografie dinosaura a dětí: iStock.

Dostupnost konferenčních proslovů

Proslovy z generální konference v mnoha jazycích jsou k dispozici na internetu – přejděte na stránku conference.lds.org a zvolte jazyk. Proslovy jsou dostupné také v mobilní aplikaci Knihovna evangelia.

KVĚTEN 2016, 24. ROČNÍK, ČÍSLO 2

LIAHONA 13285 121

Mezinárodní časopis Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

První předsednictvo: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kvorum Dvanácti apoštolů: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Šéfredaktor: Joseph W. Sítati

Asistenti šéfredaktora: James B. Martino, Carol F. McConkieová

Poradci: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett,
Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplinová, Christoffel Golden, Douglas
D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephensonová

Výkonný ředitel: Peter F. Evans

Ředitel podpůrných oddělení: Vincent A. Vaughn

Ředitel církevních časopisů: Allan R. Loyborg

Manažer obchodu: Garff Cannon

Výkonný redaktor: R. Val Johnson

Asistent výkonného redaktora: Ryan Carr

Asistent publikace: Megan VerHoef Seitzová

Autorský a redakční tým: Brittany Beattieová, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fullerová, Garrett
H. Garff, LaRene Porter Gauntová, Jill Hackingová, Charlotte
Larcabalová, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson
Odekirková, Joshua J. Perkey, Jan Pinboroughová, Richard
M. Romney, Mindy Anne Seluová, Paul VanDenBerghe,
Marissa Widdisonová

Výkonný ředitel pro grafickou úpravu: J. Scott Knudsen

Ředitel pro grafickou úpravu: Tadd R. Peterson

Designerský tým: Jeanette Andrewsová, Fay P. Andrusová,
C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hincleyová,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgrenová, Scott M. Mooy, Mark
W. Robison, Rachel Smithová, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorstová

Koordinátor pro duševní vlastnictví: Collette Nebeker
Auneová

Vedoucí výroby: Jane Ann Petersová

Produkční tým: Connie Bowthorpe Bridgeová, Julie Burdettová,
Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilsonová, Gayle Tate Raffertyová,
Derek Richardson

Připrava tisku: Jeff L. Martin

Ředitel pro tisk: Craig K. Sedgwick

Ředitel pro distribuci: Stephen R. Christiansen

Překlad: Martin Prachar

Distribuce:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Informace o předplatném:

Objednávky předplatného a změny adresy vyřizuje oddělení
Customer Service

Bezplatná linka: 00800 2950 2950

Telefon: +49 (0) 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Web: store.lds.org

Cena za roční předplatné: 61,25 CZK (české vydání)

Rukopisy a dotazy zasílejte on-line na stránkách liahona.lds.org;
e-mailem na adresu liahona@ldschurch.org; nebo poštou na
adresu: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA.

Liahona (název pochází z knihy Mormonovy a znamená „kompas“
neboli „ukazatel“) je vydávána albánsky, anglicky, arménsky, bislamsky,
bulharsky, cebuánsky, česky, čínsky, v zjednodušené čínštině, dánsky,
estonsky, fidžijsky, finsky, francouzsky, holandsky, chorvatsky, indonésky,
islandsky, italsky, japonsky, kambodžsky, kiribatsky, korejsky, litevsky,
lotyšsky, maďarsky, malgašsky, maršalsky, mongolsky, německy, norský,
polsky, portugalsky, řecky, rumunsky, ruský, samoánsky, slovincky,
svahilsky, španělsky, švédsky, tagalsky, tahitsky, thajsky, tonžsky,
ukrajinsky, urdsky a vietnamsky. (Periodičnost se liší podle jazyka.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Všechna práva vyhrazena. Vytisknuto
ve Spojených státech amerických.

Text a obrazový materiál v *Liahoně* může být kopírován pro
příležitostné neobchodní použití v Církvi nebo v rodině. Obrazový
materiál nesmí být kopírován v případě, že je u díla v újdu o autorovi
kopírování zakázáno. S případnými dotazy ohledně copyrightu se
obracujte na Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St.,
Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2016 Vol. 24 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Czech (ISSN
1085-4258) is published four times a year (April, May, October, and
November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent issue; old and
new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake
City, UT 84126-0368, USA.

Seznam řečníků

Andersen, Neil L., 49
Arnold, Mervyn B., 52
Ballard, M. Russell, 63
Bednar, David A., 59
Burtonová, Linda K., 13
Cook, Quentin L., 97
Duncan, Kevin R., 33
Durhamová, Mary R., 23
Esplinová, Cheryl A., 6
Eyring, Henry B., 16, 19, 81
Gong, Gerrit W., 108
Hales, Brook P., 45
Hales, Robert D., 105
Hallstrom, Donald L., 26
Holland, Jeffrey R., 124
Christofferson, D. Todd, 93
Jergensen, Kevin R., 45
Johnson, Paul V., 121
Kearon, Patrick, 111
Marriottová, Neill F., 10
Mazzagardi, Jairo, 56
Monson, Thomas S., 85, 86
Nelson, Russell M., 66
Oaks, Dallin H., 114
Oscarsonová, Bonnie L., 87
Owen, Stephen W., 70
Rasband, Ronald A., 46
Renlund, Dale G., 39
Richards, Kent F., 118
Snow, Steven E., 36
Stevenson, Gary E., 29
Uchtdorf, Dieter F., 77, 101
Waddell, W. Christopher, 90

Rejstřík témat

Aktivizace, 53
Božská podstata, 13, 26, 66,
85, 101
Církevní vedoucí, 46
Děti, 23, 36, 49, 63, 81
Duch Svatý, 16, 19, 23,
59, 105
Generální konference, 19, 124
Hudba, 26, 36
Chrámová práce, 29, 66, 97
Chrámy, 81, 86, 87, 90,
97, 118
Ježíš Kristus, 6, 10, 16, 33,
39, 46, 59, 70, 77, 81,
87, 90, 101, 108, 114,
121, 124
Joseph Smith, 29, 56, 97,
105, 114
Kázeň, 93
Kněžství, 29, 66, 70, 81,
85, 87
Kniha Mormonova, 56
Království Boží, 10, 87
Křest, 23, 59
Láska, 6, 10, 13, 16, 77, 93,
111, 124
Manželství, 77, 81, 93
Mateřství, 10
Milost, 33
Misionářská práce, 29, 81
Mládež, 46, 49
Modlitba, 19, 56, 63, 66,
105, 108
Naděje, 101, 121, 124
Navazování přátelských
vztahů, 49, 53
Nebeský Otec, 33, 101
Obrácení, 87
Obřady, 29, 59, 87, 97, 118
Odpuštění, 33, 108
Otcovství, 81, 93
Pád, 114
Plán spasení, 81, 114, 121

Pokání, 86, 90, 97, 108, 124
Pokoj, 90, 105
Pokora, 16, 36
Pomocné sdružení, 13
Poslušnost, 101
Pravá láska, 77, 111
Proroci, 36, 46, 87, 90
Protivenství, 26, 36, 77, 90,
114, 121, 124
Přátelství, 53
Příklad, 93
Příprava, 85
Pýcha, 77
Rady, 63
Rodičovství, 49, 63
Rodina, 49, 63, 77, 81, 87
Rodinná historie, 29, 97
Služba, 6, 13, 16, 66, 70,
111, 118
Smlouvy, 23, 29, 81, 90, 97, 118
Smrt, 121
Sociální péče, 39
Soucit, 111
Studium písem, 66
Stálost, 39, 59, 108
Svědectví, 19
Svoboda jednání, 86, 105, 114
Šťastí, 77
Technologie, 63, 97
Učednictví, 70, 87, 101
Usmíření, 33, 39, 59, 81, 90,
108, 114, 124
Uzdravení, 33
Vedení, 46, 70
Velikonoce, 10, 121
Víra, 10, 19, 86, 87, 101
Vytřvalost, 124
Výuka, 23, 93
Vzdělání, 93, 105
Vzkříšení, 121
Znovuzřízení, 56, 105
Způsobilost, 85
Ženy, 10, 13

Vybrané okamžiky ze 186. výroční generální konference Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Sobotní dopolední zasedání dubnové generální konference zahájil president Henry B. Eyring výzvou, v níž povzbudil posluchače, aby se modlili za řečníky a pěvecké sbory před i během jejich vystoupení. A na závěr konference v neděli odpoledne starší Jeffrey R. Holland poznamenal: „Pokud v nadcházejících dnech ... ve vlastním životě najdete určité prvky, jež dosud nedosahují úrovně poselství, která jste tento víkend slyšeli, nebudte skleslí. ... Na evangeliu je dobré to, že získáváme zásluhy i za *snahu*, i když se nám vždy nedaří dosáhnout úspěchu.“ (Strana 125, 126.)

Jejich výzvy k činu předpověděly a zdůraznily výzvu presidenta

Thomase S. Monsona: „Až budeme uvažovat o rozhodnutích, která v životě každý den činíme, ... pokud se rozhodneme pro Krista, rozhodneme se správně.“ (Strana 86.)

K dalším vybraným okamžikům z konference patří tyto:

- President Monson oznámil čtyři nové chrámy: v Belému v Brazílii; v Quitu v Ekvádoru; v Limě v Peru (v pořadí druhý tamější chrám); a v Harare v Zimbabwe. (Viz článek na straně 142.)
- Vyjádření podpory jedenácti novým generálním autoritám. (Jejich životopisy začínají na straně 131.)
- Vyjádření podpory novému Generálnímu předsednictvu Primárek. (Jejich životopisy

začínají na straně 136.)

- Oznámení nové iniciativy, jak mohou jednotlivci a rodiny v místech, kde žijí, podávat pomocnou ruku uprchlíkům. (Viz strany 13, 111 a 141.)
- Několik proslovů se týkalo vztahů v rodině, obzvláště role mužů jakožto manželů, otců a nositelů kněžství.
- Naukové postřehy z pohledu řečníků, jako je tento od staršího Dalea G. Renlunda: „Když se přiblížíme k Bohu, vstoupí nám do života uschopňující moc Usmíření Ježíše Krista. A jako učedníci na cestě do Emaus zjistíme, že Spasitel nám byl a je nablízku po celou dobu.“ (Strana 42.)

Cheryl A. Esplinová

První rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek

Žádá nás, abychom byly Jeho rukama

Pravá křesťanská služba je nesobecká a zaměřená na druhé.

„[M]ilujte se] vespolek; jakož já miloval jsem vás.“¹ Tato slova, jež zazněla v písni tohoto úžasného sboru, vyslovil Ježíš jen několik hodin před svou velkou smírnou obětí – obětí, kterou starší Jeffrey R. Holland popsal jako „nejvznešenější projev čisté lásky, která kdy byla v historii tohoto světa projevena“.²

Nejenže nás Ježíš učil chovat lásku k druhým, ale sám podle toho, čemu učil, i žil. Během svého působení „cho-dil, dobře čině“,³ a „naléhavě všechny žádal, aby následovali Jeho příklad“.⁴ Učil: „Nebo kdož bude chtít duši svou zachovati, ztratit ji; a kdož ztratí duši svou pro mne, ten ji zachová.“⁵

President Thomas S. Monson, který tomuto nabádání rozumí a žije podle něj, uvedl: „Myslím, že Spasitel nám říká, že [pokud] neztratíme sami sebe ve službě druhým, náš život má jen malý význam. Ti, kteří žijí jen pro sebe, nakonec uvadnou a ... svůj život ztrácejí, zatímco ti, kteří ztrácejí sami sebe ve službě druhým, rostou a vzkvétají – a tím si život zachovávají.“⁶

Pravá křesťanská služba je nesobecká a zaměřená na druhé. Jedna žena, která pečovala o svého invalidního manžela, uvedla: „Neberte svou

úlohu jako břemeno – vnímejte ji jako příležitost naučit se, co je to opravdová láska.“⁷

Sestra Sondra D. Heastonová se v proslovu ke studentům BYU zeptala: „Co kdybychom si dokázali navzájem vidět do srdce? Rozuměli bychom si lépe? Kdybychom pociťovali to, co druzí, viděli to, co oni, a slyšeli to, co oni, udělali bychom si čas a využili ho k tomu, abychom druhým sloužili, a chovali bychom se k nim jinak? Cho-vali bychom se k nim s větší trpělivostí, laskavostí a tolerancí?“

Sestra Heastonová se podělila o to, co zažila během své služby na táboře Mladých žen. Uvedla:

„Jedna z ... mluvčích na zasvěcujícím shromáždění ... nás učila, 'kým se stát'. Řekla ... například: 'Buďte někým, kdo se zajímá o druhé, aby je poznal a sloužil jim – odhodte zrcadla a podívejte se z okna.'“

Aby to názorně předvedla, zavolala jednu z mladých žen a požádala ji, aby se postavila čelem k ní. Pak vytáhla zrcadlo a dala je mezi mladou ženu a sebe tak, aby se během doby, kdy se pokoušela s onou mladou ženou hovořit, ona sama dívala do zrcadla. Jak se dalo čekat, efektivní či upřímné

konverzaci se to ani neblížilo. Byla to mocná názorná ukázka, která doložila, jak je složité komunikovat s druhými a sloužit jim, pokud se příliš zabýváme samy sebou a vnímáme jen sebe a vlastní potřeby. Pak zrcadlo odložila, vytáhla okenní rám a umístila ho mezi svůj obličej a obličej oné mladé ženy. ... Viděly jsme, že mladá žena se stala středobodem [jejího] zájmu a že opravdová služba vyžaduje, abychom zaměřily své potřeby a city na druhé. Často se tolik staráme o sebe a svůj zaneprázdněný život – když se díváme do zrcadla, zatímco se pokoušíme najít příležitosti ke službě – že nevidíme jasně skrze okna služby.“⁸

President Monson nám připomíná, že „kolem nás jsou ti, kteří potřebují

Je obtížné komunikovat s druhými a sloužit jim, když vnímáme pouze sebe a své potřeby.

Opravdová služba vyžaduje, abychom se soustředili na potřeby a pocity druhých.

naši pozornost, naše povzbuzení, naši podporu, naši útěchu, naši laskavost – ať již to jsou členové rodiny, přátelé, známí nebo někdo cizí. Jsme zde na zemi jako ruce Páně a máme zmocnění sloužit Jeho dětem a pozvedat je. Pán spoléhá na každého z nás.⁹

Loni v lednu časopisy *Liahona* a *Friend* vyzvaly děti z celého světa, aby se řídily radou presidenta Monsona a staly se rukama Páně. Vybidly děti, aby konaly skutky služby – malé i velké. Povzbudily je, aby si pak na kus papíru obkreslily ruku, vystřihly ji, napsaly na ni, jakou službu vykonaly, a poslaly ji do redakce. Je možné, že mnohé z vás, které nás dnes večer posloucháte, jsou jedním z oněch tisíců dětí, které vykonaly láskyplnou službu a daly o ní vědět.¹⁰

Když se děti naučí, jak mít rády druhé a sloužit jim, zatímco jsou ještě malé, vytvoří si vzorec pro službu pro zbytek svého života. Děti nás ostatní často učí, že projevít lásku a prokázat službu nemusí být nic velkého

Tisíce dětí se řídily radou presidenta Thomase S. Monsona, aby se staly Pánovým rukama tím, že budou konat skutky služby.

či impozantního, aby to mělo smysl a pomohlo to.

Jedna učitelka Primárek se podělila o následující příklad. „Dnes,“ řekla, „dětí ve třídě pěti- a šestiletých dělaly

náhrdelníky lásky. Každé z dětí na proužky papíru nakreslilo obrázky – na jeden sebe, na další Ježíše a pak ještě několik členů rodiny a blízkých. Proužky jsme slepily do kruhů, které jeden

druhým navzájem procházely, abychom vytvořily řetěz a z něj náhrdelníky lásky. Když děti kreslily, mluvily o své rodině.

Heather řekla: „Myslím, že sestra mě

nemá ráda. Pořád se hádáme. ... Ani já se nemám ráda. Mám smutný život.“ A vložila si hlavu do dlaní.

Pomyslela jsem na situaci v jejich rodině a měla jsem pocit, že má možná

opravdu těžký život. Ale poté, co to Heather řekla, Anna, která seděla na druhém konci stolu, odpověděla: „Heather, dám tě ve svém náhrdelníku mezi sebe a Ježíše, protože On tě má rád a já taky.“

Když to Anna řekla, Heather podlezla pod stolem k Anně a objala ji.

Na konci hodiny, když Heather přišla vyzvednout babičku, jí Heather řekla: „Víš co, babi? Ježíš mě má rád!“

Když s láskou a v rámci služby podáváme druhým pomocnou ruku, a to i v tom nejmenším, mění a obměňuje se srdce druhých, jelikož pocítují lásku Páně.

Někdy však může být kvůli bezpočtu lidí, kteří jsou kolem nás a potřebují pomoc a úlevu od břemen, těžké naplnit tolik naléhavých potřeb.

Sestry, některé z vás, které nás posloucháte, možná máte pocit, že jste plně vytíženy službou členům rodiny. Pamatujte, že při oněch rutinních a často obyčejných úkolech jste „ve službě svého Boha“.¹¹

Další z vás možná pocítují prázdnotu, kterou lze naplnit, když se rozhlédnete v sousedství či v obci po příležitostech, jak někomu pomoci ulehčit jeho břímě.

Každá z nás může včlenit službu do svého každodenního života. Žijeme ve svárlivém světě. Sloužíme i tím, že nekritizujeme, odmítáme pomlouvat, nesoudíme, usmějeme se, poděkujeme a jsme trpělivé a laskavé.

Jiné druhy služby vyžadují čas, cílevědomé plánování a více energie. Ale stojí za jakoukoli námahu. Možná bychom mohly začít tím, že se samy sebe zeptáme:

- Komu ve svém okruhu vlivu bychom mohla dnes pomoci?
- Kolik času a jaké zdroje mám?
- Jak mohu využít své talenty

- a dovednosti k požehnání druhým?
- Co bychom mohli udělat jako rodina?

President Dieter F. Uchtdorf učil:
 „Musíte dělat to, co dělali Kristovi učedníci ve všech dispensacích – poradit se spolu, využít všech dostupných prostředků, usilovat o inspiraci Ducha Svatého, požádat Pána o potvrzení a pak si vyhrnout rukávy a dát se do práce.“

Slibuji vám,“ řekl, „že když se budete řídit tímto vzorem, obdržíte konkrétní vedení týkající se toho, *komu, jak, kdy a kde* poskytnout pomoc dle způsobu Páně.“¹²

Kdykoli přemýšlím o tom, jaké to bude, až Spasitel znovu přijde, pomyslím na Jeho návštěvu u Nefitů, kdy se zeptal:

„Máte mezi sebou nějaké, kteří jsou nemocní? Přiveďte je sem. Máte nějaké, kteří jsou chromí nebo slepí nebo kulhající nebo zmrzačení nebo

malomocní nebo ochrnutí nebo kteří jsou hluší anebo jakkoli sužováni? Přiveďte je sem a já je uzdravím, neboť mám s vámi soucit; nitro mé je plné milosrdenství. ...

[Spasitel] uzdravil každého.“¹³

Nyní nás žádá, abychom byly Jeho rukama.

Zjistila jsem, že to, co dává životu smysl, je láska k Bohu a k bližnímu. Kéž následujeme Spasitelův příklad a nabádání, abychom s láskou pečovali o druhé.

Svědčím o pravdivosti zaslíbení presidenta Henryho B. Eyringa, „že [použijeme-li] své dary ke službě druhému, [pocítíme] lásku, již k dotyčnému chová Pán. Rovněž [pocítíme] Jeho lásku k [nám].“¹⁴ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Poznámka: 2. dubna 2016 byla sestra Esplinová uvolněna jako první rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek.

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Jan 13:34.
2. Jeffrey R. Holland, „Tam, kde se setkává spravedlnost, láska a milosrdenství“, *Liahona*, květen 2015, 106.
3. Skutkové 10:38.
4. „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“, *Liahona*, duben 2000, 2.
5. Lukáš 9:24.
6. Thomas S. Monson, „Co jsem dnes pro někoho udělal?“ *Liahona*, listopad 2009, 85.
7. Lola B. Walters, „Sunshine in My Soul“, *Ensign*, Aug. 1991, 19.
8. Sondra D. Heaston, „Keeping Your Fingers on the PULSE of Service“ (Brigham Young University devotional, June 23, 2015), 1, 5, speeches.byu.edu. Onou mluvčí na táboře Mladých žen, která se o tyto postřehy podělila, byla sestra Virginia H. Pearceová.
9. Thomas S. Monson, „Co jsem dnes pro někoho udělal?“ 85–86.
10. Viz „Give Us a Hand!“ *Liahona*, Jan. 2015, 64–65.
11. Mosiáš 2:17.
12. Dieter F. Uchtdorf, „Poskytování pomoci dle způsobu Páně“, *Liahona*, listopad 2011, 55.
13. 3. Nefi 17:7, 9.
14. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God* (1997), 88.

Neill F. Marriottová

Druhá rádkyně v Generálním předsetnictvu Mladých žen

Co učiníme?

Království budujeme tehdy, když pečujeme o druhé. Království budujeme také tím, že vyjadřujeme svůj názor a svědčíme o pravdě.

Krátce po Ježíšově Vzkříšení a nanebevstoupení apoštol Petr učil: „Věziž tedy jistotně [všichni], žeť Bůh ... Pánem ... i Kristem [učinil] toho Ježíše, kteréhož jste vy ukřižovali.“ Ty, kteří ho poslouchali, to zasáhlo u srdce a ptali se Petra a ostatních: „Což máme činiti, muži bratři?“¹ A následně radostně uposlechli to, čemu je Petr učil.

Zítřka je velikonoční neděle a já doufám, že i nás něco zasáhlo u srdce, abychom pamatovaly na Spasitele, činily pokání a radostně uposlechly.

Na této generální konferenci uslyšíme inspirované pokyny od církevních vedoucích – mužů i žen. S vědomím, že jejich slova se dotknou našeho srdce, se vás dnes večer ptám: „Co učiníme my, ženy a sestry?“

Eliza R. Snowová, generální presidentka Pomocného sdružení, téměř před 150 lety řekla sestrám: „Pán nám uložil významné zodpovědnosti.“² Svědčím o tom, že její slova jsou stále platná i dnes.

Pánova Církev potřebuje ženy vedené Duchem, které používají své jedinečné dary k tomu, aby pečovaly o druhé, vyjadřovaly svůj názor a hájily pravdu evangelia. Naše inspirace a intuice jsou nezbytnými součástmi budování království Božího, což ve

skutečnosti znamená, že máme konat svůj díl při přinášení spasení Božím dětem.

Budování království skrze péči o druhé

Království budujeme tehdy, když pečujeme o druhé. Avšak tím prvním dítětem Božím, které musíme ve znovuzřízeném evangeliu posilovat, jsme my samy. Emma Smithová řekla: „Přeji si mít Ducha Božího, abych dobře porozuměla sobě a dokázala jsem překonat cokoli, co pochází z tradice

či přirozenosti, co by nesměřovalo k mému oslavení.“³ Musíme si vypěstovat skálopevnou víru ve Spasitelovo evangelium a postupovat kupředu, posilovány chrámovými smlouvami, směrem k oslavení.

Co když některé naše tradice nemají ve znovuzřízeném evangeliu Ježíše Krista místo? Jejich opuštění může vyžadovat emocionální podporu a péči ze strany někoho druhého, jako tomu bylo v mém případě.

Když jsem se narodila, rodiče za domem zasadili magnolii, aby její květy mohly zdobit mou svatbu konanou v protestantském kostele mých předků. Ale v den svého sňatku jsem vedle sebe neměla rodiče ani květy magnolie, protože jako členka Církve, která byla obrácena rok před tím, jsem byla na cestě do Salt Lake City, abych obdržela chrámové obdarování a byla zpečetěna s Davidem, svým snoubencem.

Když jsem opustila Louisianu a blížila se k Utahu, zaplavil mě pocit opuštěnosti. Před svatbou jsem měla přenocovat u Davidovy nevlastní babičky, které ostatní s láskou říkali teta Carol.

A tak jsem měla jako nováček v Utahu přenocovat v domě neznámého člověka, než budu na věčnost připečetěna k rodině, kterou jsem sotva znala. (Ještě že jsem svého budoucího manžela i Pána milovala a důvěřovala jsem jim!)

Když jsem stála u prahu domu tety Carol, chtěla jsem se někam skrýt. Otevřely se dveře – já tam stála jako vyděšený králík – a teta Carol beze slova natáhla ruku a objala mě. Ona, která neměla vlastní děti, věděla – její starostlivé srdce vědělo – že potřebuji někam patřit. Jakou útěchu a radost jsem v onen okamžik pocítila! Obavy se rozplynuly a měla jsem pocit, že jsem ukotvena v duchovně bezpečném místě.

Láska znamená udělat v životě místo pro někoho dalšího – tak, jako to udělala teta Carol pro mě.

Matky doslova dělají místo ve svém těle, aby vyživovaly nenarozené dítě – a doufáme, že i místo ve svém srdci, zatímco ho vychovávají – ale vyživování a péče se neomezují jen na rození dětí. Eva byla nazvána matkou ještě předtím, než měla děti.⁴ Jsem přesvědčena, že „být matkou“ znamená „dávat život“. Zamyslete se, kolika různými způsoby dáváte život. Může to znamenat poskytnout emocionální život zoufalému nebo duchovní život pochybujícímu. S pomocí Ducha Svatého můžeme vytvořit emocionálně uzdravující místo pro ty, kteří jsou diskriminováni, zavržováni nebo jsou cizinci. Těmito nenápadnými, nicméně mocnými způsoby budujeme království Boží. Sestry, každá z nás přišla na zemi s těmito životadárnými, pečovatelskými a mateřskými dary, protože takový je Boží plán.

Snaha následovat Jeho plán a stát se budovatelkami království vyžaduje nesobeckou oběť. Starší Orson

F. Whitney napsal: „Vše, co vytrpíme a co přečkáme, zvláště pokud to přečkáme trpělivě, ... očišťuje naše srdce ... a činí nás jemnějšími a dobročinnějšími, ... a právě ... dřinou a soužením získáváme vzdělání, ... které nás učiní více takovými, jako jsou náš Otec a Matka v nebi.“⁵ Tyto pročišťující zkoušky nás přivádějí ke Kristu, který nás může uzdravit a učinit nás užitečnými v práci na spasení.

Budování království slovy a vydáváním svědectví

Království budujeme také tím, že vyjadřujeme svůj názor a svědčíme o pravdě. Řídíme se Pánovým vzorem. On mluví a učí s mocí a pravomocí Boží. A my to můžeme dělat také, sestry. Ženy si obvykle rády povídají a setkávají se! Když pracujeme na základě delegované kněžské pravomoci, která je nám dána, pak se naše povídání a setkávání mění ve výuku evangelia a vedení druhých.

Sestra Julie B. Becková, bývalá generální presidentka Pomocného

sdužení, učila: „Schopnost zasloužit si osobní zjevení, získat ho a jednat podle něj je tou nejdůležitější dovedností, kterou si lze v tomto životě osvojit. ... Je ... zapotřebí se vědomě snažit.“⁶

Osobní zjevení od Ducha Svatého nás bude nabádat k tomu, abychom se učily věčné pravdě, Spasitelově pravdě, mluvily o ní a jednaly podle ní. Čím více budeme Krista následovat, tím více budeme pociťovat Jeho lásku a vedení; čím více budeme pociťovat Jeho lásku a vedení, tím více si budeme přát učit pravdě tak jako On, a to i tehdy, když čelíme protivenství.

Před několika lety jsem se modlila, abych věděla, co říci na obhajobu mateřství, když mi zavolala jedna anonymní žena.

Zeptala se: „Jste Neill Marriottová, matka velké rodiny?“

Radostně jsem odpověděla: „Ano!“ a čekala jsem, že řekne něco jako: „Tak to je skvělé!“

Ale kdepak! Nikdy nezapomenu na její odpověď, když do telefonu řekla:

„Velmi mě pohoršuje, že chcete na tuto přeplněnou planetu přivádět děti!“

„Aha,“ vyhrkla jsem, „chápu, jak se cítíte.“

Ona odsekla: „Ne – nechápete!“

Já jsem zamumlala: „No, možná, že nechápu.“

A pak na mě začala chrlit, jak pošetilé bylo mé rozhodnutí stát se matkou. Zatímco mluvila, modlila jsem se o pomoc; a pak mi na mysl vytanula nenápadná myšlenka: „Co by jí na to řekl Pán?“ Pocítila jsem, že stojím na pevné půdě, a při pomýšlení na Ježíše Krista jsem sebrala odvahu.

Odpověděla jsem: „Jsem ráda, že jsem matkou, a slibuji vám, že udělám vše, co je v mých silách, abych vychovala své děti tak, aby byl díky nim tento svět lepší.“

Ona odvětila: „No to doufám!“ a zavěsila.

Nešlo o nic velkého – ostatně, stála jsem v bezpečí své kuchyně! Ale svou malou měrou jsem byla schopna hájit rodinu, matky a živitelky, a to díky dvěma věcem: Zaprvé – rozuměla jsem a věřila Boží nauce o rodině; a zadruhé – modlila jsem se o to, jakými slovy tuto pravdu vyjádřit.

To, že jsme zvláštní a jiné než svět, přiláká určitou kritiku, ale musíme být zakotveny ve věčných zásadách a svědčit o nich, ať již na to svět reaguje jakkoli.

Když se samy sebe ptáme: „Co učiníme?“ zamysleme se nad touto otázkou: „Co činí Spasitel neustále?“ Pečuje o druhé. Tvoří. Pobízí k růstu a k dobrotivosti. Ženy a sestry, totéž můžeme dělat i my! Dívky z Primárek, potřebuje někdo ve vaší rodině vaši lásku a laskavost? I vy budujete království tím, že pečujete o druhé.

Spasitelovo stvoření země, pod vedením Jeho Otce, bylo ohromným skutkem péče o druhé. Poskytl nám místo, kde můžeme růst a rozvíjet víru v Jeho smírnou oběť. Víra v Ježíše Krista a v Jeho Usmíření je tím nejdůležitějším místem uzdravení a naděje, růstu a účelu. Každá z nás potřebuje mít duchovní i fyzické místo, kam patří. My, sestry každého věku, můžeme toto místo vytvořit – je to místo svaté.

Naší velkou zodpovědností je stát se ženami, které následují Spasitele, pečují inspirovaně o druhé a žijí nebojácně podle pravdy. Když budeme Otce v nebi žádat, aby z nás učinil budovatelky Jeho království, naplní nás Jeho moc a my budeme vědět, jak pečovat o druhé, a nakonec se staneme takovými, jako jsou naši nebeští rodiče. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Skutkové 2:36–37.
2. Eliza R. Snow, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 42.
3. Emma Smith, *Daughters in My Kingdom*, 12.
4. Viz Genesis 3:20.
5. Orson F. Whitney, v: Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
6. Julie B. Becková, „A na služebnice v těch dnech vyleji Ducha svého“, *Liahona*, květen 2010, 11.

Linda K. Burtonová
Generální presidentka Pomocného sdružení

„Byl jsem cizincem“

S modlitbou [se rozhodněte], jak můžete – dle časových možností a okolností – sloužit uprchlíkům a migrantům ve svém okolí.

V den, kdy bylo zorganizováno Pomocné sdružení, Emma Smithová řekla: „Uděláme něco mimořádného. ... Očekáváme mimořádné příležitosti a naléhavé výzvy.“¹ Naléhavé výzvy a mimořádné příležitosti se tehdy naskývaly často – stejně jako dnes.

Jedna přišla během generální konference v říjnu 1856, když prezident Brigham Young oznámil shromážděným, že pionýři s ručními vozíky jsou stále ještě na cestě a zima se blíží. Prohlásil: „Vaše víra, náboženství a náboženské vyznání nikdy nespasí duši nikoho z vás v celestiálním království našeho Boha, pokud neuskutečníte právě ty zásady, kterým vás nyní učím. Jděte a přiveďte ty, kteří jsou nyní na pláních, a dbejte striktně těch věcí, které nazýváme časnými, ... jinak vaše víra bude marná.“²

S vděčným obdivem vzpomínáme na muže, kteří se vydali trpící svatě zachránit. Ale co udělaly sestry?

„Sestra [Lucy Meserve] Smithová zaznamenala, ... že na základě nabádání presidenta Younga přikročili přítomní k činům. ... Ženy si přímo na místě ve [starém] Tabernaclu [sundaly spodničky veliké spodní sukně, jež se tehdy nosily a v nichž bylo také teplo], punčochy a všechno, co mohly

postrádat, a naložily to do vozů, aby to poslaly svatým v horách.“³

O několik týdnů později, když se zachránci a výpravy s ručními vozíky přiblížili k Salt Lake City, shromáždil prezident Brigham Young znovu svaté ve starém Tabernaclu. S velkou naléhavostí je prosil, hlavně sestry, aby se postarali o trpící, poskytli jim jídlo a přijali je, načež řekl: „Zjistíte, že někteří mají na nohou omrzliny až po kotníky, jiní až po kolena a někteří mají omrzlé ruce. ... Páli bychom si, abyste je přijali jako své vlastní děti a chovali k nim stejně cizí.“⁴

Lucy Meserve Smithová také zaznamenala:

„Udělali jsme s pomocí dobrých bratrů a sester vše, co bylo v našich silách, abychom potřebné utěšili. ... Měli na ruku a na nohu těžké omrzliny. ... Neustávali jsme v práci, dokud se všem neulevilo. ...

Žádná jiná práce, již jsem kdy v životě konala, mi nepřinesla více uspokojení a, mohu říci, ani více radosti – tak velký pocit svornosti všude převládal. ...

Co dalšího čeká na ochotné ruce?“⁵

Mé milované sestry, toto vyprávění se dá vztáhnout i na dnešní dobu a na ty, kteří po celém světě trpí. Naše srdce se dotýká další „mimořádná příležitost“.

Na celém světě je více než 60 milionů uprchlíků, včetně násilně vysídlených osob. Polovina z nich jsou děti.⁶ „Tito lidé prošli nesmírnými těžkostmi a začínají nový život v [jiných zemích a kulturách]. I když [někdy] existují organizace, které jim pomohou najít bydlení a obstarat základní potřeby, nejvíce potřebují přítele a spojence, který jim může pomoci si na nový

domov [zvyknout], naučit se jazyku, porozumět tamním poměrům a zákonům a pocítit, že se jim daří mezi ostatní zapadnout.“⁷

Loni v létě jsem se setkala se sestrou Yvette Bugingovou, která v jedenácti letech utíkala z místa na místo poté, co byl její otec zabit a tři z jejích bratrů zmiželi ve válkou zmítané části světa. Yvette a zbylí členové rodiny nakonec žili šest

Poté, co Yvette Bugingo (nahore) a další členové její rodiny žili několik let jako uprchlíci, setkali se s laskavým manželským párem, který jim pomohl sžít se s novým domovem.

a půl roku jako uprchlíci v sousední zemi, než se jim podařilo získat stálý domov, kde byli požehnáni díky starostlivému páru, jenž jim pomohl s dopravou, školami a dalšími věcmi. Řekla, že tento pár „byl v podstatě odpovědí na naše modlitby“.⁸ Její nádherná matka a roztomilá sestřička jsou dnes večer zde s námi a zpívají ve sboru. Od doby, kdy jsem se s těmito skvělými ženami setkala, si často říkám: „Co kdyby byl *jejich* příběh příběhem *mým*?“

Jako sestry představujeme více než polovinu Pánovy zásobárny určené k pomoci dětem Nebeského Otce. Jeho zásobárnu netvoří jen zboží, ale také čas, talenty, dovednosti a naše božská podstata. Sestra Rosemary M. Wixomová učila: „Božská podstata nás podněcuje k touze pomoci druhým a vybízí nás k činu.“⁹

President Russell M. Nelson nás ve vztahu k naší božské podstatě nabádal:

„Potřebujeme ženy, které umějí skrze víru uskutečňovat to, co je důležité, a které jsou odvážnými obhájkyňmi mravnosti a rodin v hříchem nemocném světě ...; ženy, které umějí svolávat moci nebes, aby chránily a posilovaly děti a rodiny. ...

Vy, sestry, ať vdané, či svobodné, vlastníte charakteristické schopnosti a zvláštní intuici, které jste obdržely jako dary od Boha. My, bratři, tento váš jedinečný vliv nedokážeme napodobit.“¹⁰

První předsednictvo ve svém dopise z 27. října 2015 adresovaném celé Církvi vyjádřilo velké znepokojení a soucit s miliony lidí, kteří uprchli ze svých domovů ve snaze uniknout občanské válce a jiným těžkostem. První předsednictvo vyzvalo jednotlivce, rodiny a církevní jednotky, aby se podle možností zapojovali do křesťanské služby v rámci místních projektů na pomoc uprchlíkům a aby přispívali do humanitárního fondu Církve.

Generální předsednictva Pomocného sdružení, Mladých žen a Primárek se radila o tom, jak na tuto výzvu Prvního předsednictva zareagovat. Víme, že vy, naše milované sestry každého věku, pocházíte z různých poměrů a žijete v různých podmínkách. Každá členka tohoto celosvětového společenství sester se při křtu zavázala, že bude „utěšovat ty, kteří mají útechy zapotřebí“.¹¹ Musíme ale pamatovat na to, že žádná z nás nemá běžet rychleji, nežli má sil.¹²

S těmito pravdami na mysli jsme zorganizovaly humanitární projekt s názvem „Byl jsem cizincem“. Naši naděje je to, že se s modlitbou rozhodnete, jak můžete – dle časových možností a okolností – sloužit uprchlíkům a migrantům ve svém okolí. Je

to příležitost sloužit jako jednotlivci, rodiny i organizace a nabízet přátelství, poradenství a další křesťanskou službu; a je to jeden z mnoha způsobů, jak mohou sestry sloužit.

Při všem, co se s modlitbou rozhodneme dělat, uplatňujme moudrou radu krále Beniamina, kterou dal svému lidu poté, co ho nabádal k péči o potřebné: „Hleďte, aby všechny tyto věci byly konány v moudrosti a pořádku.“¹³

Sestry, víme, že Pánovi velmi záleží na tom, abychom s láskou pomáhaly druhým. Zamyslete se nad těmito nabádáními z písem:

„Jakožto jeden z doma zrozených vašich, tak bude vám přichozí, kterýž jest u vás pohostinu, a milovati ho budeš jako sebe samého.“¹⁴

„Na přívětivost k [cizincům] nezapomínejte; skrze ni zajistě někteří, nevěděvše, anděly [pohostili].“¹⁵

A Spasitel řekl:

„Nebo jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznul jsem, a dali jste mi pítí; [byl jsem cizincem], a přijímali jste mne;

Nah, a přioděli jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste mne.“¹⁶

Spasitel s láskou projevil uznání vdově, která přispěla pouhými dvěma šarty, protože udělala, co mohla.¹⁷ Rovněž vyprávěl podobenství o milosrdném Samaritánovi, které uzavřel slovy: „Jdi, i ty učiň též.“¹⁸ Občas není snadné či pohodlné podávat pomocnou ruku druhým. Když ale spolupracujeme v lásce a jednotě, můžeme očekávat pomoc z nebes.

Na pohřbu jedné úžasné dcery Boží kdosi z přítomných vyprávěl, jak tato sestra, když sloužila jako presidentka Pomocného sdružení kůlu, pracovala v 90. letech s ostatními členkami na výrobě teplých příkrývek pro trpící v Kosovu. A stejně jako dobrý Samaritán i ona podnikla kroky navíc, když se svou dcerou odvezla plnou dodávku

těchto příkrývek z Londýna do Kosova. Na zpáteční cestě se jí dostalo nezměnitelného duchovního vnuknutí, jež jí proniklo hluboko do srdce. Bylo to toto: „To, co jsi udělala, je velmi dobré. Nyní jeď domů, přejdi přes ulici a služ svým bližním-sousedům!“¹⁹

Na pohřbu zazněly i další inspirativní příběhy o tom, jak tato věrná žena rozpoznávala ve sféře svého vlivu mimořádné a naléhavé výzvy – a také běžné příležitosti – a reagovala na ně. Její domov a srdce bývaly například otevřeny mladým lidem v obtížné situaci v kteroukoli hodinu – ve dne či v noci.

Milované sestry, Nebeský Otec nám zcela jistě pomůže, když poklekne a požádáme o božské vedení, abychom mohly žehnat Jeho dětem. Nebeský Otec, náš Spasitel Ježíš Kristus a Duch Svatý jsou připraveni pomoci.

President Henry B. Eyring vydal ženám Církve toto mocné svědectví:

„Nebeský Otec slyší a zodpovídá vaše modlitby víry o vedení a o pomoc, abyste dokázaly vytrvat ve službě v Jeho zastoupení.

Duch Svatý je poslán vám i těm, o něž pečujete. Budete posíleny a inspirovány, abyste věděly, v jakých mezích a do jaké míry jste schopny sloužit. A když se možná budete samy sebe ptát: „Udělala jsem toho dost?“, Duch vám dodá útěchu.“²⁰

Když přemýšlíme o „naléhavých výzvách“ těch, kteří potřebují naši pomoc, kladme si otázku: „Co kdyby byl jejich příběh příběhem mým?“ Kéž pak usilujeme o inspiraci, jednáme podle vnuknutí, jež obdržíme, a v jednotě podáváme dle svých schopností a inspirace pomocnou ruku potřebným. Pak se o nás možná bude stát říci to, co řekl Spasitel o milující sestře, která Mu sloužila: „Dobrý skutek učinila nade mnou. ... Ona což mohla, to

učinila.“²¹ To je podle mě mimořádné! Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Emma Smith, v: *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 14.
2. Brigham Young, v: *Daughters in My Kingdom*, 36.
3. *Daughters in My Kingdom*, 36–37.
4. Brigham Young, v: James E. Faust, „Go Bring Them in from the Plains“, *Liahona*, Nov. 1997, 7; viz také LeRoy R. a Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration 1856–1860* (1960), 139.
5. Lucy Meserve Smith, v: Jill Mulvay Derr and others, eds., *The First Fifty Years of Relief Society: Key Documents in Latter-day Saint Women's History* (2016), 217, 218, pravopis a interpunkce upraveny; viz také *Daughters in My Kingdom*, 37.
6. Viz „Facts and Figures about Refugees“, unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
7. „40 Ways to Help Refugees in Your Community“, Sept. 9, 2015, mormonchannel.org.

8. E-mail od Yvette Buginové, 12. března 2016.
9. Rosemary M. Wixomová, „Objevme svou vnitřní božskost“, *Liahona*, listopad 2015, 8. Emily Woodmanseeová, jedna z členek Willieho výpravy s ručními vozíky, které byly v roce 1856 zachráněny, popisuje božskou podstatu takto (s menší úpravou ode mě): *I úloha andělů náleží ženám, a nám, sestrám, [křesťanská] služba je ... ctí. Kéž každému dar naší lásky je předán, nástrojem [Krista] jsme, i lidskosti.* („Jsme sestry v Sionu“, *Náboženské písně*, č. 196.)
10. Russell M. Nelson, „Prosba k mým sestrám“, *Liahona*, listopad 2015, 96–97.
11. Mosiáš 18:9.
12. Viz Mosiáš 4:27.
13. Mosiáš 4:27.
14. Leviticus 19:34.
15. Židům 13:2.
16. Matouš 25:35–36.
17. Viz Lukáš 21:1–4.
18. Lukáš 10:37.
19. Pohřeb Rosemary Curtis Neiderové, leden 2015.
20. Henry B. Eyring, „Pečovatelky“, *Liahona*, listopad 2012, 124.
21. Marek 14:6, 8.

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Vkládejte důvěru v onoho Ducha, který pobízí činit dobro

Když z čisté lásky sloužíme ve Spasitelově zastoupení druhým, přibližujeme se Mu.

Jsem vděčný, že s vámi mohu být na tomto večeru uctívání Boha, sebezpytování a zasvěcení. Společně se modlíme. A náš milující Nebeský Otec nás slyší. Připomínáme si na našeho Spasitele, Pána Ježíše Krista, tím, že na nás působí náboženské písně naplněné chválou Jemu. Jsme inspirováni více pomáhat našemu Mistrovi v Jeho díle, kterým je pozvedat děti Nebeského Otce a přinášet jim úlevu.

Naši touhu sloužit druhým posiluje vděčnost za to, co pro nás Spasitel udělal. A právě proto nás hřeje u srdce, když slyšíme slova písně: „Že jsi mi, Pane, tolik dal, ... kéž vroucně dává srdce mé.“¹ Král Beniamin ve svém velkém kázání zaznamenaném v Knize Mormonově slíbil, že tento pocit vděčnosti budeme mít. (Viz Mosiáš 2:17–19.)

Když nás víra v Ježíše Krista vede k tomu, abychom byli hodni obdržet radost plynoucí z Jeho odpuštění, pocítujeme touhu sloužit druhým v Jeho zastoupení. Král Beniamin učil, že odpuštění nedosahujeme jen v jednom okamžiku.

Vyjádlil to takto: „A nyní, kvůli této věci, jež jsem k vám promlouval – to jest, abyste si udržovali odpuštění hříchů svých ze dne na den, abyste mohli kráčet před Bohem nevinní – chtěl bych, abyste udíleli ze jmění svého chudým, každý člověk podle toho,

co má, abyste sytili hladové, šatili nahé, navštěvovali nemocné a poskytovali jim úlevu jak duchovně, tak časně, podle potřeb jejich.“ (Mosiáš 4:26.)

Almův dobrý společník Amulek učil rovněž pravdě, že máme-li si odpuštění udržet, musíme pokračovat ve své službě pro Pána: „A nyní vizte, milovaní bratři moji, pravím vám, nedomnívejte se, že to je vše; neboť jestliže poté, co učiníte všechny věci tyto, budete odmítati potřebné a nahé a nebudete navštěvovati nemocné a soužené a nebudete udíleti ze jmění svého, máte-li, těm, kteří toho mají zapotřebí – pravím vám, nebudete-li činiti některou z těchto věcí, vizte, modlitba vaše je marná a nic vám neprospěje a vy jste jako pokrytci, kteří zapírají víru.“ (Alma 34:28.)

Dnes večer přemýšlím o ženách ve svém životě. V naší rodině je 31 žen a dívek – počínaje mou manželkou až k našim třem nedávno narozeným pravnučkám. Některé z nich jsou zde dnes večer s námi. Pět z nich je mladších 12 let. Toto je možná jejich první shromáždění v Konferenčním centru se

sestrami ve Spasitelově Církvi. Každá z nich si odnese jiné vzpomínky a dá si na základě tohoto dnešního zážitku vlastní závazky.

Jsou ale tři vzpomínky a tři závazky, o které se modlím, aby s nimi zůstaly celý život, a dokonce až za hranice jejich života. Vzpomínky se týkají pocitů. A závazky se týkají toho, co mají dělat.

Tím nejdůležitějším pocitem je láska. Dnes pocítujete lásku těchto úžasných vedoucích sester, které k nám promlouvaly. A skrze Ducha pocítujete, že vás mají rády, aniž by vás osobně znaly, protože pocítily lásku, kterou k vám chovají Nebeský Otec a Spasitel. A právě proto si tolik přejí vám sloužit a chtějí, abyste obdržely požehnání, která vám Bůh chce dát.

Dnes večer pocítujete i lásku k druhým: k přátelům, spolužákům, sousedům, a dokonce i k někomu, kdo právě vstoupil do vašeho života – k neznámému člověku. Toto pocítování lásky je dar od Boha. Písma jej nazývají pravou láskou a čistou láskou Kristovou. (Viz Moroni 7:47.) Dnes večer tuto lásku pocítujete a můžete ji přijímat často, pokud o ni budete usilovat.

Druhý pocit, který dnes večer zažíváte, je vliv Ducha Svatého. Sestry vám dnes slíbily, že Duch Svatý vás povede, abyste zjistily, jakou službu by si Pán přál, abyste pro Něj druhým poskytly. Skrze Ducha jste pocítily, že jejich slib byl od Pána a že je pravdivý.

„A nyní, vpravdě, vpravdě, pravím tobě, vlož důvěru svou v toho Ducha, který pobízí činiti dobro – ano, činiti správně, kráčet pokorně, souditi spravedlivě; a toto je můj Duch.“ (NaS 11:12.)

Možná jste toto požehnání dnes večer obdržely. Například vás během tohoto shromáždění mohlo napadnout jméno či tvář někoho, kdo potřebuje pomoc. Mohla to být jen letmá

myšlenka, ale kvůli tomu, co jste dnes slyšely, se ohledně toho pomodlíte a budete věřit, že vás Bůh povede, abyste vykonaly to dobré, co si Bůh pro tyto lidi přeje. Když se takovéto modlitby stanou ve vašem životě opakujícím se vzorem, vy i druzí se změníte k lepšímu.

Třetí pocit, který dnes večer máte, se týká toho, že se chcete přiblížit Spasiteli. I ta nejmladší dívka, která je zde, pocítila, že výzva obsažená v jedné z písní je skutečná: „Pojďte za mnou,“ zve Spasitel, tak pojďme tam, kam On by chtěl.“²

A tak to první, k čemu se musíte na základě těchto pocitů zavázat, je vydat se sloužit s vědomím, že na to nejste sami. Když jdete někomu poskytnout útěchu a službu v zastoupení Spasitele, On před vámi připravuje cestu. Jak vám dosvědčí navráťivší se misionářky, které zde jsou, neznamená to, že každý člověk za každými dveřmi je připraven vás přivítat nebo že každý, komu se snažíte sloužit, vám poděkuje. Ale Pán půjde před vaší tvář a připraví cestu.

President Thomas S. Monson opakovaně říká, že ví, že následující Pánovo

zaslíbení je skutečné: „A kdokoli vás přijme, tam budu já také, neboť půjdu před tvář vaší. Já budu na pravici vaší a na levici vaší a Duch můj bude v srdci vašem a andělé moji kolem vás, aby vás podpírali.“ (NaS 84:88.)

Jedním ze způsobů, jak Pán kráčí před vaší tvář, je to, že připravuje srdce člověka, kterému máte podle Jeho žádosti sloužit. A připraví i srdce vaše.

Také zjistíte, že Pán kolem vás umísťuje pomocníky – po vaší pravici, po vaší levici a všude kolem vás. Když sloužíte druhým v Jeho zastoupení, nejste na to sami.

Totéž dnes večer Pán učinil i pro mě. Připravil mnoho svědků (viz Židům 12:1), slovem i hudbou, aby spojil a znásobil účinek toho, co si přál, abych řekl. Já jen musím dbát na to, aby můj příspěvek do Jeho kompozice správně zapadl. Doufám, že budete pocítovat vděčnost a radost, když vás Pán spojuje s ostatními, abyste sloužily v Jeho zastoupení – a modlím se o to.

Když toto budete zažívat často, a to budete, budete se znalecky usmívat, tak jako já, kdykoli zpíváme o tom, jak je Boží dílo nádherné.³

Usmívat se budete také při vzpomínce na tento verš: „A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“ (Matouš 25:40.)

Druhá věc, kterou musíte dělat – když se vydáváte sloužit v Pánově zastoupení, musíte na Něj pamatovat. Pán nejenže kráčí před naší tváří a sesílá anděly, aby sloužili spolu s námi, ale také vnímá útěchu, kterou přinášíme druhým, jako kdybychom ji přinesli Jemu.

Každá dcera Boží, která slyší poselství z tohoto shromáždění a věří jim, se zeptá: „Co bude Pán chtít, abych udělala, abych Mu pomohla pomáhat potřebným?“ Situace každé sestry je jedinečná. To platí i pro mou skupinku dcer, snach, vnuček a pravnuček. Jim i všem dcerám Nebeského Otce zopakuji moudré rady sestry Lindy K. Burtonové.

Požádala vás, abyste se s vírou modlily o to, abyste poznaly, co by Pán chtěl, abyste ve své situaci dělaly. A pak mluvila o zaslíbení oné příjemné útěchy, kterou sám Pán dal ženě

kritizované za to, že pomazala Jeho hlavu drahým olejem, který se býval mohl prodat ve prospěch chudých.

„Ale Ježíš řekl: Nechte jí. Proč ji rmoutíte? Dobrý skutek učinila nade mnou.“

Však chudé máte vždycky s sebou, a když budete chtít, můžete jim dobře činit, ale mne ne vždycky mítí budete.

Ona což mohla, to učinila; předešlat, aby těla mého pomazala ku pohřbu.

Amen pravím vám: Kdežkoli bude kázáno toto evangelium po všem světě, takéť i to, což učinila tato, bude vypravováno na památku její.“ (Marek 14:6–9.)

Tato krátká pasáž z píseme je dokonalou radou pro věrné sestry v Pánově království v neklidných dobách. Budete se modlit, abyste poznaly, komu si Bůh přeje, abyste z lásky k Němu a k našemu Spasiteli sloužily. A nebudete očekávat veřejný památník, protože budete následovat příklad ženy z tohoto příběhu zaznamenaného Markem, kde se připomíná její svatý skutek, jímž chtěla uctít Spasitele světa, nikoli však své jméno.

Mou nadějí je, že sestry v naší rodině se budou z lásky k Bohu co

nejlépe snažit sloužit potřebným.

A tou třetí věcí, kterou doufám, že budou dělat, je to, že své dobré skutky budou konat neokázale a skromně.

A přesto se budu modlit, aby přijaly tuto Pánovu radu, o které jsem přesvědčen, že ji potřebujeme slyšet my všichni:

„Pilně se varujte, abyste almužny své nedávali před lidmi, proto abyste vidíni byli od nich, jinak nebudete mítí odplaty u Otce svého, kterýž jest v nebesích.“

A poté řekl:

„Ale když ty dáváš almužny, nechť levice tvá neví, co činí pravice tvá;

Aby almužna tvá byla v skrytě, Otec pak tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.“ (Matouš 6:1, 3–4.)

Modlím se za sestry v království, ať již jsou kdekoli nebo v jakékoli situaci, aby je jejich víra ve Spasitele a vděčnost za Jeho Usmíření vedly ke snaze dělat vše, co je v jejich silách, pro ty, kterým mají podle přání Boha sloužit. A když tak budou činit, slibuji, že se posunou na cestě k tomu, aby se staly svatými ženami, které Spasitel a náš Nebeský Otec vřele přivítají a zjevně odmění.

Svědčím o tom, že toto je Církev vzkříšeného Ježíše Krista. On vstal z mrtvých. Zaplatil za všechny naše hříchy. Vím, že díky Němu budeme vzkříšeni a můžeme získat věčný život. President Thomas S. Monson je Jeho žijícím prorokem. Nebeský Otec slyší a zodpovídá naše modlitby. Svědčím o tom, že když z čisté lásky sloužíme ve Spasitelově zastoupení druhým, přibližujeme se Mu. Toto jisté svědectví vám zanechávám ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. „Že jsi mi, Pane, tolik dal“, *Náboženské písně*, č. 133.
2. „Pojďte za mnou“, *Náboženské písně*, č. 60.
3. Viz „Chválit, ó, Králi, jméno Tvé“, *Náboženské písně*, č. 87.

Sobotní dopolední zasedání | 2. dubna 2016

President Henry B. Eyring

První rádce v Prvním předsednictvu

Kde se dva nebo tři shromáždí

Budete-li naslouchat s Duchem, zjistíte, že vaše srdce se obměkčí, vaše víra se posílí a vaše schopnost milovat Pána se prohloubí.

Milovaní bratři a sestry, vítám vás na 186. výroční generální konferenci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Raduji se z toho, že mohu být s vámi, a srdečně vás vítám.

Jsem vděčný, že jste přišli na konferenci, abyste pocítili inspiraci z nebe a cítili se blíže Nebeskému Otci a Pánu Ježíši Kristu.

Na tomto shromáždění, které se rozprostírá po celém světě, se sešly miliony učedníků Ježíše Krista, kteří jsou smluvně zavázáni vždy na Něj pamatovat a sloužit Mu. Díky zázraku moderních technologií odpadá rozdělení účastníků kvůli času či velkým vzdálenostem. Setkáváme se, jako bychom byli všichni v jednom velkém sále.

Ale ještě důležitější než naše společné shromáždění je to, v čím jménu tak činíme. Pán slíbil, že i přes velký počet svých učedníků na zemi v dnešní době bude každému z nás nablízku. Své skupince učedníků v roce 1829 řekl: „Vpravdě, vpravdě, pravím vám, ... kde se dva nebo tři shromáždí ve jménu mém, ... vizte, tam já budu uprostřed nich – právě tak jsem uprostřed vás.“ (NaS 6:32.)

Ve větším počtu než jen jeden či dva se nyní na této konferenci shromáždil celý zástup Jeho učedníků, a jak nám bylo slíbeno, Pán je uprostřed nás. Vzhledem k tomu, že Pán je vzkříšená a oslavená bytost, není fyzicky všude tam, kde se Svatí shromáždí. Ale mocí Ducha můžeme pocítovat, že je zde dnes s námi.

To, kde a kdy budeme pocítovat blízkost Spasitele, závisí na

každém z nás. Dal nám tyto pokyny:

„A opět, vpravdě pravím vám, přátelé moji, zanechávám s vámi tato slova, abyste o nich v srdci svém přemítali, s tímto přikázáním, jež vám dávám, že mě budete vzývati, dokud jsem blízko –

Přiblížte se mi, a já se přiblížím vám; hleďte mne pilně, a naleznete mne; prostě, a obdržíte; klepejte, a bude vám otevřeno.“ (NaS 88:62–63.)

Vím přinejmenším o dvou lidech, kteří nás dnes poslouchají a kteří po tomto požehnání z celého srdce touží. Během této konference se budou upřímně snažit přilnout těsněji k Pánu. Oba mi napsali – jejich dopisy dorazily do mé kanceláře v tentýž týden – a prosili o tutéž pomoc.

Oba jsou do Církve obrácení a v minulosti obdrželi jasné svědectví o lásce Boha Otce a Jeho Syna Ježíše Krista, Spasitele světa. Získali poznání, že Prorok Joseph Smith zorganizoval Církev na základě přímého zjevení od Boha a že byly znovuzříženy klíče svatého kněžství. Každý z nich pocítil svědectví, že tyto klíče jsou dostupné v dnešní Církvi. Toto posvátné

svědectví mi vydali ve svých dopisech.

Oba si ale postěžovali, že pocity lásky k Pánu a Jeho lásky k nim oslabují. Oba si z celého srdce přáli, abych jim pomohl znovu získat onu radost a pocit, že jsou milováni, což byly pocity, jež měli, když přicházeli do království Božího. Oba vyjádřili obavy, že pokud v plné míře neobnoví tyto pocity lásky ke Spasiteli a k Jeho Církvi, tak zkoušky a těžkosti, kterým čelí, nakonec jejich víru přemohou.

Nejsou sami, kdo má takové obavy, a ani jejich zkouška není ničím novým. Spasitel nám během své služby ve smrtelnosti předal podobenství o seménku a rozsévači. Seménkem bylo slovo Boží. Rozsévačem byl Pán. Prežití seménka a jeho růst závisely na stavu půdy. Jistě si pamatujete na Pánova slova:

„A když on rozsíval, některá padla podlé cesty, a přiletěli ptáci, i szobali je.

Jiná pak padla na místa skalnatá, kdež neměla mnoho země; a rychle vzešla, proto že neměla hlubokosti země.

Ale když slunce vzešlo, vyhořela, a proto že neměla kořene, uschla.

Jiná pak padla do trní; i zrostlo trní, a udusilo je.

A jiná padla v zemi dobrou; i vydalo užitek, některé stý, jiné šedesátý a jiné třicátý.

Kdo má uši k slyšení, slyš.“ (Matouš 13:4–9.)

Znovu opakuji, že seménko je slovo Boží. Půda je srdce toho, kdo seménko přijímá.

My všichni toho máme s těmito úžasnými lidmi, kteří mi napsali s prosbou o pomoc a opětné ujištění, hodně společného. Nám všem bylo jednou do srdce zasazeno seménko neboli slovo Boží. U některých se tak stalo v dětství, když nás rodiče vyzvali, abychom se dali pokřtít a byli konfirmováni někým, kdo má pravomoc. Jiné učili povolání služebníky Boží. Každý z nás pocítil, že ono seménko je dobré; dokonce jsme pocítili, jak nám v srdci bobtná, a zažili jsme radost, když se nám jakoby rozšířilo srdce a mysl.

Víra každého z nás je zkoušena tím, že kvůli drahocenným požehnáním, která nepřicházejí, kvůli zlovolným útokům těch, kteří chtějí naši víru zničit, kvůli pokušením k hříchu a sobeckým zájmům je oslabeno naše úsilí zušlechťovat a obměkčovat duchovní hlubiny našeho srdce.

Ti, které rmoutí ztráta radosti, již kdysi pociťovali, jsou požehnání. Někteří nevidí, že v nich víra uvažá. *Satan je vychytralý*. Těm, které chce přimět, aby byli nešťastní, říká, že radost, již kdysi pociťovali, byla dětinským sebeklamem.

Mé dnešní poselství určené nám všem se týká toho, že v několika nadcházejících dnech budeme mít vzácnou příležitost se rozhodnout, zda své srdce obměkčíme a přijmeme seménko a budeme ho vyživovat. Seménko je slovo Boží a bude vylito na každého z nás, kdo poslouchá, sleduje a čte proslovy této konference. Hudba, proslovy a svědectví byly připraveny služebníky Božími, kteří pilně usilovali o to, aby

je v jejich přípravě vedl Duch Svatý. Jak se dny konference přibližovaly, tito služebníci se modlili čím dál déle a pokorněji.

Modlili se o to, aby měli moc povzbudit vás k tomu, abyste činili taková rozhodnutí, která vám v srdci vytvoří úrodnější půdu pro to, aby v něm dobré slovo Boží rostlo a přinášelo ovoce. Budete-li naslouchat s Duchem, zjistíte, že vaše srdce se obměkčí, vaše víra se posílí a vaše schopnost milovat Pána se prohloubí.

Vaše rozhodnutí modlit se s celým úmyslem srdce promění to, co budete prožívat během konferenčních zasedání i v nadcházejících dnech a měsících.

Mnozí z vás již začali. Na začátku tohoto zasedání jste udělali něco více, než jen naslouchali modlitbě; prosbu o to, abychom měli to požehnání, že na nás bude vylit Duch Svatý, jste spojili s vírou. Tím, že jste mlčky připojili svou prosbu ve jménu Ježíše Krista, jste k Němu přilnuli. Toto je Jeho konference. Pouze Duch Svatý nám může přinést požehnání, která si nám Pán přeje dát. Díky své lásce k nám slíbil, že můžeme pociťovat, že:

„Cokoli budou mluvit, když jsou pohnuti Duchem Svatým, bude písmo, bude vůle Páně, bude mysl Páně, bude slovo Páně, bude hlas Páně a moc Boží ke spasení.

Vizte, toto je slib Páně vám, ó vy služebníci moji.

Pročež, buďte dobré mysli a nebojte se, neboť já, Pán, jsem s vámi a budu státi při vás; a budete vydávat svědectví o mně, a to o Ježíši Kristu, že jsem Syn živého Boha, že jsem byl, že jsem a že mám přijít.“ (NaS 68:4–6.)

Můžete se modlit a připojit svou víru pokaždé, když služebník Boží přistupuje k řečnickému pultu, aby se naplnilo zaslíbení Páně z 50. oddílu Nauky a smluv:

„Vpravdě pravím vám, ten, kdo je vysvěcen mnou a vyslán kázati slovo pravdy Utěшителем, v Duchu pravdy, káže je Duchem pravdy, nebo nějakým jiným způsobem?

A je-li to nějakým jiným způsobem, není to od Boha.

A opět, ten, kdo přijímá slovo pravdy, přijímá je Duchem pravdy, nebo nějakým jiným způsobem?

Je-li to nějakým jiným způsobem, není to od Boha.

Tudíž, proč nemůžete porozumět i a vědět, že ten, kdo přijímá slovo Duchem pravdy, přijímá je tak, jak je kázáno Duchem pravdy?

Pročež, ten, kdo káže, a ten, kdo přijímá, rozumějí si navzájem a oba jsou vzdělávání a radují se spolu.“ (NaS 50:17–22.)

Můžete se modlit, kdykoli se pěvecký sbor bude chystat ke zpěvu.

Dirigent, varhaníci i členové sboru se modlili a nacvičovali jednotlivé písně s modlitbou v srdci a s vírou v to, že hudba i slova obměkčí srdce lidí a zvelebí jejich schopnost posilovat víru druhých. Budou účinkovat pro Pána, jako kdyby stáli před Ním, a budou vědět, že Nebeský Otec je slyší tak jistě, jako slyší jejich osobní modlitby. Společně budou s láskou usilovat o to, aby naplnili zaslíbení, jež dal Spasitel Emmě Smithové: „Neboť duši mou těší píseň srdce; ano, píseň spravedlivých je pro mne modlitbou a bude zodpověděna požehnáním na hlavu jejich.“ (NaS 25:12.)

Pokud při jejich zpěvu nebudete jen poslouchat, ale budete se i modlit, vaše modlitba a jejich modlitby budou zodpovězeny požehnáním na vaši hlavu i na tu jejich. Pociťte požehnání Spasitelovy lásky a souhlasu.

Všichni ti, kteří se k tomuto chvalo-
zpěvu připojí, pocítí, jak jejich láska
k Pánu roste.

Také byste se mohli modlit ve
chvilích, kdy se řečníci budou zdánlivě
blížit k závěru svého poselství. Každý
z nich se bude v duchu modlit k Otci,
aby mu dal Duch Svatý slova svědec-
tví, která pozvednou srdce, naději
a odhodlání posluchačů vždy pama-
tovat na Spasitele a dodržovat Jeho
přikázání, jež nám dal.

Takové svědectví nebude jen odří-
kaným poselstvím. Bude potvrzením
určité pravdy, kterou může Duch vnést
do srdce těch, kteří se modlí o pomoc,
o božské vedení a o to, aby obdrželi
čistou lásku Kristovu.

Řečníkům bude dáno opravdové
svědectví. Možná pronesou jen několik
slov, ale tato slova proniknou do srdce
pokorného posluchače, který přišel na
konferenci s tím, že lační po dobrém
slově Božím.

Ze zkušenosti vím, jak víra dobrých
lidí dokáže v závěru kázání přinést
slova pocházející od Ducha. Více než
jednou mi kdosi po mém svědec-
tví řekl: „Jak jste věděl, že právě to
potřebuji slyšet?“ Naučil jsem se nebýt
překvapený z toho, že si nepamatuji,
že jsem určitá slova říkal. Pronášel jsem
slova svědectví, ale Pán byl se mnou
a v onom okamžiku mi je předával.
Zaslíbení, že Pán nám dá slova v pra-
vou chvíli, se týká zvláště svědectví.
(Viz NaS 24:6.) Naslouchajte pozorně
svědectvím vydávaným na této konfe-
renci – budete se cítit blíže Pánu.

Asi tušíte, že se již blížím k okamžiku,
kdy své poselství, jež jsem se snažil
předat, završím svědectvím o pravdě.
Vaše modlitby mi pomohou, aby mi
byla dána slova svědectví, která možná
pomohou někomu, kdo touží po odpo-
vědi na své otázky.

Zanechávám vám své nepochybné
svědectví o tom, že Nebeský Otec, veli-
ký Elohim, nás miluje a zná – každého
z nás. Pod Jeho vedením byl Jeho Syn
Jehova Stvořitelem. Svědčím o tom, že
Ježíš Nazaretský se narodil jako Syn
Boží. Uzdravoval nemocné, vracel zrak
slepým a křísil mrtvé. Zaplatil cenu za
všechny hříchy každého dítěte Nebes-
kého Otce narozeného do smrtelnosti.
Zlomil pouta smrti pro všechny, neboť
v oné první velikonoční neděli vstal
z hrobu. Dnes žije a je Bůh – vzkříšený
a oslavený.

Toto je jediná pravá Církev a On je
jejím hlavním úhelným kamenem. Tho-
mas S. Monson je Jeho prorok pro celý
svět. Proroci a apoštolové, které na této
konferenci uslyšíte, budou promlouvat
v zastoupení Páně. Jsou to Jeho služeb-
níci, oprávnění jednat v Jeho zastoupe-
ní. Pán kráčí před svými služebníky ve
světě. Víím to. A svědčím o tom v Jeho
jménu, v posvátném jménu Ježíše Kris-
ta, amen. ■

Mary R. Durhamová

Nedávno uvolněná druhá rádkyně
v Generálním předsetnictvu Primárek

Dar, který povede naše děti

Jak máme učit své děti zbavit se světských vlivů a důvěřovat Duchu?

Jistý mladý otec se doslova topil. Spolu se svými dvěma dětmi a tchánem si vyšli na procházku kolem jezera. Kolem nich se tyčily majestátní hory pokryté borovicemi a obloha byla modrá, plná nadýchaných bílých obláčků, a vše vyzařovalo krásu a vyrovnanost. Když na děti dolehlo horko a únava, oba muži se rozhodli naložit si je na záda a přeplavat s nimi krátkou vzdálenost přes jezero.

Vypadalo to jednoduše – až do chvíle, kdy otec začal mít pocit, že ho cosi stahuje dolů a všechno najednou ztěžklo. Voda ho tlačila ke dnu jezera a jeho přepadl pocit zoufalství. Jak se jen udrží na hladině – a navíc se svou drahocennou dcerkou na zádech?

Začal volat o pomoc, ale hlas se ztrácel v dáli; jeho tchán byl příliš daleko, než aby na jeho zoufalé volání zareagoval. Cítil se opuštěně a bezmocně.

Umíte si představit, že se cítíte tak osaměle jako on, nemůžete se ničeho chytit a v zoufalé situaci bojujete o vlastní život i o své dítě? Naneštěstí každý z nás zažívá do určité míry tento pocit, když jsme v situacích, kdy zoufale potřebujeme pomoc,

abychom přežili a zachránili ty, které máme rádi.

Když už téměř propadl panice, uvědomil si, že ho stahují dolů jeho vodou nasáklé boty. Zatímco se snažil zůstat na hladině, zkoušel si těžké boty

z nohou sundat. Ale bylo to, jako by je měl na nohou přísáté. Tkaničky vodou nabobtnaly a držely ještě pevněji.

Možná v posledním zoufalém okamžiku se mu podařilo boty vyzout, a ty konečně povolily své sevření a rychle spadly na dno jezera. Bez tohoto těžkého břemena, které ho stahovalo dolů, okamžitě i s dcerou vyrazil vzhůru. Nyní již mohl plavat kupředu a vydal se do bezpečí na druhé straně jezera.

Občas může mít každý z nás pocit, že se topí. Život může být těžký. „Žijeme v hlučném a rušném světě. ... Nejsme-li opatrní, věci tohoto světa mohou vytěsnit věci Ducha.“¹

Jak se můžeme řídit příkladem tohoto otce a zbavit se části světské zátěže, již s sebou neseme – abychom dokázali udržet hlavu svých dětí i svou vlastní ustaranou mysl nad vodou? Jak můžeme, podle Pavlovy rady, odvrhnout

„všelike břímě“?² Jak můžeme své děti připravovat na den, kdy se již nebudou moci držet nás a našeho svědectví – kdy budou plavat samy?

Odpověď přichází, když rozpoznáme tento božský zdroj síly. Je to zdroj často podceňovaný, a přesto může každý den ulehčit naše břímě a vést naše drahocenné děti. Tímto zdrojem vedení je dar Ducha Svatého.

Ve věku osmi let mohou děti prožít křest. Učí se o smlouvě s Bohem a uzavírají ji. Ponoří se do křtitelnice a vynoří se z ní s pocitem velké radosti, obklopeni těmi, kteří je mají rádi. Poté získávají onen nevýslovný dar Ducha Svatého – dar, který je může stále vést, pokud pro toto požehnání žijí.

Starší David A. Bednar řekl: „Prostá povaha [konfirmace] může způsobit,

že snadno přehlédneme [její] význam. Tato tři slova – ‚Přijmi Ducha Svatého‘ – nejsou jen jakýmsi pasivním prohlášením; naopak – představují kněžský příkaz, autoritativní výzvu jednat a nedopustit, aby bylo pouze jednáno za nás.“³

Děti mají přirozenou touhu činit dobro a být dobré. Můžeme pociťovat jejich nevinnost, jejich čistotu. Jsou také velmi vnímavé vůči tichému a jemnému hlasu.

Ve 3. Nefim 26 nám Spasitel ukázal duchovní schopnosti dětí:

„Uvolnil jejich jazyk, a ony promlouvaly k otcům svým veliké a podivuhodné věci, dokonce větší, nežli lidu zjevil on. ...

Zástup ... viděl i slyšel tyto děti; ano, dokonce i nemluvnata otevřela ústa svá a pronášela podivuhodné věci.“⁴

Jak my jako rodiče můžeme prohlubovat duchovní schopnosti svých dětí? Jak je máme učit zbavit se světských vlivů a důvěřovat Duchu ve chvílích, kdy nejsme s nimi a když jsou samy v hlubinách svého života?

Dovolte mi podělit se s vámi o několik námětů.

Zprvé – můžeme děti upozorňovat na to, když slyší a pociťují Ducha. Vraťme se v čase do Starého zákona, abychom zjistili, jak přesně to udělal Elí pro Samuela.

Mladý Samuel dvakrát uslyšel hlas a běžel za Elím se slovy: „[Zde] jsem.“

„Nevolal jsem,“ odpověděl Elí.

Ale „Samuel pak ještě neznal Hospodina, a ještě nebyla mu zjevena řeč Hospodinova“.

Potřetí si Elí uvědomil, že Samuela volal Pán, a pověděl mu, aby řekl: „Mluv, Hospodine, nebo slyší služebník tvůj.“⁵

Samuel začal vnímat a rozpoznávat hlas Páně a začal mu naslouchat. Tento mladý chlapec to ale začal chápat až

poté, co mu Elí pomohl hlas rozpoznat. A díky tomu, že se Samuel učil, se mohl s tichým a jemným hlasem lépe seznámit.

Zadruhé – svou rodinu a děti můžeme připravovat na to, aby tichý a jemný hlas pociťovali. „Mnozí učitelé cizího jazyka jsou přesvědčeni, že děti se jazyku naučí nejlépe v takzvaných ‚ponorných programech‘, kdy jsou obklopeny mluvčími daného jazyka a jsou vyzývány, aby tímto jazykem samy mluvily. Neučí se jen odříkávat slova, ale plyně mluvit, a dokonce v novém jazyce i přemýšlet. Tím nejlepším ‚ponorným‘ prostředím pro duchovní vzdělávání je domov, kde mohou základ každodenního života tvořit duchovní zásady.“⁶

„Budeš ... často [své děti učiti slovům Páně] a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje.“⁷ Když ponoříme svou rodinu do Ducha, srdce našich dětí zůstane Jeho vlivu otevřené.

Zatřetí – můžeme svým dětem pomáhat porozumět tomu, jak k nim Duch promlouvá. Joseph

Smith učil: „Pokud [Duch] přichází k malému dítěti, přizpůsobí se jazyku a schopnostem malého dítěte.“⁸ Jedna matka vyznívala, že děti se učí různě – některé zrakem, jiné sluchem, další hmatem či pohybem – a čím více své děti pozorovala, tím více si uvědomovala, že Duch Svatý učí každé její dítě tak, jak se samo učí nejlépe.⁹

Jiná matka se podělila o zkušenost s tím, jak svým dětem pomáhala učit se rozpoznávat Ducha. „Někdy,“ napsala, „si [dět] neuvědomují, že vracující se myšlenka, pocit útěchy po pláči nebo schopnost vzpomenout si na něco v pravý čas jsou všechno způsoby, jak [s nimi] Duch Svatý komunikuje.“ A pokračovala: „Učím své děti soustřeďovat se na to, co pociťují, [a jednat podle toho].“¹⁰

Pociťování a rozpoznávání Ducha vnese dětem do života duchovní schopnosti, a tento hlas, s nímž se obeznámí, pro ně bude čím dál jasnější. Stane se to, co řekl starší Richard G. Scott: „Když budete získávat zkušenosti a úspěch díky vedení Duchem, vaše důvěra v inspiraci,

kterou pociťujete, může být větší než vaše spoléhání se na to, co vidíte či slyšíte.“¹¹

Není třeba se obávat, když vidíme své děti vstupovat do vod života, neboť jim pomáháme zbavovat se světské zátěže. Učíme je žít tak, aby měly dar vedení od Ducha. Tento dar bude dál odlehčovat břímě, jež nesou, a povede je zpět do nebeského domova, budou-li pro to žít a následovat jeho nabádání. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Joseph B. Wirthlin, „Nevýslovný dar“, *Liahona*, květen 2003, 27.
2. Židům 12:1.
3. David A. Bednar, „Přijmi Ducha Svatého“, *Liahona*, listopad 2010, 95.
4. 3. Nefi 26:14, 16.
5. Viz 1. Samuelova 3:4–10.
6. C. Terry a Susan L. Warner, „Helping Children Hear the Still, Small Voice“, *Liahona*, Aug. 1994, 27.
7. Deuteronomium 6:7.
8. Joseph Smith, *History of the Church*, 3:392.
9. Viz Merrilee Browne Boyack, „Helping Children Recognize the Holy Ghost“, *Liahona*, Dec. 2013, 10–12.
10. Irinna Danielson, „How to Answer the Toughest ‚Whys‘ of Life“, Oct. 30, 2015, lds.org/blog.
11. Richard G. Scott, „Získávejte duchovní vedení“, *Liahona*, listopad 2009, 7.

Starší Donald L. Hallstrom
Předsednictvo Sedmdesátí

Já Boží dítě jsem

Správné pochopení našeho nebeského původu je nezbytné pro oslavení.

K naší nejzákladnější nauce patří poznání, že jsme děti žijícího Boha. Proto je jedno z Jeho nejposvátnějších jmen Otec – Nebeský Otec. Této nauce nás jasně učí proroci ve všech dobách:

- Když Satan pokoušel Mojžíše, Mojžíš ho odmítl slovy: „Kdo jsi? Neboť viz, já jsem *syn Boží*.“¹
- Žalmista, který promlouval k Izraeli, prohlásil: „*[Děti] Nejvyššího [jste] vy všickni*.“²
- Pavel učil Aténany na Areopágu, že jsou „*rodina ... Boží*“.³
- Joseph Smith a Sidney Rigdon obdrželi vidění, ve kterém spatřili Otce a Syna, a nebeský hlas jim oznámil, že obyvatelé všech světů „*jsou syny a dcerami Bohu zplozenými*“.⁴
- V roce 1995 15 žijících apoštolů a proroků prohlásilo: „Všechny lidské bytosti ... jsou stvořeny podle obrazu Božího. Každý je *milovaný duchovní syn nebo dcera nebeských rodičů*.“⁵
- President Thomas S. Monson svědčil: „Jsme *synové a dcery žijícího Boha*. ... Nemůžeme být upřímně přesvědčeni o této pravdě, a nepocítit při tom hluboké nové vědomí síly a moci.“⁶

Tato nauka je natolik základní, tak často uváděná a natolik bezděčně

prostá, že může vypadat obyčejně, zatímco ve skutečnosti patří k těm nejpozoruhodnějším poznatkům, jaké kdy můžeme získat. Správné pochopení našeho nebeského původu je nezbytné pro oslavení. Je základem pro porozumění vznešenému plánu spasení a pro posilování víry v Prvorozeného Otcova, Ježíše Krista, a v Jeho milosrdné Usmíření.⁷ Dále nám poskytuje neustálou motivaci k tomu, abychom uzavřeli nepostradatelné věčné smlouvy a zachovávali je.

Až na několik málo výjimek by každý, kdo se teď účastní tohoto zasedání,

bez psaných slov či hudby dokázal zazpívat píseň „Já Boží dítě jsem“.⁸ Tato oblíbená náboženská píseň je jednou z nejčastěji zpívaných písní v Církvi. Rozhodující otázkou však je: *Skutečně* to víme? Víme to v mysli, v srdci i v duši? Jsou pro nás nebesští rodiče tím prvním a nejvýznamnějším zdrojem naší totožnosti?

Zde na zemi se naše totožnost určuje podle mnoha různých hledisek – podle národnosti, místa narození či jazyka. Někteří lidé dokonce určují svou totožnost podle povolání nebo koníčků. Tyto pozemské totožnosti nejsou špatné, *pokud* nenahrazují či nezakreslují naši věčnou totožnost – to, že jsme syn nebo dcera Boží.

Když naší nejmladší dceři bylo šest let a chodila do první třídy, její učitelka zadala dětem při vyučování písemný úkol. Byl říjen, měsíc Halloweenu, což je svátek, který se slaví v některých částech světa. Ačkoli Halloween nepatří k mým oblíbeným svátkům, věřím, že má i nějaké nevinné a přínosné stránky.

Učitelka rozdala žákům listy papíru.

Nahoře byla načrtnutá kresba mytické čarodějnice (říkal jsem vám, že to není můj oblíbený svátek) stojící nad vařícím kotlem. Otázka, která měla v dětech probudit představivost a vyzkoušet jejich základní psací dovednosti, zněla: „Právě jste vypili hrnek čarodějnicka lektvaru. Co se s vámi stalo?“ Vězte prosím, že tento příběh neuvádím jako doporučení pro učitele.

„Právě jste vypili hrnek čarodějnicka lektvaru. Co se s vámi stalo?“ Naše dcerka svým nejlepším písmem začátečníka napsala: „Umřu a budu v nebi. Bude se mi tam líbit. Moc by se mi tam líbilo, protože je to to nejlepší místo, protože tam jsme s Nebeským Otcem.“ Tato odpověď učitelku nejspíš překvapila; když však dcera přinesla vypracovaný úkol domů, všimli jsme si, že dostala hvězdičku – to nejlepší ohodnocení.

V reálném životě čelíme skutečným těžkostem, nikoli předstíraným. Je v něm bolest – fyzická, emocionální a duchovní. Je v něm žal, když se okolnosti výrazně liší od toho, co jsme očekávali. Je v něm nespravedlnost, kdy se zdá, že si svou situaci nezasloužíme. Je v něm zklamání, kdy nás někdo, komu jsme důvěřovali, ranil. Jsou v něm zdravotní a finanční komplikace, které nás mohou dezorientovat. Mohou přijít chvíle otázek, kdy nedokážeme porozumět naukovým či historickým otázkám.

Když v našem životě nastanou obtížné chvíle, jaká je naše bezprostřední reakce? Je to zmatek, pochyby nebo duchovní odcizení se? Ušetří to ránu naší víře? Viníme ze své situace Boha nebo druhé? Nebo si v prvé řadě vzpomeneme na to, kdo jsme – že jsme děti milujícího Boha? Je to spojeno s naprostou důvěrou, že Bůh připustí určité pozemské utrpení, *protože ví*, že nám to požehná jako tavičův oheň,

abychom se mohli stát takovými, jako je On, a mohli získat své věčné dědictví?⁹

Nedávno jsem byl na jednom shromáždění se starším Jeffreyem R. Hollandem. Když starší Holland učil zásadě, že smrtelný život může být bolestný, avšak naše těžkosti mají věčný účel, i když tomu v tu chvíli nerozumíme, řekl: „Můžete mít to, co chcete, nebo můžete mít něco lepšího.“

Před pěti měsíci jsme s Dianou, mou ženou, jeli se starším Davidem A. Bednarem a jeho manželkou do Afriky. Šestou a poslední zemí, kterou jsme navštívili, byla Libérie. Libérie je velká země se skvělými lidmi a bohatou historií, ale nemají to tam lehké. Desetiletí

politické nestability a občanských válek jen zhoršují trýznivou chudobu. Navíc tam obávaný virus ebola zabil během poslední epidemie téměř 5 000 lidí. Byli jsme první skupina církevních vedoucích, kteří nebyli z této oblasti a kteří navštívili hlavní město Monroviu od doby, kdy Světová zdravotnická organizace ohlásila, že je to opět bezpečné.

Jedno velmi horké a dusné nedělní ráno jsme se vypravili do pronajaté budovy v centru města. Byly v ní nachystány všechny dostupné židle v celkovém počtu 3 500 míst. Konečný počet účastníků činil 4 100. Téměř každý, kdo přišel, musel cestovat pěšky nebo některou formou nepohodlné veřejné dopravy; pro Svaté nebylo

*Když člověk u Ježíše pomoc vyhledá,
já jsem stále s ním, ochrání ho ruka má.
By snášel se nad duší tou pekla stín,
já věrného nikdy, já věrného nikdy,
já věrného nikdy, nikdy neopustím.¹⁰*

Během jednoho z nejpozoruhodnějších duchovních okamžiků svého života jsem toho dne získal hluboké ponaučení. Žijeme ve světě, který může způsobit, že zapomeneme, kdo skutečně jsme. Čím více rušivých vlivů nás obklopuje, tím snazší je přistupovat k našemu spojení s Bohem bezmyšlenkovitě, ignorovat ho, a nakonec ho i zapomenout. Svatí v Libérii toho po materiální stránce mnoho nemají, a přesto se zdá, že po duchovní stránce mají vše. To, co jsme toho dne v Monrovii viděli, byla skupina synů a dcer Božích, kteří věděli, kdo jsou!

V dnešním světě, bez ohledu na to, kde žijeme nebo jaká je naše situace, je zcela zásadní, aby naši prvořadou totožností bylo to, že jsme děti Boží. Díky tomuto *poznání* bude moci naše víra vzkvétat, bude nás to motivovat k neustálému pokání a dá nám to sílu, abychom byli během putování ve smrtelnosti „stálí a neochvějní“. ¹¹ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Mojžiš 1:13; zvýraznění přidáno.
2. Žalm 82:6; zvýraznění přidáno.
3. Skutkové 17:29; zvýraznění přidáno.
4. Nauka a smlouvy 76:24; zvýraznění přidáno.
5. „Rodina – prohlášení světa“, *Liahona*, listopad 2010, 129; zvýraznění přidáno.
6. Thomas S. Monson, „Kanárci s šedí na křídlech“, *Poselství Prvního předsednictva*, červen 2010, 1; zvýraznění přidáno.
7. Viz Kolossenským 1:13–15.
8. „Já Boží dítě jsem“, *Náboženské písně*, č. 185.
9. Viz Malachiáš 3:2.
10. „Jak pevný to základ“, *Náboženské písně*, č. 39.
11. Mosiáš 5:15.

snadné se shromáždit. Ale přišli. Většina z nich se dostavila několik hodin před začátkem shromáždění. Když jsme vstoupili do sálu, byl přímo nabitý duchovní atmosférou! Svatí byli připraveni se učit.

Když některý řečník citoval verš z písem, členové verš nahlas odříkali. Bez ohledu na to, zda byl verš krátký, či dlouhý, všichni přítomní ho jednohlasně odříkali. Ačkoli toto obecně nedoporučujeme, velmi na nás zapůsobilo, že toho byli schopni. A jejich pěvecký sbor – zpíval mocně. S nadšeným dirigentem a se čtrnáctiletým mladým mužem u klavíru členové zpívali s nasazením a silou.

Poté promluvil starší Bednar. To byl samozřejmě neočekávanější okamžik celého shromáždění – vyslechnout si učení a svědectví apoštola. Starší Bednar se zjevně pod duchovním vedením uprostřed svého proslovu zastavil a řekl: „Znáte píseň Jak pevný to základ?“

Zdalo se, že všech 4 100 hlasů společně jedním hlasem zvolalo: „ANO!“

Poté se jich zeptal: „Znáte sedmou sloku?“

Všichni opět odpověděli: „ANO!“ Aranžmá mocné náboženské písně „Jak pevný to základ“, které posledních 10 let zpívá pěvecký sbor Mormon Tabernacle Choir, obsahuje i sedmou sloku, která se dříve moc často nezpívala. Starší Bednar řekl: „Zazpívejme si tedy první, druhou, třetí a sedmou sloku.“

Dirigent pěveckého sboru bez váhání vyskočil a onen nositel Aro-nova kněžství, který sbor doprovázel, začal okamžitě a s vervou hrát úvodní akordy. S mírou přesvědčení, jakou jsem nikdy předtím při zpěvu na shromáždění nepocítil, jsme zazpívali první, druhou a třetí sloku. Poté se hlasitost a duchovní moc pozvedly, když 4 100 hlasů zpívalo sedmou sloku, ve které stojí:

Starší Gary E. Stevenson
Kvorum Dvanácti apoštolů

Kde jsou klíče a pravomoc kněžství?

Kněžská pravomoc a klíče kněžství startují motor, otevírají brány nebe, aktivují nebeskou moc a dláždí cestu smluv vedoucí zpět k našemu Nebeskému Otci.

Když zimní odpolední slunce vklouzlo za vysoký zasněžený kopec, do tváří a nosu nás ostře zaštláp mrazivý vzduch, který jako nesmlouvavý doprovod téměř hnál lidi k autům a dodávkám na parkovišti lyžařského střediska. Topení v našich pohodlných autech brzy zahřeje prokřehlé ruce a nohy. Zvuk zmrzlého sněhu, který nám křupal pod nohama, potvrdil, že je opravdu veliká zima.

Naše rodina si užila zábavný den na lyžařském svahu, který se teď chýlil k mrazivému konci. Dorazili jsme k autu a já jsem sáhl do kapsy pro klíče – a pak do další kapsy a ještě do jedné. „Kde jsou ty klíče?“ Všichni na ně úzkostlivě čekali! Autobaterie byla nabitá a všechny systémy – včetně topení – byly připraveny, ale bez klíčů nám zamčené dveře zabránily nastoupit; bez klíčů motor nebude vozidlo pohánět.

V tom okamžiku jsme se soustředili především na to, jak se dostaneme do auta a do tepla, ale přesto jsem se neubránil myšlence, už tehdy, že by se v tom mohlo skrývat jisté ponaučení. Bez klíčů byl tento úžasný zázrak

techniky sotva něco víc než pouhý plast a kov. Přestože auto mělo velký potenciál, bez klíčů nedokázalo plnit svou zamýšlenou funkci.

Čím více o tomto zážitku přemýšlím, tím více pro mě toto přirovnání nabývá na významu. Obdivuji lásku Nebeského Otce k Jeho dětem. S úžasem pohlížím na nebeské návštěvy a na velkolepá vidění věčnosti, která Bůh dal Josephu Smithovi. A srdce mi naplňuje

obzvláště nesmírná vděčnost za znovuzřízení pravomoci a klíčů kněžství. Bez tohoto znovuzřízení bychom stáli u zamčeného vozidla, které potřebujeme k tomu, aby nás dovezlo domů k milujícím nebeským rodičům. Vykonání všech obřadů spasení, které tvoří naši cestu smluv zpět do přítomnosti našeho Otce v nebi, vyžaduje náležitou správu prostřednictvím klíčů kněžství.

V květnu 1829 se Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu zjevil Jan Křtitel, předal jim Aronovo kněžství a udělil jim klíče, které k tomuto kněžství přináležejí. Krátce nato jim Petr, Jakub a Jan předali klíče kněžství Melchisedechova.¹

Téměř o sedm let později, v neděli v chrámu Kirtland, pouhý týden po jeho zasvěcení, se Josephovi a Oliverovi ukázal ve slávě Pán Jehova a po Něm se zjeví Mojžíš, Elias a Eliáš, kteří „před[ali] své klíče a dispensace“.² Znovuzřízená pravomoc kněžství a tyto klíče byly po mnoho staletí ztraceny. Stejně jako se naše rodina nemohla dostat do auta kvůli ztraceným klíčům, nemělo ani žádné z dětí Nebeského Otce přístup ke spásným obřadům

a znovuzřízené klíče mohou žehnat.

Nejprve by bylo dobré těmto pojmům porozumět. Kněžství neboli kněžská pravomoc se definuje jako „moc a pravomoc od Boha“⁴ a „je zde na zemi svrchovaná moc“.⁵ Také klíče kněžství mají svou definici, abychom jim rozuměli: „Klíče kněžství jsou pravomoc, kterou Bůh předává vedoucím kněžství, aby vedli, spravovali a řídili používání Jeho kněžství na zemi.“⁶ Klíče kněžství řídí používání kněžské pravomoci. Obřady, které se v Církvi zaznamenávají, vyžadují klíče a není možné je vykonávat bez oprávnění. Starší Dallin H. Oaks učil, že „všechny klíče kněžství drží Pán Ježíš Kristus, o jehož kněžství se jedná. On je tím, kdo určuje, jaké klíče budou delegovány na smrtelníky a jak budou tyto klíče používány.“⁷

Pokud jde o vás, mladí muži a mladé ženy, rád bych uvedl tři způsoby, jak můžete „najít klíče“ neboli používat klíče kněžství a pravomoc k tomu, aby žehnaly vašemu životu i životu druhých.

Prvním způsobem je připravovat se na službu na misi

Drazí mladí bratři a sestry, možná si to neuvědomujete, ale klíče shromažďování Izraele, které znovuzřídil Mojžíš, umožňují v naší dispensaci konat misionářskou práci. Představte si onu armádu přibližně 75 000 misionářů na plný úvazek, kteří v misijním poli pracují pod vedením těchto klíčů. S tímto na mysli mějte na paměti, že nikdy není příliš brzy na to, abyste se připravovali na službu na misi. V brožurce *Pro posílení mládeže* čteme: „Mladí muži Aronova kněžství, ... pilně pracujte na tom, abyste se připravili na to, že budete zastupovat Pána jako misionář.“⁸ Mladé ženy se mohou připravovat také, ale pro vás „služba není

evangelia Ježíše Krista – dokud nebylo prostřednictvím těchto nebeských posílů uskutečněno božské znovuzřízení. Již nikdy si nemusíme klást otázku: „Kde jsou ty klíče?“

Jednoho krásného dne loni na podzim jsem navštívil poklidný les v oblasti severovýchodní Pensylvánie, které se v písmech říká Harmony, kde se Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu zjevil Jan Křtitel a znovuzřídil Aronovo kněžství. Také jsem stál na břehu řeky Susquehanna, kde byli Joseph a Oliver pokřtěni poté, co byli obdarováni pravomocí a klíči. Nedaleko této řeky se zjeví Petr, Jakub a Jan a znovuzřídí Melchisedechovo kněžství i s přináležejícími klíči.³

Tato místa spolu s rekonstruovaným prvním domem Josepha a Emmy, kde byla přeložena většina Knihy Mormonovy; s nedalekým domkem Emminých rodičů; a s návštěvnickým střediskem, které je součástí nového sborového domu, tvoří nové Památné místo znovuzřízení kněžství, které loni v září zasvětil prezident Russell M. Nelson. Tam jsem pocítil moc a skutečnost nebeských událostí, jež se odehrály na oné posvátné půdě. Tento zážitek mě přiměl k tomu, abych s modlitbou studoval a přemítal o pravomoci kněžství a klíčích kněžství, což ve mně probudilo touhu podělit se s mladými muži a mladými ženami v Církvi o to, jak jim kněžská pravomoc

povinností, tak jako pro mladé muže“.⁹ Avšak z celé této přípravy, ať již budete sloužit jako misionáři na plný úvazek, či nikoli, budete těžit celý život jako misionáři-členové.

Druhým způsobem, jak „najít klíče“, je navštěvovat chrám

Pečeticí klíče, které znovuzřídil starozákonní prorok Eliáš, umožňují, aby byly vykonávány obřady ve svatých chrámech. Obřady vykonávané v těchto chrámech umožňují jednotlivcům a rodinám vrátit se do přítomnosti našich nebeských rodičů.

Povzbuzujeme vás, mladí muži a mladé ženy, abyste báдали a vyhledávali jména svých předků a vykonávali za ně v chrámu zástupné křty. Víme, že k tomuto již dochází v pozoruhodné a nebývalé míře po celém světě! Křtitelnice v mnoha chrámech jsou plné mladých mužů a mladých žen jak brzy ráno, tak i večer. Máme klíče, díky nimž mohou být rodiny sjednoceny poté, co se v chrámu vykonají posvátné obřady.

Vidíte ten vztah mezi klíči kněžství a požehnáními? Když se do této práce zapojíte, jsem si jist, že zjistíte, že Pán v ní působí i v maličkostech. Důkazem toho je i následující zážitek. Nedávno jsem se doslechl o jedné matce, která pravidelně doprovází své děti do chrámu, aby tam vykonávaly zástupné křty. Jednou, když byla tato rodina se křty hotova a odcházela z chrámu, vstoupil do prostor křtitelnice muž, který držel velký svazek kartiček se jmény svých vlastních předků. Když chrámový pracovník zjistil, že ve křtitelnici už nikdo, kdo by s těmito jmény mohl pomoci, nezůstal, zastavil odcházející rodinu a zeptal se dětí, zda by se nechtěly vrátit a znovu se převléknout, aby mohly s těmito křty pomoci. Ochotně

souhlasily a vrátily se. Když byly děti křtěny, jejich matce, která poslouchala, začala být jednotlivá jména povědomá a brzy si k úžasu všech uvědomila, že předkové tohoto muže byli zesnulými předky i její rodiny. Bylo to pro ně nádherné a láskyplné požehnání.

Před dvěma týdny byl jako 150. chrám Církve, jež jsou na celém světě v provozu, zasvěcen chrám Provo City Center. Když byla presidentu Thomasi S. Monsonovi vyjádřena v roce 1963 podpora jako apoštolovi, bylo v Církvi v provozu 12 chrámů. Chrámy jsou vám blíže a blíže. Pokud ale žijete v místě, kde vám vzdálenost nebo okolnosti neumožňují navštěvovat chrám pravidelně, měli byste se vždy uchovávat

způsobilými do chrámu vstoupit. Důležitou prací můžete vykonávat i mimo chrám – tím, že budete vyhledávat jména vlastních předků a posílat je do chrámu.

A konečně třetí způsob – jděte kupředu s vírou

Starozákonní prorok Abraham obdržel ve své dispensaci od Pána veliké požehnání, které je někdy označováno jako Abrahamova smlouva. O tisíce let později byla požehnání přiřazená k dispensaci evangelia, v níž Abraham žil, znovuzřízena. K tomu došlo, když se Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu zjevil v chrámu Kirtland prorok Elias.

Díky tomuto znovuzřízení má každý z vás přístup k oněm velikým

požehnáním slíbeným Abrahamovi. Tato požehnání mohou být vaše, pokud zůstanete věrní a budete žít způsobně. V brožurce *Pro posílení mládeže* jsou uvedeny velmi praktické pokyny ohledně toho, jak jít kupředu s vírou. Zde je shrnutí několika těchto rad: „Aby vám Pán mohl pomoci stát se tím, čím chce, abyste se stali, poklekejte každé ráno a každý večer v modlitbě ke svému Nebeskému Otci. ... Každý den studujte písmo, a to, co čtete, uplatňujte v životě. ... Usilujte každý den o to, abyste byli poslušní. ... Za všech okolností se řiďte učením proroků. ... Buďte pokorní a ochotni naslouchat Duchu Svatému.“

Po těchto pokynech následuje slib, jenž vede k zaslíbením přicházejícím skrze požehnání Abrahama: „Budete-li to činit, Pán z vašeho života učiní mnohem více, než z něj můžete učinit vy sami. Pán rozhojní vaše příležitosti, rozšíří vaši vizi a bude vám dodávat sílu. Bude vám poskytovat pomoc, kterou potřebujete k tomu,

abyste dokázali překonat své zkoušky a problémy. Když poznáte svého Otce v nebi a Jeho Syna, Ježíše Krista, získáte silnější svědectví, naleznete skutečnou radost a budete pocítovat lásku, kterou k vám chovají.“¹⁰

Abych to shrnul: připravujte se na službu na misi, navštěvujte chrám a jděte kupředu s vírou.

Závěr

Skončeme tam, kde jsme začali, uvěznění v mrazu na parkovišti s otázkou: „Kde jsou ty klíče?“ Mimochodem, později toho večera jsem jako zázrakem klíče našel. Vypadly mi z kapsy na svahu. Pán nám ukázal, že nás nenechá stát venku v kruté zimě, aniž bychom měli klíče či pravomoc, jež nás bezpečně dovedou k Němu domů.

Pokud jste jako já, možná se často v každodenním životě sami sebe ptáte: „Kde jsou ty klíče“ k autu, kanceláři, domu či bytu? Kdykoli se mi to stane, musím se uvnitř usmívat, neboť když pak klíče hledám, myslím na

znovuzřízené klíče kněžství a na presidenta Thomase S. Monsona, kterého podporujeme „jako proroka, vidoucího a zjevovatele“¹¹ a jako jedinou osobu na zemi, která vlastní všechny klíče kněžství a je oprávněna je používat. Ano, klíče jsou v bezpečných rukou proroků, vidoucích a zjevovatelů. Jsou udíleny, delegovány a předávány dalším, v souladu s Pánovou vůlí a pod vedením presidenta Církve.

Svědčím o tom, že kněžská pravomoc a klíče kněžství startují motor, otevírají brány nebe, aktivují nebeskou moc a dláždí cestu smluv vedoucí zpět k našemu milujícímu Nebeskému Otci.

Modlím se o to, abyste se vy, nastupující generace mladých mužů a mladých žen, mohli „tlačiti kupředu se stálostí v Kristu“,¹² abyste rozuměli tomu, že vaši posvátnou výsadou je jednat pod vedením těch, již jsou držiteli klíčů, které pro vás odemknou požehnání, dary a moci nebe.

Vydávám svědectví o Bohu Otci; o našem Spasiteli a Vykupiteli, Ježíši Kristu; o Duchu Svatém; a o Znovuzřízení evangelia v těchto posledních dnech. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Joseph Smith–Životopis 1:68–72.
2. Nauka a smlouvy 110, záhlaví oddílu.
3. Viz Nauka a smlouvy 128:20.
4. *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), str. 8.
5. Boyd K. Packer, „Moc kněžství v domově“ (celosvětové školení vedoucích, únor 2012); lds.org/broadcasts; viz také James E. Faust, „Power in the Priesthood“, *Ensign*, May 1997, 41–43.
6. *Příručka 2*, 2.1.1.
7. Dallin H. Oaks, „Klíče a pravomoc kněžství“, *Liahona*, květen 2014, 50.
8. *Pro posílení mládeže* (brožurka, 2012), 43.
9. Thomas S. Monson, „Vítejte na konferenci“, *Liahona*, listopad 2012, 5.
10. *Pro posílení mládeže*, 42–43.
11. Viz formulář Vyjádření podpory úředníkům, který se čte na výročních konferencích sborů a kůlů.
12. 2. Nefi 31:20.

Starší Kevin R. Duncan
Sedmdesátník

Hojivá mast odpuštění

Odpuštění je vznešená, uzdravující zásada. Není třeba, abychom byli obětí dvakrát. Můžeme odpustit.

Vše, co je od Boha, obklopuje láska, světlo a pravda. Přesto jako lidské bytosti žijeme v padlém světě, někdy plném temnoty a zmatku. Není divu, že se lidé dopouštějí chyb, dochází k nespravedlivostem a jsou páhány hříchy. Kvůli tomu se žádná živá duše čas od času nevyhne tomu, že se stane obětí lehkomyšlného jednání, zraňujících činů, či dokonce hříšného chování někoho jiného. Toto máme my všichni společné.

Bůh, z lásky a milosrdenství ke svým dětem, naštěstí připravil východisko, které nám pomáhá proplout těmito někdy bouřlivými životními zkušenostmi. Připravil možnost úniku pro ty, kteří se stanou obětí špatných činů druhých lidí. Učí nás, že můžeme odpustit! I když se jednou můžeme stát obětí, není třeba být obětí dvojnásobně tím, že poneseme břímě zášti, zahořklosti, bolesti, zlosti, či dokonce pomstychtivosti. Můžeme odpustit a můžeme být volní!

Když jsem před mnoha lety opravoval plot, zadřel jsem si do prstu třísku. Zkusil jsem si ji vytáhnout a myslel jsem si, že se mi to podařilo, ale zřejmě nikoli. Za nějakou dobu mi tříska zarostla do kůže a na prstu se vytvořila boulička. Obtěžovala mě a někdy i bolela.

Po letech jsem se konečně rozhodl s tím něco dělat. Bouličku jsem jednoduše potřel mastí a převázal obvazem. To jsem opakoval často. Neumíte si představit mé překvapení, když jsem jednoho dne obvaz sundal a tříska vyčnívala z prstu.

Mast kůži změkčila, a díky tomu mohlo odejít to, co mi tolik let způsobovalo bolest. Jakmile jsem třísku vytáhl, prst se rychle zahojil a dnes na něm není po nějakém zranění ani stopy.

Podobně i srdce, jež neodpustilo, v sobě chová mnoho zbytečné bolesti. Když použijeme hojivou mast Spasitelova Usmíření, On nám obměkčí srdce a pomůže nám se změnit. Dokáže *uzdravit* zraněnou duši. (Viz Jákob 2:8.)

Jsem přesvědčen, že většina z nás chce odpustit, ale připadá nám to moc těžké. Když zažijeme nespravedlnost, můžeme mít sklon říci: „Ten člověk udělal něco špatného. Zaslouží si trest. Kde je spravedlnost?“ Mylně se domníváme, že *když* odpustíme, nebude spravedlnosti učiněno zadost a dotýčný se vyhne trestu.

Tak tomu ale není. Bůh vyměří trest, jenž bude přiměřený, neboť milosrdenství nemůže oloupit spravedlnost. (Viz Alma 42:25.) Bůh láskyplně ujišťuje vás i mě: „Ponechte soud pouze na mně, neboť je můj a já budu odpláceti. Pokoj [však] buď s vámi.“ (NaS 82:23.) Jákob, prorok z Knihy Mormonovy, také slíbil, že Bůh „vás utěší ve vašich strastech a bude hájit vaši věc a sešle spravedlnost na ty, kteří usilují o vaše zničení“. (Jákob 3:1.)

Pokud jsme *věrní*, může být pro nás jakožto oběti velkou útěchou vědomí, že nám Bůh vynahradí každou nespravedlnost, kterou zakusíme. Starší Joseph B. Wirthlin prohlásil: „Těm, kteří jsou věrní, Pán nahradí každou ztrátu. ... Každá dnešní slza bude nakonec stokrát vynahrazena slzami radosti a vděčnosti.“¹

Když se snažíme druhým odpustit, snažme se také pamatovat na to, že všichni duchovně rosteme, ale každý jsme na jiné úrovni. Zatímco je snadné všimnout si změn a růstu fyzického těla, růst našeho ducha lze vidět těžko.

Jedním z klíčů k odpuštění druhým je snažit se vidět je tak, jak je vidí Bůh.

Bůh může občas poodsunout zástěnu a požehnat nám darem vidět do srdce, duše a ducha druhému člověku, jenž se vůči nám prohřešil. Tento náhled může vést dokonce k tomu, že k dotyčnému pocítíme nesmírnou lásku.

Písma nás učí, že Boží láska k Jeho dětem je dokonalá. Zná jejich možnosti činit dobro, bez ohledu na jejich minulost. Následovníci Ježíše Krista nemohli mít podle všeho agresivnějšího či krutějšího nepřítele, než byl Saul z Tarsu. Jakmile však Bůh ukázal Saulovi světlo a pravdu, neměl Spasitel oddanějšího, nadšenějšího a neohroženějšího učedníka. Saul se stal apoštolem Pavlem. Jeho život je nádherným příkladem

toho, že Bůh vidí lidi nejen takové, jací jsou nyní, ale i takové, jakými se mohou stát. My všichni máme ve svém životě lidi podobné Saulovi, avšak s potenciálem Pavla. Umíte si představit, jak by se změnila naše rodina, obec, a nakonec i svět, kdybychom se všichni snažili vidět jeden druhého tak, jak nás vidí Bůh?

Příliš často pohlížíme na viníka tak, jako bychom pohlíželi na ledovec – vidíme jen vrcholek, a ne pod povrch. Neznáme vše, co se v životě toho druhého odehrává. Neznáme jeho minulost; nevíme, s čím zápasí; neznáme bolesti, jež si nese. Bratři a sestry, prosím, nechápejte mě špatně. Odpustit

neznamená schvalovat. Neospravedlňujeme špatné chování ani nedopouštíme, aby nám někdo ubližoval *kvůli* svým těžkostem, bolestem či slabostem. *Můžeme* však získat větší porozumění a klid, když na to budeme nahlížet z širší perspektivy.

Ti, kteří jsou méně duchovně zralí, se mohou bezpochyby dopustit skutečně vážných chyb – nikdo z nás však nemá být *charakterizován* jen tím nejhorším, co kdy udělal. Bůh je dokonalý soudce. Vidí pod povrch. Zná vše a vidí vše. (Viz 2. Nefi 2:24.) Řekl: „Já, Pán, odpustím tomu, komu odpustím, ale od vás je požadováno, abyste odpouštěli všem lidem.“ (NaS 64:10.)

Sám Kristus, když byl neprávem obviněn, pak krutě napadán, bit a ponechán v bolestech na kříži, právě v oné chvíli řekl: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ (Lukáš 23:34.)

V naší krátkozrakosti je pro nás někdy snadné vypěstovat si zášť vůči těm, kteří se nechovají nebo nemyslí tak jako my. Můžeme si vytvořit nesnášenlivé postoje na základě takových věcí, jako je fandění soupeřovu družstvu nebo zastávání odlišných politických názorů či jiného náboženského vyznání.

President Russell M. Nelson nám udělil moudrou radu, když řekl: „Příležitosti naslouchat lidem s rozličnými náboženskými či politickými názory mohou podporovat toleranci a vzdělanost.“²

V Knize Mormonově se píše o době, kdy „lidé církve počali býti povýšeni v pýše očí svých a ... počali opovrhovati jeden druhým a počali pronásledovati ty, kteří nevěřili podle jejich vlastní vůle a libosti“. (Alma 4:8.) Mějme na paměti, že Bůh nehledí na barvu dresu ani na politické strany. Místo toho, jak prohlásil Ammon, „[Bůh] shlíží dolů na všechny děti lidské; a zná všechny myšlenky a záměry srdce“. (Alma

18:32.) Bratři a sestry, pokud v utkáních života vyhráváme, vyhráváme s laskavostí. Pokud prohráváme, prohráváme s laskavostí. Neboť žijeme-li s laskavostí vůči druhým, laskavost bude naší odměnou posledního dne.

Tak jako jsme všichni občas obětmi nesprávných činů druhých lidí, jsme také občas viníky. Všichni jsme nedokonalí a potřebujeme milost, milosrdenství a odpuštění. Musíme si pamatovat, že odpuštění našich hříchů a provinění závisí na tom, zda odpustíme druhým. Spasitel řekl:

„Nebo jestliže odpustíte lidem poklésky jejich, odpustí i vám nebeský Otec váš.

Jestliže pak neodpustíte lidem pádů jejich, aniž Otec váš odpustí vám pádů vašich.“ (Matouš 6:14–15.)

Je zajímavé, že v modlitbě Páně, jež je pozoruhodně krátká, se Spasitel ze všeho, co mohl říci, rozhodl zmínit tato slova: „A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim.“ (Matouš 6:12; 3. Nefi 13:11.)

Právě kvůli odpuštění seslal Bůh svého Syna, a tak se radujme z Jeho nabídky nás všechny uzdravit. Spasitelovo Usmíření není jen pro ty, kteří potřebují činit pokání; je i pro ty, kteří potřebují odpustit. Pokud je pro vás těžké někomu odpustit, nebo dokonce odpustit sami sobě, prostě Boha, aby vám pomohl. Odpuštění je vznešená, uzdravující zásada. Není třeba, abychom byli obětí dvakrát. Můžeme odpustit.

Svědčím o Boží trvalé lásce a trpělivosti vůči všem Jeho dětem a o Jeho přání, abychom k sobě navzájem chovali takovou lásku, jakou k nám chová On. (Viz Jan 15:9, 12.) Když tak budeme činit, pronikneme skrze temnotu tohoto světa do slávy a vznešenosti Jeho království v nebi. Budeme volní. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Joseph B. Wirthlin, „Ať se stane cokoli, ber to s láskou“, *Liahona*, listopad 2008, 28.
2. Russell M. Nelson, „Listen to Learn“, *Ensign*, May 1991, 23.

Starší Steven E. Snow
Sedmdesátník

Bud' pokorný

Pokora nám umožňuje být lepšími rodiči, syny a dcerami, manželi a manželkami, sousedy a přáteli.

Jako Církev jsme požehnaní, že máme sbírku náboženských písní, které nám pomáhají uctívat Boha písněmi. Na církevních shromážděních „náboženské písně přivolávají Ducha Páně, vytvářejí uctivou atmosféru, sjednocují nás jako členy a umožňují nám vzdávat chválu Pánu. K největším kázáním patří ta, jež jsou pronášena zpěvem náboženských písní.“¹

Pouhých několik měsíců po zorganizování Církve obdržel Prorok Joseph Smith zjevení pro svou manželku Emmu. Pán jí nařídil: „[Učiň] výběr posvátných náboženských písní, jak ti bude dáno, což je mi příjemné, aby bylo v církvi mé.“²

Emma Smithová sestavila sbírku náboženských písní, která se poprvé objevila v tomto kirtlandském zpěvníku

První vydání zpěvníku Svatých posledních dnů, dokončeno roku 1836.

v roce 1836.³ Tato tenká knížečka obsahovala pouze 90 písní. Mnohé z nich byly písně z protestantských církví. Nejméně dvacet šest z nich napsal William W. Phelps, který zpěvník později připravil a pomohl s jeho vytištěním. Ve zpěvníku byla pouze slova; noty součástí textu nebyly. Ukázalo se, že tento skromný zpěvníček byl pro první členy Církve velkým požehnáním.

Poslední verze našeho zpěvníku v angličtině byla vydána v roce 1985. Mnohé písně z oné sbírky, kterou před tolika lety Emma sestavila, jsou v našem zpěvníku dodnes – například „Já vím, že žije Spasitel“ nebo „Jak pevný to základ“.⁴

Jednou z písní, které byly do zpěvníku v roce 1985 nově přidány, je píseň „Bud' pokorný“.⁵ Tuto pokojnou náboženskou píseň napsala Grietje Terburg Rowleyová, která vloni zemřela. Vstoupila do Církve v roce 1950 na Havaji, když tam učila ve škole. Sestra Rowleyová sloužila v Generálním výboru pro hudbu a pomáhala upravovat náboženské písně do mnoha různých jazyků. Slova písně „Bud' pokorný“ založila na těchto dvou verších z písem: Nauka a smlouvy 112:10 a Eter 12:27. V Eterovi se píše: „A jestliže lidé přijdou ke mně, ukáži jim jejich slabost. Dávám lidem slabost, aby mohli být

pokorní; ... neboť pokoří-li se přede mnou a budou-li mít víru ve mne, pak učiním, že slabé věci se pro ně stanou silnými.“

Tak jako všechny církevní písně i píseň „Bud' pokorný“ učí čistým a prostým pravdám. Učí nás tomu, že pokud se pokoříme, naše modlitby budou zodpovězeny; budeme pociťovat pokoj mysli; budeme efektivněji sloužit ve svém povolání; a budeme-li stále věrní, vrátíme se nakonec do přítomnosti Nebeského Otce.

Spasitel učil své následovníky, že chtějí-li vstoupit do království nebeského, musí se pokořit jako malé dítě.⁶ Když vychováváme své vlastní děti, musíme jim pomáhat uchovat si při dospívání pokoru. Neděláme to tak, že bychom narušovali jejich ducha nelaskavostí nebo příliš tvrdou kázní. Posilujeme jejich sebedůvěru a sebeúctu a přitom je musíme učit takovým vlastnostem, jako jsou nesobeckost, laskavost, poslušnost, absence pýchy, zdvořilost a nenáročnost. Je třeba učit je radovat se z úspěchů sourozenců a přátel. President Howard W. Hunter učil, že „se máme upřímně zajímat o úspěch druhých“.⁷ Pokud se toto děti nenaučí, mohou být časem posedlé prosazováním sebe sama, snahou předčit druhé, žárlivostí a nelibostí z úspěchu vrstevníků. Jsem vděčný za matku, která, když viděla, že jsem byl jako chlapec až příliš zahleděný do sebe, říkávala: „Synku, troška pokory právě teď ti prospěje na dlouhou dobu.“

Pokora ale není něco, čemu máme učit jen děti. My všichni se musíme snažit stát pokornějšími. Pokora je zcela zásadní, máme-li obdržet požehnání evangelia. Pokora nám umožňuje mít zlomené srdce, když hřešíme nebo chybujeme, a umožňuje nám činit pokání. Pokora nám umožňuje být lepšími rodiči, syny a dcerami, manželi

a manželkami, sousedy a přáteli.

Na druhé straně může zbytečná pýcha rozkládat rodinné vztahy, rozbíjet manželství a ničit přátelství. Na pokoru je zvlášť důležité pamatovat tehdy, když máte pocit, že ve vaší rodině vyvstávají sváry. Pomyslete na to, jakému zármutku byste se mohli vyhnout, kdybyste s pokorou říkali: „Omlouvám se“; „To ode mě nebylo hezké“; „Co bys chtěl udělat ty?“, „Nějak mi to nemyslelo“; nebo „Jsem na tebe moc hrdý“. Pokud by se tato slůvka s pokorou používala, bylo by v našich rodinách méně svárů a více pokoje.

Život sám o sobě může být, a často i je, zážitkem, který nás přivádí k pokoře. Nehody a nemoci, úmrtí blízkých, problémy ve vztazích či finanční zvraty nás mohou přimět pokleknout. Ať již tyto obtížné zážitky přicházejí ne naší vinou či kvůli našim špatným rozhodnutím a úsudku, všechny tyto zkoušky nás přivádějí k pokoře. Pokud

se rozhodneme, že budeme duchovně naladěni a zůstaneme pokorní a ochotní se učit, naše modlitby se při překonávání těchto strastí smrtelnosti stanou upřímnějšími a naše víra a svědectví porostou. Každý z nás se těší na oslavení, ale než k němu bude moci dojít, musíme setrvávat v tom, co bylo nazváno „údolím pokory“.⁸

Před mnoha lety měl náš 15letý syn Eric vážný úraz hlavy. Když byl více než týden v kómatu, měli jsme srdce zlomené žalem. Lékaři nám řekli, že nevědí, co se bude dít dál. Pochopitelně jsme byli nadšení, když začal nabývat vědomí. Mysleli jsme si, že teď už bude vše v pořádku, ale mýlili jsme se.

Když se probрал, nedokázal chodit, mluvit ani se sám najíst. A co bylo nejhorší, postrádal krátkodobou paměť. Pamatoval si téměř vše před úrazem, ale nedokázal si vzpomenout na nic, co se stalo potom, a dokonce ani na nic, co se stalo jen před několika minutami.

Nějakou dobu jsme si dělali starosti,

že budeme mít syna, který v mysli zůstane 15letým chlapcem. Před úrazem šlo našemu synovi vše snadno. Sportoval, byl oblíbený a ve škole se mu velmi dařilo. Předtím vypadala jeho budoucnost slibně; nyní jsme se obávali, že možná ani žádnou budoucnost mít nebude, nebo si ji alespoň nebude pamatovat. Nyní se snažil znovu si osvojit ty nezákladnější dovednosti. Bylo to období, které ho přivádělo k pokoře. A bylo to období, které přivádělo k pokoře i jeho rodiče.

Upřímně řečeno, vůbec jsme nerozuměli tomu, jak se něco takového mohlo stát. Vždy jsme se snažili dělat to, co je správné. Žít podle evangelia bylo pro naši rodinu prvořadé. Necháпали jsme, jak se nám něco tak bolestivého mohlo stát. Přivádělo nás to na kolena, neboť bylo záhy zjevné, že synova rehabilitace potrvá měsíce, či dokonce roky. A ještě těžší bylo postupné uvědomování si, že již nebude takový jako předtím.

Během této doby jsme prolili mnoho slz a naše modlitby se staly ještě procítěnější a upřímnější. Očima pokory jsme postupně začali vnímat malé zázraky, které se během této bolestivé doby našemu synovi přihodily. Začal postupně dělat pokrok. V přístupu a náhledu na věc byl velmi pozitivní.

Dnes je náš syn Eric ženatý s úžasnou společnicí a mají pět krásných dětí. Je nadšený učitel a je přínosem pro svou obec i pro Církev. A co je nejdůležitější, stále žije v témže duchu pokory, který si před tolika lety vypěstoval.

Co kdybychom ale dokázali být pokorní ještě předtím, než projdeme „údolím pokory“? Alma učil:

„Požehnaní jsou ti, kteří se pokoří, aniž by byli donuceni býti pokornými.“

„Ano, [jsou] mnohem požehnanější nežli ti, kteří jsou donuceni býti pokornými.“⁹

Jsem vděčný za proroky, jako byl Alma, kteří nás učí hodnotě této důležité vlastnosti. Spencer W. Kimball, 12. prezident Církve, řekl: „Jak se člověk stane pokorným? Podle mě si musí neustále připomínat svou závislost. Závislost na kom? Na Pánu. A jak si ji připomíná? Opravdovou, neustálou, uctívou a vděčnou modlitbou.“¹⁰

Nikoho nepřekvapí, že oblíbenou náboženskou písní presidenta Kimballa byla píseň „Já musím Tebe mít“.¹¹ Starší

Dallin H. Oaks řekl, že během jeho prvních let v Kvoru Dvanácti zpívali Bratři v chrámu tuto píseň jako úvodní píseň nejčastěji. Řekl: „Představte si ten duchovní účinek, když hrstka Pánových služebníků zpívala tuto píseň předtím, než se modlili o Jeho vedení při vykonávání svých nesmírných zodpovědností.“¹²

Svědčím o důležitosti pokory v našem životě. Jsem vděčný za jednotlivce, jako byla sestra Grietje Rowleyová, kteří napsali inspirující slova a hudbu, jež nám pomáhají učit se nauce evangelia Ježíše Krista, k níž patří i pokora. Jsem vděčný, že máme odkaz náboženských písní, které nám pomáhají uctívat Boha písněmi, a jsem vděčný za pokoru. Modlím se o to, abychom všichni v životě usilovali o pokoru, abychom se tak mohli stát lepšími rodiči, syny a dcerami a následovníky Spasitele. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. „Předmluva Prvního předsednictva“, *Náboženské písně Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů* (2015), ix.
2. Nauka a smlouvy 25:11.
3. Titulní strana prvního vydání zpěvníku Svatých posledních dnů je datována rokem 1835, ale zpěvník byl dokončen a vydán až na začátku roku 1836.
4. Dvacet šest náboženských písní, které se objevily ve zpěvníku z roku 1835, je obsaženo i v našem stávajícím zpěvníku. (Viz Kathleen Lubeck, „The New Hymnbook: The Saints Are Singing!“, *Ensign*, Sept. 1985, 7.)
5. Viz „Buď pokorný“, *Náboženské písně*, č. 70.
6. Viz Matouš 18:1–4.
7. Howard W. Hunter, „The Pharisee and the Publican“, *Ensign*, May 1984, 66.
8. Anthony H. Lund, Conference Report, Apr. 1901, 22.
9. Alma 32:16, 15.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 233.
11. Viz „Já musím Tebe mít“, *Náboženské písně*, č. 49; viz také Brent H. Nielson, „I Need Thee Every Hour“, *Ensign*, Apr. 2011, 16.
12. Dallin H. Oaks, „Worship through Music“, *Ensign*, Nov. 1994, 10.

Starší Dale G. Renlund
Kvorum Dvanácti apoštolů

„Abych mohl přitáhnouti všechny lidi k sobě“

Když se přiblížíme k Bohu, vstoupí nám do života uschopňující moc Usmíření Ježíše Krista.

Drazí bratři a sestry, když jsme žili v Africe, požádal jsem staršího Wilforda W. Andersena ze Sedmdesáti o radu, jak pomoci Svatým, kteří žijí v chudobě. Mezi pozoruhodnými postřehy, o něž se podělil, byl i tento: „Čím vzdálenější je ten, kdo dává, tomu, kdo přijímá, tím více se prohlubuje pocit příjemce, že na to má nárok.“

Tato zásada je základem církevního systému sociální péče. Nejsou-li členové schopni postarat se o vlastní potřeby, obrátí se nejprve na rodinu. Poté, je-li to nutné, se mohou obrátit také na své místní církevní vedoucí s žádostí o pomoc se zajištěním časných potřeb.¹ Členové rodiny a místní církevní vedoucí jsou těmto potřebným nejbližší, často čelí podobným situacím a vědí, jak nejlépe pomoci. A protože jsou příjemci pomoci blízcí dárčům, jsou jim v souladu s tímto vzorem vděční a mají menší tendenci činit si nároky.

V zásadě: „Čím vzdálenější je ten, kdo dává, tomu, kdo přijímá, tím více se prohlubuje pocit příjemce, že na to má nárok“ se rovněž skrývají hluboká duchovní ponaučení. Náš Nebeský

Otec a Jeho Syn, Ježíš Kristus, jsou těmi nejvyššími dárči. Čím více se od Nich vzdalujeme, tím větší nároky si činíme. Začínáme mít pocit, že si zasloužíme milost a že nám dluží požehnání. Máme větší sklon rozhlížet se, vyhledávat nerovnosti a cítit se zarmoucení

– ba i uražení – nespravedlivostí toho, co vidíme. I když závažnost dané nespravedlivosti může sahát od banální až po otřesnou, když jsme vzdáleni od Boha, mohou se i malé nerovnosti jevit jako obrovské. Máme pocit, že Bůh je povinen to všechno napravit – a napravit to hned teď!

Rozdíl v blízkosti Nebeskému Otci a Ježíši Kristu ukazuje v Knize Mormonově přímý protiklad mezi Nefim a jeho staršími bratry Lamanem a Lemuelem.

- Nefi „velmi toužil znáti tajemství Boží, pročez, volal ... k Pánu“, a jeho srdce bylo obměkčeno.² Naproti tomu Laman a Lemuel byli Bohu vzdálení – neznali Ho.
- Nefi přijímal náročné úkoly, aniž by si stěžoval, ale Laman a Lemuel „reptali v mnohých věcech“. Reptání je v písmech ekvivalentem dětinského fňukání. V písmech je

nespravedlivý k Ježíši Kristu. Přestože Spasitel byl absolutně bez viny, měl trpět nejvíce.

Čím těsněji lneme k Ježíši Kristu v myšlenkách a záměrech svého srdce, tím více si vážíme Jeho nevinného utrpení, tím vděčnější jsme za milost a odpuštění a tím více si přejeme činit pokání a stát se takovými, jako je On. Naše absolutní vzdálenost od Nebeského Otce a Ježíše Krista je důležitá, ale směr, jímž se ubíráme, je ještě klíčovější. Boha více těší kající hříšníci, kteří se k Němu snaží přiblížit, než pokrytečtí jedinci, kteří hledají na všem chyby a kteří si stejně jako dávní farizeové a zákoníci neuvědomují, jak moc potřebují činit pokání.⁹

Jako dítě jsem zpíval švédskou vánoční koledu obsahující prosté, ale mocné ponaučení – to, že lneme těsněji ke Spasiteli, *způsobuje*, že se měníme. Text zní zhruba takto:

*Když září jitro vánoční,
přeji si jít do stáje,
kde Bůh v hodině noční
již odpočívá na slámě.*

*Ach, jak moc jsi laskavý,
když sis přál sestoupit na zemi.
A já nyní už nechci jen
promarnit v hříchu ani den!*

*Ježíši, my Tě potřebujeme,
všech dětí drahého přítele.
A já už nechci nikdy víc
Tebe svým hříchem zarmoutit.¹⁰*

Když se obrazně přeneseme do betlémské stáje, „kde Bůh v hodině noční již odpočívá na slámě“, dokážeme ve Spasiteli lépe rozpoznat dar laskavého a milujícího Nebeského Otce. Než abychom měli pocit, že máme nárok na Boží požehnání a milost, silně zatoužíme přestat Mu působit další zármutek.

zaznamenáno, že „reptali, protože neznali cesty Boha, který je stvořil“.³

- Nefiova blízkost Bohu mu umožňovala rozpoznávat „láskyplná milosrdenství“⁴ a vážit si jich. Když naproti tomu Laman a Lemuel viděli, jak se Nefimu dostává požehnání, tak „se na něho hněvali, protože nerozuměli konáním Páně“.⁵ Laman a Lemuel nahlíželi na svá požehnání jako na něco, na co mají právo, a rozmrzele předpokládali, že by jich mělo být víc. Nefiova požehnání patrně vnímali jako „příkoří“ spáchaná vůči nim. To je v písmech ekvivalentem nespokojeného vznášení nároků.
- Nefi použil víru v Boha, aby dosáhl toho, co se od něj požadovalo.⁶

Naproti tomu Laman a Lemuel byli „zatvrzelí v srdci svém, [a] ... nehleděli k Pánu, jak měli“.⁷ Měli nejspíše pocit, že Pán je povinen zodpovědět otázky, které ani nepoložili. „Pán nás s žádnými takovými věcmi neobznamuje,“ řekli, ale nevěnovali úsilí ani tomu, aby se zeptali.⁸ To je v písmech ekvivalentem výsměšné pochybovačnosti.

Protože byli Laman a Lemuel vzdáleni od Spasitele, reptali, začali být svárliví a neměli víru. Měli pocit, že život není spravedlivý a že mají nárok na Boží milost. Nefimu naproti tomu, protože přilnul těsně k Bohu, muselo být zjevné, že život bude nanejvýš

Ať již se nyní ubíráme jakýmkoli směrem či jsme jakkoli vzdáleni od Nebeského Otce a Ježíše Krista, můžeme se rozhodnout obrátit a přiblížit se Jím. Pomohou nám. Jak Spasitel řekl po svém Vzkříšení Nefitům:

„A Otec můj mne poslal, abych mohl býti pozvednut na kříži; a poté, co jsem byl pozvednut na kříži, abych mohl přitáhnouti všechny lidi k sobě. ...

A z tohoto důvodu jsem byl pozvednut; tudíž podle moci Otcovy přitáhnou všechny lidi k sobě.“¹¹

Abychom mohli lnout těsněji ke Spasiteli, musíme v Něj uplatňovat víru, uzavírat a dodržovat smlouvy a mít při sobě Ducha Svatého. Rovněž musíme jednat s vírou, když reagujeme na duchovní vedení, jehož se nám dostává. Všechny tyto prvky se spojují ve svátosti. Vskutku, ten nejlepší způsob, který znám, jak přilnout těsněji k Bohu, je svědomitá příprava na svátost a její způsobilé přijímání každý týden.

Jedna naše přítelkyně z Jihoafrické republiky nám vyprávěla, jak si to sama uvědomila. Když byla Diane nově obrácena, navštěvovala odbočku poblíž Johannesburgu. Jednou v neděli, když seděla na shromáždění, uspořádání kaple způsobilo, že si jí jáhen při roznášení svátosti nevšiml. Diane byla zklamaná, ale nic neřekla. Někdo jiný si všiml, že ji vynechali, a řekl o tom po shromáždění presidentovi odbočky. Když začala Nedělní škola, vzali Diane do prázdné místnosti.

Pak přišel nositel kněžství. Poklekl, požehnal chléb a kousek jí podal. Snědla ho. Poklekl znovu, požehnal vodu a podal jí kalíšek. Vypila ji. Poté Diane prolétly hlavou v rychlém sledu dvě myšlenky: Nejprve: „Aha, on [nositel kněžství] to udělal jen pro mě.“ A pak: „Aha, On [Spasitel] to udělal jen pro mě.“ Diane pocítila lásku Nebeského Otce.

Poznání, že Spasitelova oběť je určena jen pro ni, jí pomohlo pocítit, že je Mu nablízku, a podnítilo to ohromnou touhu si tento pocit uchovat v srdci, nejen v neděli, ale každý den. Uvědomila si, že přestože sedí v kongregaci, aby přijala svátost, tak smlouvy, které každou neděli znovu uzavírá, patří jí osobně. Svátost Diane pomohla – a dále pomáhá – pocítovat moc božské lásky, rozpoznávat v životě ruku Páně a lnout těsněji ke Spasiteli.

Spasitel označil svátost za nepostradatelnou k vytvoření duchovního základu. Uvedl:

„A dávám vám přikázání, abyste tyto věci činili [abyste přijímali svátost]. A budete-li tyto věci vždy činiti, požehnání jste, neboť jste postaveni na skále mé.

Ale kdokoli mezi vámi bude činiti více nebo méně nežli toto, není postaven na skále mé, ale je postaven na základě písčitém; a když spadne déšť

a přijdou záplavy a zadují větry a udeří na něj, on padne.“¹²

Ježíš neřekl: „*pokud* spadne déšť a přijdou záplavy a zadují větry“, ale řekl „*když*“. Nikdo není imunní vůči životním těžkostem, všichni potřebujeme bezpečí pramenící z přijímání svátosti.

V den Spasitelova Vzkříšení putovali dva učedníci do městečka jménem Emaus. Vzkříšený Pán se k nim cestou připojil, ale oni Ho nepoznali. Během putování je učil z písma. Když dorazili do cíle, vybídli Ho, aby s nimi povečeřel.

„I stalo se, když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a lámaje, podával jim.

I otevřiny jsou oči jejich, a poznali ho. On pak odnesl se od nich.

I řekli vespolek: Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě, a když otvíral nám písma?

A vstavše v tu hodinu, vrátili se do

Jeruzaléma, a našli shromážděných těch jedenácte [apoštolů].“

A poté apoštolům svědčili, že „vstal Pán právě. ...

I vypravovali oni také to, co se stalo na cestě, a kterak ho poznali v lámání chleba.“¹³

Svatost nám skutečně pomáhá poznat Spasitele. Rovněž nám připomíná, jak trpěl, ač byl nevinný. Kdyby byl život opravdu spravedlivý, já ani vy bychom nikdy nebyli vzkříšeni; já ani vy bychom nikdy nebyli schopni stanout čistí před Bohem. V tomto ohledu jsem vděčný, že život spravedlivý není.

Zároveň mohu rozhodně prohlásit, že díky Usmíření Ježíše Krista nebude nakonec ve věčném plánu žádná nespravedlivost. „Vše, co je v životě nespravedlivé, může být ... dáno do pořádku.“¹⁴ Naše současná situace se možná nezmění, ale skrze Boží soucit, laskavost a lásku se nám všem dostane něčeho více, než čeho jsme hodni, více, než si kdy můžeme zasloužit či než bychom kdy mohli doufat. Je nám slíbeno, že „seřet Bůh všelikou slzu s očí [našich], a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pominuly.“¹⁵

Bez ohledu na to, jak si vedete ve svém vztahu k Bohu, vás vyzývám, abyste přilnuli těsněji k Nebeskému Otci a k Ježíši Kristu, těm nejvyšším dobrodincům a dárcům všeho dobrého. Vyzývám vás, abyste každý týden chodili na shromáždění svátosti a přijímali posvátné symboly Spasitelova těla a krve. Vybízím vás, abyste pocítovali blízkost Boha, když se vám dává poznat tak jako dávným učedníkům při „lámání chleba“.

Pokud tak budete činit, slibuji, že se budete cítit blíže Bohu. Přirozené sklony k dětinskému fňukání, nespokojenému vznášení nároků a výsměšné pochybovačnosti se rozplynou. Nahradí je pocity větší lásky a vděčnosti Nebeskému Otci za dar Jeho Syna. Když se přiblížíme k Bohu, vstoupí nám do života uschopňující moc Usmíření Ježíše Krista. A jako učedníci na cestě do Emaus zjistíme, že Spasitel nám byl a je nablízku po celou dobu. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Viz *Příručka 2: Správa Církve* (překlad vybraných kapitol, 2010), 6.2. Na straně 1 brožurky *Poskytování pomoci dle způsobu*

Páně – souhrnná příručka vedoucího pro blaho a sociální péči (brožurka, 2009) čteme: „Když se členové Církve snaží ze všech sil o sebe postarat, a přesto si nedokáží zajistit základní životní potřeby, mají nejprve požádat o pomoc svou rodinu. Když toto není postačující, je Církev připravena pomoci.“

2. 1. Nefi 2:16.
3. 1. Nefi 2:11, 12.
4. 1. Nefi 1:20.
5. Mosiáš 10:14.
6. Viz 1. Nefi 17:23–50.
7. 1. Nefi 15:3.
8. 1. Nefi 15:9; viz také verš 8.
9. Viz Lukáš 15:2; viz také Joseph Smith, v *History of the Church*, 5:260–262.
10. Tuto vánoční koledu napsal v němčině Abel Burckhardt (1805–1882), který sloužil jako arciděkan ve švýcarské Basileji. Překlad do švédštiny pořídila v roce 1851 Betty Ehrenborg-Posseová. Švédský název zní „När juldagsmorgon glimmar“. Existuje mnoho překladů do angličtiny, které umožňují tuto koledu zpívat na německou lidovou melodii, která se obvykle používá. Tento překlad do angličtiny je společným dílem mé sestry (Anity M. Renlundové) a mě.

*Když září jitra vánoční,
přeji si jít do stáje,
|: kde Bůh v hodině noční
již odpočívá na slámě. :|*

*Ach, jak moc jsi laskavý,
když sis přál sestoupit na zemi.
|: A já nyní už nechci jen
promarnit v hřichu ani den! :|*

*Ježíši, my Tě potřebujeme,
všech dětí drahého přítele.
|: A já už nechci nikdy víc
Tebe svým hříchem zarmoutit. :|*

*När juldagsmorgon glimmar,
jag vill till stallet gå,
|: där Gud i nattens timmar
re'n vilar uppå strå. :|*

*Hur god du var som ville
till jorden komma ner!
|: Nu ej i synd jag spille
min barndoms dagar mer! :|*

*Dig, Jesu, vi behöva,
du käre barnavän.
|: Jag vill ej mer bedröva
med synder dig igen. :|*

11. 3. Nefi 27:14–15.
12. 3. Nefi 18:12–13.
13. Viz Lukáš 24:30–35; viz také verše 13–29.
14. *Kažte evangelium mě – příručka k misijnářské službě* (2005), 51.
15. Zjevení 21:4.

Sobotní odpolední zasedání | 2. dubna 2016

Přednesl prezident Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Vyjádření podpory úředníkům Církve

Bratři a sestry, prezident Monson mě požádal, abych přednesl jména generálních úředníků a územních sedmdesátníků pro vyjádření podpory.

Navrhujeme vyjádřit podporu Thomasi Spenceru Monsonovi jako prorokovi, vidoucímu a zjevovateli a prezidentovi Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů; Henrymu Bennionu Eyringovi jako prvnímu rádci v Prvním předsednictvu a Dieteru Friedrichu Uchtdorfovi jako druhému

rádci v Prvním předsednictvu.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, zvedněte prosím ruku.

Váš hlas byl vzat na vědomí.

Navrhujeme vyjádřit podporu Russellu M. Nelsonovi jako prezidentovi Kvora Dvanácti apoštolů a následujícím členům tohoto Kvora – jsou to: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil

L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson a Dale G. Renlund.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to projevit stejným způsobem.

Váš hlas byl vzat na vědomí.

Navrhujeme vyjádřit podporu rádčům v Prvním předsednictvu a členům Kvora Dvanácti apoštolů jako prorokům, vidoucím a zjevovatelům.

Kdo je pro, zvedněte prosím ruku.

Je-li někdo proti, projevte to stejným způsobem.

Váš hlas byl vzat na vědomí.

S platností od 1. května 2016 navrhujeme uvolnit následující bratry jako územní sedmdesátníky. Jsou to: Manuel M. Agustin, Kent J. Allen, Stephen B. Allen, W. Mark Bassett, Patrick M. Boutoille, Mark A. Bragg, Marcelo F. Chappe, Eleazer S. Collado, Valeri V. Cordón, Joaquin E. Costa, Jeffrey D. Cummings, Massimo De Feo, Donald D. Deshler, Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez,

Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Moroni Gaona, Jack N. Gerard, Ricardo P. Giménez, Douglas F. Higham, Brent J. Hillier, Robert W. Hymas, Lester F. Johnson, Matti T. Jouttenus, Chang Ho Kim, Alfred Kyungu, Dane O. Leavitt, Remegio E. Meim ml., Ismael Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, S. Mark Palmer, Fouchard Pierre-nau, Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Resek, George F. Rhodes ml., Gary B. Sabin, Evan A. Schmutz, D. Zackary Smith, Lynn L. Summerhays, Wenceslao H. Svec, Craig B. Terry, Ernesto R. Toris, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos, J. Romeo Villarreal a Terry L. Wade.

Ti, kteří si přejí připojit se k nám ve vyjádření díky za jejich výtečnou službu, zvedněte prosím ruku.

Navrhujeme s upřímnou vděčností uvolnit sestry Rosemary M. Wixomovou, Cheryl A. Esplinovou a Mary R. Durhamovou jako generální předsednictvo Primárek. Zároveň uvolňujeme i členky generální komise Primárek.

Ti z vás, kteří se k nám chtějí připojit ve vyjádření díky těmto sestrám za jejich pozoruhodnou službu a oddanost,

dejte to prosím najevo zvednutím ruky.

Navrhujeme vyjádřit podporu novým sedmdesátníkům – generálním autoritám. Jsou to: W. Mark Bassett, Mark A. Bragg, Weatherford T. Clayton, Valeri V. Cordón, Joaquin E. Costa, Massimo De Feo, Peter F. Meurs, K. Brett Nattress, S. Mark Palmer, Gary B. Sabin a Evan A. Schmutz.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, projevte to stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu těmto bratrům jako novým územním sedmdesátníkům. Jsou to: P. David Agazzani, Quilmer A. Agüero, René R. Alba, Victorino A. Babida, Steven R. Bangerter, Richard Baquiran, Dong Chol Beh, Michael V. Beheshti, Matthieu Bannasar, Hubermann Bien-Aimé, Kevin E. Calderwood, Luis J. Camey, Matthew L. Carpenter, Douglas B. Carter, Aroldo B. Cavalcante, Luis C. Chaverri, Ulises Chávez, Brent J. Christensen, Douglas L. Dance, Marc C. Davis, Alessandro Dini Ciacci, J. Scott Dorius, M. Dirk Driscoll, Antonio F. Faúndez, Jose A. Fernández, Matias D. Fernandez, Candido Fortuna, Bruce E. Ghent,

Michael A. Gillenwater, Daniel G. Hamilton, Mathias Held, Tom-Atle Herland, Raymond S. Heyman, Christophe Kaway, Todd S. Larkin, Pedro X. Larreal, Juan J. Levrino, Felix A. Martinez, Kevin K. Miskin, Mark L. Pace, Ryan V. Pagaduan, A. Moroni Pérez, Carlos E. Perrotti, Mark P. Peteru, Alan T. Phillips, Thomas T. Priday, Brian L. Rawson, Rene Romy, Blake M. Roney, Luis G. Ruiz, Maximo A. Saavedra ml., Pedro A. Sanhueza, Eric J. Schmutz, Benjamin Ming Tze Tai, Heber D. Texeira, Maxximo C. Torres, Jesús Velez, Carlos Villarreal, Paul H. Watkins, C. Dale Willis ml., William B. Woahn a Luis G. Zapata.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Navrhujeme vyjádřit podporu Joy D. Jonesové jako generální presidentce Primárek, Jean B. Binghamové jako první rádkyni a Bonnie H. Cordonové jako druhé rádkyni.

Ti, kteří jsou pro, zvedněte prosím ruku.

Kdo je proti, může to vyjádřit stejným způsobem.

Navrhujeme vyjádřit podporu ostatním generálním autoritám, územním sedmdesátníkům a generálním předsednictvům pomocných organizací, tak jak jsou nyní povoláni.

Kdo jste pro, zvedněte prosím ruku.

Je někdo proti?

Presidente Monsone, průběh hlasování o vyjádření podpory byl vzat na vědomí. Ty, kteří u kteréhokoli návrhu hlasovali proti, vyzýváme, aby se obrátili na svého presidenta kůlu.

Děkujeme vám všem, kteří podporujete vedoucí Církve v jejich posvátných povoláních, a nyní zveme nově povolané generální autority a generální předsednictvo Primárek, aby přišly dopředu a zaujaly své místo na pódiu. ■

Zpráva Církevního kontrolního oddělení za rok 2015

Předložil Kevin R. Jergensen

Výkonný ředitel Církevního kontrolního oddělení

Prvnímu předsednictvu Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

Drazí Bratří, jak je to nařízeno zjevením ve 120. oddíle Nauky a smluv, Rada pro disponování desátky, kterou tvoří První předsednictvo, Kvorum Dvanácti apoštolů a Předsedající biskupstvo, schvaluje výdaje z církevních prostředků. Církevní subjekty čerpají prostředky v souladu se schválenými rozpočty, zásadami a postupy.

Církevní kontrolní oddělení, které je tvořeno renomovanými profesionály a které je nezávislé na všech ostatních církevních odděleních, má za úkol provádět audity za účelem poskytnutí rozumných záruk, pokud jde o přijaté příspěvky, uskutečněné výdaje a ochranu církevního majetku.

Církevní kontrolní oddělení na základě provedených auditů dospělo k závěru, že přijaté příspěvky, vydané prostředky a církevní majetek byly v roce 2015 ve všech podstatných ohledech zaznamenávány a spravovány v souladu se schválenými rozpočty, zásadami a účetními postupy Církve. Církev se řídí zásadami, kterým učí i své členy – totiž žít v mezích svého rozpočtu, vyvarovat se dluhu a spořit pro případ nouze.

S úctou předkládá
Církevní kontrolní oddělení
Kevin R. Jergensen
Výkonný ředitel ■

Statistická zpráva za rok 2015

Přednesl Brook P. Hales

Tajemník Prvního předsednictva

První předsednictvo vydalo následující statistickou zprávu Církve k 31. prosinci 2015.

Církevní jednotky

Kůly	3 174
Misie	418
Okrsky.....	558
Sbory a odbočky.....	30 016

Počet členů Církve

Celkový počet členů.....	15 634 199
Nově zaznamenané děti.....	1 14 550
Pokřtění obrácení.....	257 402

Misionáři

Misionáři na plný úvazek	74 079
Misionáři církevní služby	31 779

Chrámů

Chrámů zasvěcené v roce 2015 (Córdoba v Argentině, Payson v Utahu, Trujillo v Peru, Indianapolis v Indianě a Tijuana v Mexiku).....	5
Znovuzasvěcené chrámů (Mexico City v Mexiku a Montreal v Quebecu).....	2
Počet chrámů v provozu na konci roku.....	149

Starší Ronald A. Rasband
Kvorum Dvanácti apoštolů

Stůjme při církevních vedoucích

Stojíte v tomto čím dál temnějším světě při církevních vedoucích, abyste mohli šířit Světlo Kristovo?

Vřele vítáme nově povolané generální autority, územní sedmdesátníky a úžasné nové generální předsednictvo Primárek. A s hlubokou vděčností děkujeme těm, kteří byli uvolněni. Máme rádi každého z vás.

Drazí bratři a sestry, právě jsme se účastnili jedné z nejpožehnanějších činností, kdy jsme zvedli ruku, abychom vyjádřili podporu prorokům, vidoucím a zjevovatelům a dalším vedoucím a generálním úředníkům povolaným Bohem v těchto dnech. Příležitost vyjádřit podporu služebníkům Páně a být jimi veden jsem nikdy nebral na lehkou váhu. A jelikož jsem sám byl před pouhými několika měsíci nově povolán do Kvora Dvanácti apoštolů, zaplavuje mě pocit pokory za váš projev podpory a důvěry. Vážím si vaší ochoty stát při mně i při všech těchto velkých vedoucích.

Brzy poté, co mi loni v říjnu byla vyjádřena podpora, jsem byl pověřen jet do Pákistánu, kde jsem poznal úžasné a oddané Svaté, kteří v této zemi žijí. Co do počtu jich je málo, ale duchovně jsou silní. Krátce po návratu domů jsem dostal zprávu od bratra Shakeela Arshada, laskavého

člena, kterého jsem poznal během své návštěvy: „Děkuji Vám, starší Rasbande, že jste přijel do Pákistánu. Chtěl bych Vám říci, že my, ... členové Církve ..., Vás podporujeme a máme Vás rádi. [Máme] veliké štěstí, že jste tady

byl a že jsme Vás mohli slyšet. Setkání s apoštolem byl pro mou rodinu nezapomenutelný zážitek.“¹

Setkání se Svatými, jako je bratr Arshad, byl dojemný, pokorou naplňující a, abych použil jeho slova, „nezapomenutelný“ zážitek i pro mě.

V lednu se vedoucí Církve účastnili vysílání pořadu Face to Face [Tvář v tvář] s mládeží a jejími vedoucími a rodiči z celého světa. Vysílání bylo prostřednictvím internetu živě přenášeno do mnoha míst ve 146 zemích; na některých místech bylo mnoho diváků v kaplích, zatímco jinde byl jeden mladý muž nebo mladá žena ve svém domově. Celkem program sledovalo několik set tisíc lidí.

Sestra Bonnie Oscarsonová, generální presidentka Mladých žen, bratr Stephen W. Owen, generální president Mladých mužů, a já jsme se za podpory našich mladých moderátorů, hudebníků a dalších spojili se svým početným publikem a odpovídali jsme mladým na jejich otázky.

Naším cílem bylo představit téma Vzájemného sdružení pro rok 2016, „Tlač[te se] kupředu se stálostí v Kristu“, z 2. Nefiho, kapitola 31, verš 20, kde stojí: „Pročež, musíte se tlačiti kupředu se stálostí v Kristu, majíce dokonalý jas naděje a lásku k Bohu a ke všem lidem. Pročež, budete-li se tlačiti kupředu, hodující na slově Kristově, a vytrváte-li do konce, vizte, tak praví Otec: Budete mít život věčný.“²

Co jsme se díky přečtení mnoha set otázek našich mladých členů dozvěděli? Dozvěděli jsme se, že naše mládež miluje Pána, podporuje své vedoucí a touží obdržet odpovědi na své otázky! Otázky jsou známkou další touhy učit se, rozšířit pravdy, které již v našem svědectví mají své místo, a být lépe připraveni se „tlačiti kupředu se stálostí v Kristu“.

Znovuzřízení evangelia začalo tím, že jeden mladý muž, Joseph Smith, položil otázku. I Spasitel během svého působení zahájil mnohá ze svých učení otázkou. Vzpomeňte si na otázku, kterou položil Petrovi: „Vy pak kým mne býti pravíte?“³ A Petrova odpověď: „Ty jsi Kristus, ten Syn Boha živého.“⁴ Musíme si navzájem pomáhat nacházet odpovědi od Nebeského Otce skrze vedení Ducha.

Během onoho vysílání jsem mladým řekl:

„Vedoucí této Církve jsou si dobře vědomi vašich problémů, obav a výzev.

Máme děti. Máme vnoučata. Často se setkáváme s mládeží po celém světě. A modlíme se za vás, mluvíme o vás na těch nejposvátnějších místech a máme vás rádi.“⁵

Rád bych se s vámi podělil o jednu z velmi mnoha reakcí, jež jsme po tomto vysílání dostali.

Lisa z Grande Prairie v kanadské Albertě napsala: „Pořad Face to Face byl úžasný. Byla to velká posila pro mé svědectví a přesvědčení o evangeliu. Jsme nesmírně požehnáni, že máme inspirované vedoucí, kteří byli povoláni sloužit na tolika různých pozicích.“⁶

Liz z Pleasant Grove v Utahu napsala: „Jsem vděčná za svou osobní víru a za příležitost podporovat proroka

Božího a muže a ženy, kteří slouží s ním.“⁷

Dnes jsme vyjádřili podporu vedoucím, kteří byli božskou inspirací povoláni nás učit a vést a kteří nás vyzývají, abychom se měli na pozoru před nebezpečími, jimž každý den čelíme – od nedbalého zachovávání sabatu přes kroky, které ohrožují rodinu, a útoky na náboženskou svobodu až po zpochybňování zjevení posledních dnů. Bratři a sestry, nasloucháme jejich radám?

Často na konferencích, shromážděních svátosti a v Primárkách zpíváme prosebná slova: „Uč mne, veď mne, kráče se mnou.“⁸ Co pro vás tato slova znamenají? Koho si představíte, když o nich přemýšlíte? Pociťujete vliv spravedlivých vedoucích, oněch učedníků Ježíše Krista, kteří se dotkli a nadále dotýkají vašeho života a kteří s vámi krácejí po Pánových stezkách? Mohou vám být nablízku doma. Mohou být ve vaší místní kongregaci nebo mohou promlouvat u řečnického pultu na generální konferenci. Tito učedníci se s námi dělí o požehnání spočívající v osobním svědectví o Pánu Ježíši Kristu, vedoucímu této Církve a vedoucímu naší duše, který slíbil: „Budte dobré myslí a nebojte se, neboť já, Pán, jsem s vámi a budu státi při vás.“⁹

Pamatuji si, jak president Thomas S. Monson vyprávěl příběh o tom, jak ho president kůlu, Paul C. Child, pozval k sobě domů, aby mu pomohl připravit se na postup do Melchisedechova kněžství. Pro presidenta Childa, který tehdy nevěděl, že onen mladý nositel Aronova kněžství, kterého učí, se jednoho dne stane prorokem Božím, to bylo neobyčejné požehnání.¹⁰

I v mém životě jsou chvíle, kdy jsem se toho od našeho milovaného proroka, presidenta Monsona, mnohem naučil. V mé mysli ani v mém srdci není pochyb o tom, že je Pánovým prorokem na zemi; naplněn pokorou jsem byl u toho, když obdržel zjevení a jednal podle něho. Učí nás, abychom si pomáhali, jeden druhého chránili a navzájem se zachraňovali. Tak tomu bylo učeno i u vod Mormonu. Ti, kteří toužili „býti nazýváni lidem jeho“, byli ochotni „nésti si navzájem břemena svá“, „truchliti s těmi, kteří truchlí“, a „státi jako svědkové Boží“.¹¹

Já zde dnes stojím jako svědek Boha Věčného Otce a Jeho Syna, Ježíše Krista. Víím, že Spasitel žije, miluje nás a vede své služebníky, vás a mě, k tomu, abychom naplňovali Jeho mocné záměry na této zemi.¹²

Když se tlačíme kupředu a rozhodujeme se řídit radami a varováními

našich vedoucích, rozhodujeme se následovat Pána. Svět se ubírá jiným směrem. Rozhodujeme se pevně držet železné tyče, být Svatými posledních dnů, zapojovat se do služby Pánu a být naplněni „nesmírně velikou radostí“.¹³

Otázka, která je dnes stále aktuálnější, je jasná: Stojíte v tomto čím dál potměnějším světě při církevních vedoucích, abyste mohli šířit Světlo Kristovo?

Vztahy s vedoucími jsou velmi důležité. Bez ohledu na jejich věk, na to, jak daleko či blízko nám jsou nebo kdy se možná dotkli našeho života, jejich vliv odráží slova amerického básníka Edwina Markhama, který řekl:

*Je to osud, co nás činí bratry,
nikdo nejde na své cestě sám:
Vše, co vyšleme do života druhých,
se jednou vrátí opět k nám.*¹⁴

Shakeel Arshad, můj přítel z Pákistánu, poslal mně, svému bratrovi a příteli, slova podpory. Totéž činí mnozí z vás. Když se navzájem pozvedáme, potvrzujeme tato mocná slova: „Nikdo nejde na své cestě sám.“

Ze všeho nejvíc potřebujeme našeho Spasitele, našeho Pána, Ježíše Krista. Jistý příběh z písem, který mě pokaždé duchovně povzbudí, je o tom, jak Ježíš Kristus kráčet po vodě, aby se setkal se svými učedníky, kteří se plavili na lodi přes Galilejské moře. Byli to nově povolání vedoucí, tak jako mnozí z nás dnes zde na pódiu. Příběh je zaznamenán v Matoušovi:

„[Lod] pak již byla u prostřed moře, zmítající se vlnami, nebo [vál vítr proti ní].

Při čtvrtém pak bdění nočním bral se k nim Ježíš, jda po moři.

A vidouce jej učedníci po moři

jdoucího, zlekali se ... a strachem křičeli.

Ale ihned Ježíš promluvil k nim, řka: [Budte dobré mysli, já to] jsem, nebojte se.“¹⁵

Petr tato nádherná povzbudivá slova od Pána uslyšel.

„I odpověděv jemu Petr, řekl: Pane, jestliže jsi ty, rozkaž mi k sobě přijíti po vodě.

[Ježíš] pak řekl: Pod’.“¹⁶

Docela odvážné. Petr byl rybář a věděl, jak může být moře zrádné. Byl však odhodlán Ježíše následovat – dnem i nocí, na lodi i na souši.

Dokáží si představit, že Petr na nic nečekal, vyskočil z lodi a začal kráčet po vodě. V písmech se opravdu píše: „Šel po vodě, aby přišel k Ježíšovi.“¹⁷ Když vítr nabral na síle a Petrovi se kolem nohou vzdouvaly vlny, začal se bát. „A počav tonouti, zkríkl, řka: Pane, pomoz mi.

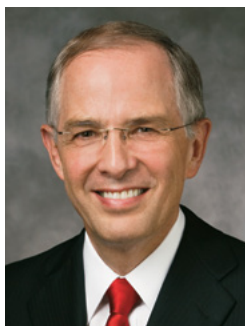
A ihned Ježíš vztáhl ruku, ujal jej.“¹⁸

Bylo to mocné ponaučení. Pán mu byl nablízku, tak jako je nablízku vám i mně. Vztáhl ruku a vytáhl Petra k sobě a do bezpečí.

Já jsem Spasitele a záchranu z Jeho rukou potřeboval již nesčetněkrát. Nyní ho potřebuji více než kdy dřív, tak jako každý z vás. Čas od času se cítím dost sebejistě na to, abych, obrazně řečeno, vyskočil z lodi na neznámá místa, jen abych si uvědomil, že to sám nezvládnou.

Jak jsme o tom diskutovali v pořadu Face to Face, Pán nám často nabízí pomocnou ruku skrze naši rodinu a vedoucí a vyzývá nás, abychom k Němu přišli – tak jako podal pomocnou ruku Petrovi, aby ho zachránil.

I vy budete mít mnoho příležitostí zareagovat na časté výzvy k tomu, abyste „[přišli] ke Kristu“.¹⁹ Není snad smrtelný život přesně o tom? Takovou

Starší Neil L. Andersen

Kvorum Dvanácti apoštolů

výzvou může být to, abyste zachránili člena rodiny; abyste sloužili na misi; abyste se vrátili do Církve; abyste šli do svatého chrámu; nebo, jak jsme to nedávno slyšeli od naší skvělé mládeže v pořadu Face to Face: pomoz mi prosím zodpovědět mé otázky. V příhodném čase každý z nás uslyší výzvu: „Pojď domů.“

Modlím se, abychom nabízeli pomocnou ruku a zároveň přijímali ruku Spasitelovu, kterou k nám vztahuje často prostřednictvím svých božsky povoláných vedoucích a členů naší rodiny, a abychom naslouchali Jeho výzvě, abychom přišli.

Vím, že Ježíš Kristus žije; miluji Ho a celým srdcem vím, že On miluje každého z nás. On je náš velký Příklad a božský vedoucí všech dětí našeho Otce. O tom vydávám posvátné svědectví ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Shakeel Arshad, komentář na Facebooku určený Ronaldu A. Rasbandovi, 2. prosince 2015.
2. 2. Nefi 31:20.
3. Matouš 16:15.
4. Matouš 16:16.
5. Ronald A. Rasband, v pořadu Face to Face, 20. ledna 2016, lds.org/media-library.
6. Reakce na pořad Face to Face od Lisy Jarvisové z Grande Prairie v kanadské Albertě.
7. Tweet od Liz Dargerové z Pleasant Grove v Utahu, 4. dubna 2015.
8. „Já Boží dítě jsem“, *Náboženské písně*, č. 185.
9. Nauka a smlouvy 68:6.
10. Viz Thomas S. Monson, „Naše posvátná kněžská důvěra“, *Liahona*, květen 2006, 55–56.
11. Mosiáš 18:8–9.
12. Viz Mosiáš 18:8–9.
13. 1. Nefi 8:12.
14. Edwin Markham, „A Creed“, *Lincoln and Other Poems* (1901), 25.
15. Matouš 14:24–27.
16. Matouš 14:28–29.
17. Matouš 14:29.
18. Matouš 14:30–31.
19. Moroni 10:32.

Kdo přijímá je, přijímá mne

Děti v dnešní době se nacházejí v mnoha různých a spletitých rodinných uspořádáních. Je třeba zajímat se o ty, kteří se cítí opuštěně, nechtěně nebo na druhé straně plotu.

Bůh miluje děti. Miluje všechny děti. Spasitel řekl: „Nechte dítek ... jít ke mně; nebo takovýchť jest království nebeské.“¹

Děti v dnešní době se nacházejí v mnoha různých a spletitých rodinných uspořádáních.

Dnes například ve Spojených státech žije jen s jedním rodičem dvakrát více dětí než před 50 lety.² A je mnoho rodin, které jsou méně sjednocené ve své lásce k Bohu a v ochotě dodržovat Jeho přikázání.

V tomto čím dál větším duchovním zmatku bude znovuzřízené evangelium nadále nést korouhev, ideál, vzor Páně.

„Děti mají právo na to, aby se narodily v manželském svazku a byly vychovávány otcem a matkou, kteří s naprostou věrností ctí manželské smlouvy. ...

Manžel s manželkou mají posvátnou zodpovědnost vzájemně se milovat a vzájemně o sebe pečovat a pečovat o své děti. ... Rodiče mají posvátnou povinnost vychovávat své děti v lásce a spravedlivosti, starat se o jejich tělesné a duchovní potřeby a učit je

vzájemně se milovat a sloužit jeden druhému [a] dodržovat přikázání Boží.“³

Ceníme si mnoha dobrých rodičů jakéhokoli náboženského vyznání po celém světě, kteří se láskyplně starají o své děti. A s vděčností zmiňujeme rodiny v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů, které jsou zavinuty v péči otce a matky obrácených ke Spasiteli a zpečetěny pravomocí kněžství a které se jako rodina učí milovat Nebeského Otce a Jeho Syna Ježíše Krista a důvěřovat Jim.

Prosba ohledně mladých

Má dnešní prosba se však týká stovek tisíc dětí, mládeže a mladých dospělých, kteří nepocházejí z těchto „výstavních“ rodin, je-li to možné tak vyjádřit. Mluvím nejen o mladých, kteří zažili úmrtí, rozvod nebo uvaďající víru svých rodičů, ale i o desítkách tisíc mladých mužů a mladých žen z celého světa, kteří přijali evangelium, aniž by s nimi do Církve vstoupili jejich matka či otec.⁴

Tito mladí Svatí posledních dnů vstupují do Církve s velkou vírou.

Doufají, že si někdy v budoucnu vytvoří rodinný ideál ve vlastním životě.⁵ Časem se stávají důležitou součástí našich misionářských sil, našich spravedlivých mladých dospělých a těch, kteří poklekají u oltáře, aby založili svou vlastní rodinu.

Budme citliví

Nadále budeme učit Pánovu vzoru pro rodiny, ale nyní, když máme miliony členů a když máme v Církvi mnoho různých dětí, musíme být mnohem více ohleduplnější a citlivější. Naše církevní kultura a způsob vyjadřování jsou občas dosti specifické. Děti v Primárních sice nepřestanou zpívat „Rodiny mohou být spolu navždy“,⁶ ale když budou zpívat „jsme tak rádi, když tatínek domů přichází“⁷ nebo „tatínek a maminka nás vedou“,⁸ ne všechny děti budou zpívat o své rodině.

Jedna naše přítelkyně, Bette, se podělila o zážitek ze shromáždění, když jí bylo 10 let. Řekla: „Naše učitelka měla lekci o chrámovém sňatku. A konkrétně mě se zeptala: ‚Bette, tvoji rodiče neměli sňatek v chrámu, je to tak?‘ [Učitelka i všichni ostatní ve třídě] odpověď dobře znali.“ Lekce pokračovala a Bette se obávala toho nejhoršího.

Řekla: „Mnoho nocí jsem proplakala. Když jsem pak o dva roky později měla problémy se srdcem a myslela jsem si, že zemřu, měla jsem panický strach, že budu na věky sama.“

Další můj přítel, Leif, chodil na shromáždění sám. Jednou v Primárních byl požádán o krátký proslov. Neměl na shromáždění maminku ani tatínka, kteří by stáli vedle něj a pomohli mu, kdyby zapomněl, co má říkat. Leif z toho byl vyděšený. Než aby se dostal do situace, která by ho uvedla do rozpaků, přestal chodit několik měsíců na shromáždění.

„Zavolav Ježíš [malé dítě], postavil je u prostřed nich. ...

A [řekl, že] kdož by koli přijal [malé dítě] takové ve jménu mém, mne přijímá.“⁹

Věřící srdce a duchovní dary

Tyto děti a mladí lidé jsou pozhěnní tím, že mají věřící srdce a duchovní dary. Leif mi řekl: „Hluboko v mysli jsem věděl, že Bůh je můj Otec a že mě zná a miluje.“

Naše přítelkyně Veronique řekla: „Když jsem poznávala zásady evangelia a studovala Knihu Mormonovu, bylo to, jako kdybych si vzpomínala

na něco, co jsem již věděla, ale co jsem zapomněla.“

Další naše přítelkyně, Zuleika, pochází z Alegrete v Brazílii. I když její rodina nebyla nábožensky založená, Zuleika začala ve dvanácti letech číst Bibli a navštěvovat místní církev a hledala více poznání o Bohu. Se zdravým svolením od rodičů studovala s misionáři, získala svědectví a dala se pokřtít. Zuleika mi vyprávěla: „Během diskusí mi ukázali obrázek chrámu Salt Lake a řekli mi o pečeticích obřadech. Od toho okamžiku jsem si přála jednoho dne vstoupit do domu Páně a mít věčnou rodinu.“

I když pozemská situace, v níž se dítě nachází, nemusí být ideální, jeho duchovní DNA je dokonalé, protože pravá identita člověka spočívá v tom, že je buď syn, nebo dcera Boží.

President Thomas S. Monson řekl: „Pomáhejte Božím dětem porozumět tomu, co je v tomto životě opravdové a důležité. Pomáhejte jim vypěstovat si sílu vybírat si takové cesty, které je bezpečně povedou k věčnému životu.“¹⁰ Snažme se o trochu více otevřít svou náruč a srdce. Tito mladí potřebují náš čas a naše svědectví.

Brandon, který vstoupil do Církve v Coloradu na střední škole, mi vyprávěl o těch, kteří mu pomáhali před křtem i po něm. Řekl: „Chodil jsem na návštěvy do rodin, které žily podle evangelia. Ukázaly mi měřítko, které bych jednou mohl mít i ve své vlastní rodině.“

Veronique, která se narodila v Nizozemsku, chodila do školy s naší dcerou Kristen, když jsme žili v Německu. Veronique poznamenala: „Studenti, kteří byli členy Církve, měli kolem sebe určité světlo. Přišla jsem na to, že ono světlo pocházelo z jejich víry v Ježíše Krista a z toho, že žili podle Kristova učení.“

Můj přítel Max byl pokřtěný, když mu bylo osm let. Jeho otec nebyl členem žádné církve a Max mohl chodit na shromáždění i nemusel.

Jako dospívající mladík, poté, co několik měsíců na shromáždění nechodil, měl pocit, že tam musí opět začít chodit, a jednou v neděli ráno se rozhodl, že se vrátí. Ale jeho odhodlání polevilo, když se blížil ke vstupním dveřím do kaple. Sevřel se mu žaludek.

U dveří stál nový biskup. Max ho neznal a byl si jistý, že ani biskup nezná jeho. Jak Max přicházel, biskupovi se rozzářila tvář, natáhl ruku a řekl: „Maxi, moc rád tě vidím!“

„Když pronesl tato slova,“ popisoval Max, „zaplavil mě hřejivý pocit a já jsem věděl, že jsem udělal to, co bylo správné.“¹¹

Když známe druhého člověka jménem, může to mít velký vliv.

„A [Ježíš] ... přikázal, aby [k Němu] byly přivedeny jejich malé děti. ...

A on [je] bral ..., jedno po druhém, a žehnal jim a modlil se za ně k Otci.

A když to učinil, plakal.“¹²

Mladí, kteří ještě nebyli pokřtěni

Na žádost rodičů čeká mnoho mladých, kteří milují evangelium, celé roky na to, aby se mohli dát pokřtít.

Joseph Ssengooba jako mladý muž (nahore), se svým přítelem a trenérem na misi starším Joshuou Walusimbi (vpravo nahore) a s misijním prezidentem Leifem Ericksonem (vpravo dole).

Když byla Emily ještě malá, její rodiče se rozvedli a svolení k tomu, aby se mohla dát pokřtít, získala až v 15 letech. Naše přítelkyně Emily mluví nadšeně o vedoucí Mladých žen, která o ni „vždy projevovala zájem a pomáhala [jí] posilovat svědectví“.¹³

Colten a Preston jsou dospívající chlapci, kteří žijí v Utahu. Mají rozvedené rodiče a nedostali svolení k tomu, aby se mohli dát pokřtít. I když nemohou roznášet svátost, každý týden přinášejí chléb. A i když nemohou vstoupit do chrámu, aby se s mladými účastníky křtů, když jedou členové jejich sboru do chrámu, tyto dva bratři vyhledávají jména svých předků ve středisku rodinné historie, které sousedí s chrámem. Ti, kdo mají největší vliv na to, aby se naši mladí cítili součástí kolektivu, jsou ostatní spravedliví mladí.

Starší Joseph Ssengooba

Zakončím příkladem jednoho našeho nového přítele, s nímž jsme se seznámili před několika týdny při návštěvě Zambijské misie Lusaka.

Starší Joseph Ssengooba je z Ugandy. Když mu bylo sedm let, zemřel mu otec. V devíti letech se o něj jeho matka a příbuzní nebyli schopni postarat, a tak zůstal sám. Ve dvanácti letech potkal misionáře a dal se pokřtít.

Joseph mi vyprávěl o svém prvním dni na shromáždění: „Po shromáždění

svátosti jsem si myslel, že je čas jít domů, ale misionáři mě představili Joshuovi Walusimbimu. Joshua mi řekl, že bude můj kamarád, a podal mi *Zpěvník pro děti*, abych nešel do Primárek s prázdnýma rukama. V Primárkách postavil Joshua další židli hned vedle té své. A presidentka Primárek mě pozvala dopředu a požádala celé Primárky, aby pro mě zazpívaly píseň *Já Boží dítě jsem*. Měl jsem pocit, že jsem někdo velmi výjimečný.“

President odbočky vzal Josepha k rodině Pierra Mungozy, která se stala na další čtyři roky jeho domovem.

O osm let později, když starší Joseph Ssengooba nastoupil na misi, byl jeho trenérem, k jeho překvapení, starší Joshua Walusimbi – onen chlapec, který se postaral o to, aby se Joseph cítil první den v Primárkách tak vítaný. A jeho president misie? Je to president Leif Erickson – onen chlapec, který nechodil na Primárky, protože byl tak vyděšený z toho, že měl mít proslov. Bůh miluje své děti.

Děti příběhly

Když jsem byl s manželkou Kathy před několika týdny v Africe, navštívili jsme město Mbui-Mayi v Demokratické republice Kongo. Protože kaple nebyla pro 2 000 členů dost velká, shromáždili jsme se venku,

Při setkání se dvěma tisíci Svatými posledních dnů v Demokratické republice Kongo (nahore) se desítky zvědavých dětí shromáždily za plotem, kterým je obehnan pozemek, na němž se setkání konalo (výše). Když byly děti pozvány dovnitř, radostně přiběhly.

pod velkými plachtami podepřenými bambusovými kůly. Když shromáždění začalo, všimli jsme si, jak se na nás dívají desítky dětí – držely se kovových tyčí na opačné straně železného plotu, který vedl kolem pozemku. Kathy mi potichu pošeptala: „Neile, myslíš, že bys mohl ty děti pozvat sem dovnitř?“ Přistoupil jsem na pódiu k prezidentu Kalonjimu z předsednictva okrsku a požádal jsem ho, zda by mohl pozvat děti na druhé straně plotu, aby se k nám připojily.

K mému překvapení, poté co je prezident Kalonji pozval k nám, děti nejenže přišly, ale přímo přiběhly – bylo jich více než 50, možná 100 – některé měly

potrhané oblečení a byly bosé, ale všechny měly krásný úsměv a rozzářenou tvář.

Tento zážitek na mě hluboce zapůsobil a viděl jsem v tom symbol toho, že je třeba zajímat se o mladé, kteří se cítí opuštěné, nechtěné nebo na druhé straně plotu. Mysleme na ně, vítejme je, přijímejme je a dělejme vše, co je v našich silách, abychom posilovali jejich lásku ke Spasiteli. Ježíš řekl: „Kdož by koli přijal [dítě] takové ve jménu mém, mneť přijímá.“¹⁴ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Matouš 19:14.
2. Viz „Family Structure“, Child Trends DataBank (Dec. 2015), příl. 1, str. 9, childtrends.org/databank.
3. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129; odstavce 7 a 9.

4. Rád bych osobně vyjádřil vděčnost desítkám tisíc spravedlivých matek, z nichž mnohé jsou osamocenými rodiči, které s odvahou přijímají svou základní zodpovědnost duchovně posilovat své děti. Shelley, naše přítelkyně z Kanady, řekla o své matce toto:

„Misionáři zaklepali na dveře mých rodičů pět let před tím, než jsem se narodila. Poté, co měli s misionáři několik lekcí, tatínek přestal mít zájem se dále učit. Maminka se nadále učila a chtěla se dát pokřtít. Pět let chodila na shromáždění jako nečlenka a pak, tři měsíce poté, co jsem se narodila, se mohla dát pokřtít.

Maminka se nikdy moc neprojevovala ani neměla žádné důležité vedoucí povolání. Má velice prosté, něžné a pevné svědectví ... a každý den je věrná tomu, čemu věří. Tento nenápadný a prostý příklad mě vždy udržoval nablízku Pánu a Církvi.“

5. Jeden náš přítel, Randall, mi řekl: „Učil jsem se a věděl jsem, že jsem syn nebeských rodičů, a tato znalost mě pravě identitu a podstaty mi dala naději, že nemusím jít stejnou cestou jako moji rodiče, které jsem měl velmi rád, ale které jsem nechtěl napodobovat. Důvěřoval jsem tomu, čemu jsem se naučil od učitelů Primárek, Nedělní školy, Mladých mužů a dalších. Ve svém sboru a mezi členy širší rodiny jsem viděl příklady věrných a šťastných rodin a důvěřoval jsem Nebeskému Otci s vědomím toho, že pokud zůstanu věrný, pomůže mi mít také takovou rodinu.“
6. „Rodiny mohou být spolu navždy“, *Náboženské písně*, č. 186.
7. „Daddy's Homecoming“, *Children's Songbook*, 210.
8. „Love Is Spoken Here“, *Children's Songbook*, 190–191.
9. Matouš 18:2, 5.
10. Thomas S. Monson, „Učte se ode mne“, *Poselství Prvního předsednictva*, březen 2016, 2.
11. Viz Max H. Molgard, *Inviting the Spirit into Our Lives* (1993), 99.
12. 3. Nefi 17:11, 21–22.
13. Přestože Emily neměla rodiče aktivní v Církvi, hovořila s láskou o prarodičích, strýcích a tetách a dalších, kteří její rodiče „zastoupili“. Když hovořila o jedné vedoucí Mladých žen v Michiganu, řekla: „Měla již dospělé děti a dokázala, aby se každá její mladá žena cítila, jako kdyby byla její vlastní dcera. ... Její úsměv vás hřál u srdce během nejtěžších dnů. ... Mým cílem je následovat její příklad a být sestrou Molnarovou pro děti, které mohou mít pocit, že jsou ‚jiné‘, ‚opomíjené‘ nebo ‚vyloučené z kolektivu‘.“
14. Matouš 18:5.

Starší Mervyn B. Arnold
Sedmdesátník

Zachraňujme – dokážeme to!

Pán nám poskytuje všechny potřebné nástroje k tomu, abychom se vydali zachraňovat své přátele, kteří jsou méně aktivní nebo nejsou členové.

Spasitel jasně rozuměl svému poslání zachraňovat děti Nebeského Otce, neboť prohlásil:

„Přišel zajisté Syn člověka, aby spasil to, což bylo zahynulo. ...

[Neboť] není vůle Otce vašeho, kterýž jest v nebesích, aby zhynul jeden z maličkých těchto.“¹

Má andělská matka Jasmine Bennion Arnoldová jasně rozuměla své roli, kdy pomáhala zachraňovat zraněné nebo ztracené ovečky našeho Nebeského Otce, včetně svých vlastních dětí a vnoučat. Jak úžasnou roli mohou hrát prarodiče v životě svých vnoučat!

Maminka obvykle získávala pověření působit jako navštěvující učitelka sester, které zápasily s vírou, byly méně aktivní nebo pocházely z částečně členské rodiny; ale do jejího stádečka patřilo i několik dalších sester, které jí k navštěvování nikdo nepřidělil. Obvykle sestry nenavštěvovala jen jednou za měsíc, a vždy tiše naslouchala a sloužila nemocným a poskytovala sestrám láskyplné povzbuzení. Posledních několik měsíců svého života nemohla vycházet z domu, a tak trávila hodiny tím,

že jim psala dopisy, vyjadřovala lásku a vydávala svědectví a pozvedala ty, kteří ji přišli navštívit.

Když se vydáme zachraňovat druhé, Bůh nám udělí moc, povzbuzení a požehnání. Když přikázal Mojžíšovi, aby zachránil děti Izraele, Mojžíš měl obavy, podobně jako mají obavy mnozí z nás. Mojžíš se vymlouval slovy: „Nejsem muž výmluvný, ... [ale] pozdílých úst a neohbitého jazyku jsem.“²

Pán ale Mojžíše ujistil:

„Kdo dal ústa člověku? ... Zdali ne já Hospodin?

Nyní tedy jdi, a já budu v ústech tvých, a naučím tě, co bys mluvit měl.“³

Pán Mojžíšovi v podstatě řekl: „Dokážeš to!“ *A víte co? My to dokážeme také!*

Dovolte mi uvést čtyři zásady, jež nám v našem úsilí zachraňovat pomohou.

Zásada č. 1 – se zachraňováním nesmíme otálet

Starší Alejandro Patanía, bývalý územní sedmdesátník, vyprávěl příběh o svém mladším bratru Danielovi, který se svou posádkou vyplul na moře lovit ryby. Po nějaké době dostal Daniel naléhavé varování, že se rychle blíží silná bouře. Ihned tedy s posádkou vyrazili k přístavu.

Zatímco bouře sílila, jedné nedaleké rybářské lodi přestal fungovat motor. Danielova posádka hodila poškozené lodi lano a začali ji táhnout do bezpečí. Vysílačkou vyslali nouzový signál, protože si uvědomovali, že kvůli sílící bouři potřebují okamžitou pomoc.

Zatímco blízcí příbuzní plni úzkosti čekali, sešli se zástupci pobřežní stráže, rybářské asociace a námořnictva, aby stanovili nejvhodnější záchrannou

Zatímco milovaní blízcí úzkostně čekali, záchranáři odkládali svou snahu až do chvíle, kdy už bylo pozdě.

strategii. Někteří chtěli vyrazit hned, ale bylo jim řečeno, aby počkali na plán. Zatímco ti, kteří uvázli v bouři, dál volali o pomoc, zástupci pokračovali v jednání ve snaze shodnout se na správném postupu a plánu.

Když konečně zorganizovali záchrannou skupinu, obdrželi jedno poslední zoufalé volání. Kvůli zuřící bouři se lano mezi oběma loděmi přetrhlo a Danielova posádka se rozhodla otočit a pokusit se rybáře z druhé lodi zachránit. Nakonec se obě lodě potopily a členové posádek, včetně Daniela, bratra staršího Patanía, přišli o život.

Starší Patanía přirovnal tuto tragédii k napomenutí, jež pronesl Pán: „Neposilujete ... a zaplašené zase nepřivodíte,

a zahynulé nehledáte ..., a [já budu požadovati stáda svého z ruky vaší].“⁴

Starší Patanía vysvětlil, že i když musíme být zorganizováni v radách, kvorech, pomocných organizacích a i jako jednotlivci, nesmíme záchrannou akci odkládat. Někdy trávíme mnoho týdnů tím, že mluvíme o tom, jak pomoci rodinám nebo jednotlivcům, kteří něco zvlášť naléhavě potřebují. Zvažujeme, kdo je navštívit a jaký přístup máme zvolit. A mezitím naši ztracení bratři a sestry dál potřebují pomoc, a někdy o ni dokonce i volají a prosí. Nesmíme to odkládat.

Zásada č. 2 – nesmíme to nikdy vzdávat

President Thomas S. Monson, který nás důrazně vyzývá, abychom zachraňovali druhé, řekl: „Je třeba našim členům připomínat, že není nikdy pozdě, pokud jde o naše ... méně aktivní členy, ... které by bylo možné považovat za beznadějné případy.“⁵

Podobně jako vy se i já dělím o evangelium s lidmi, kteří jsou záhy pokřtěni nebo aktivováni, zatímco jiní – jako například můj přítel Tim, který nebyl členem Církve, a jeho manželka Charlene, která byla méně aktivní – potřebují mnohem více času.

Přes 25 let jsem Tima zapojoval do diskusí o evangeliu a bral jsem jeho i Charlene na dny otevřených dveří chrámu. K této záchranné akci se připojili i další, ale Tim každé pozvání k setkání s misionáři odmítal.

Během jednoho víkendu jsem byl pověřen předsedat konferenci kůlu. Požádal jsem presidenta kůlu, aby se postil a modlil ohledně toho, koho bychom měli navštívit. Byl jsem v šoku, když mi podal napsané jméno mého přítele Tima. Když jsme s Timovým biskupem a presidentem kůlu zaklepli na dveře, Tim otevřel, podíval se na mě, podíval se na biskupa a řekl: „Biskupe, myslel jsem, že jste mi řekl, že se chystáte přivést někoho výjimečného!“

Pak se zasmál a řekl: „Pojď dál, Merve.“ Toho dne se stal zázrak. Tim je nyní pokřtěný a společně s Charlene byli zpečetěni v chrámu. Nesmíme to nikdy vzdávat.

Zásada č. 3 – jak velká bude vaše radost, pokud přivedete byt' jen jednu duši ke Kristu

Před mnoha lety jsem mluvil na generální konferenci o tom, jak José de Souza Marques chápal tato Spasitelova slova: „Jestliže je mezi vámi nějaký člověk silný Duchem, nechť vezme s sebou toho, kdo je slabý, aby ... se on také mohl stát silným.“⁶

Bratr Marques znal jménem každou ovečku ve svém kvoru kněží a uvědomil si, že tam chybí Fernando. Vydal se hledat Fernanda domů, pak k jeho kamarádovi, a pak šel dokonce i na pláž.

Nakonec Fernanda našel, jak na moři surfuje. Neotálel a nečekal, až se loď potopí, jako v příběhu o Danielovi. Ihned vběhl do vody, aby ztracenou ovečku zachránil a přivedl ji s radostí domů.⁷

Pak se postaral o to, aby Fernando díky stále duchovní péči již nikdy stádo neopustil.⁸

Dovolte mi informovat vás o tom, co se stalo od doby, kdy byl Fernando zachráněn, a podělit se o radost plynoucí ze záchrany této jedné ztracené ovečky. Fernando se oženil v chrámu se svou dívkou Marií. Dnes mají 5 dětí a 13 vnoučat a všichni jsou v Církvi aktivní. Do Církve vstoupilo i mnoho dalších příbuzných a jejich rodin. Společně poslali do chrámu tisíce jmen svých předků, aby jim umožnili obdržet chrámové obřady, a požehnání neutuchají.

Fernando slouží již potřetí jako biskup a dál zachraňuje druhé, přesně tak, jak byl zachráněn on sám. Nedávno řekl: „V našem sboru máme 32 aktivních mladých mužů v Aronově kněžství, přičemž 21 z nich jsme zachránili v posledních 18 měsících.“ I my, jakožto jednotlivci, rodiny, kvora, pomocné organizace, třídy, domácí učitelé a navštěvující učitelky, *to dokážeme!*

Zásada č. 4 – bez ohledu na věk jsme všichni povoláni zachraňovat druhé

President Henry B. Eyring prohlásil: „Nehleď na náš věk, schopnosti, církevní povolání nebo místo bydliště jsme všichni společně povoláni k práci, abychom [Spasiteli] pomáhali v Jeho sklizni duší, dokud znovu nepřijde.“⁹

Každý den čím dál více našich dětí, naší mládeže, našich mladých svobodných dospělých a našich dospělých členů jakéhokoli věku následuje Spasitelovu důraznou výzvu zachraňovat druhé. Děkuji vám za vaše úsilí. Dovolte mi uvést několik příkladů:

Sedmiletá Amy pozvala kamarádku Ariannu a její rodinu na výroční program Primárek na shromáždění svátosti. O několik měsíců později se Arianna i její rodina daly pokřtít.

Allan, mladý svobodný dospělý, pocítil inspiraci sdílet na sociálních sítích se všemi svými přáteli církevní videa, poselství *Mormon Messages* a verše z písem.

Sestra Reevesová se začala dělit o evangelium s každým telefonním prodejcem, který jí zavolal.

James pozval svého přítele Shanea, který není členem, na křest své dcery.

Spencer poslal své méně aktivní sestře odkaz na konferenční proslov presidenta Russella M. Nelsona a poté vylíčil: „Proslov si přečetla a okno se otevřelo.“

Pán nám poskytuje všechny potřebné nástroje k tomu, abychom se vydali zachraňovat své přátele, kteří jsou méně aktivní nebo nejsou členové. *A my všichni to můžeme dokázat!*

Vyzývám každého z vás, abyste dbali na Spasitelovu výzvu vydat se zachraňovat druhé. *My to dokážeme!*

Slavnostně svědčím o tom, že vím, že Ježíš je Dobrý pastýř, který nás miluje a který nám bude žehnat, když budeme zachraňovat druhé. Víím, že žije; víím to. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Fernando Araujo (na obou snímcích uprostřed), kterého v mládí zachránil starostlivý vedoucí, nyní zachraňuje mladé muže jako biskup (výše) a těší se z potomstva, které je aktivní v Církvi (nahore).

ODKAZY

1. Matouš 18:11, 14; zvýraznění přidáno.
2. Exodus 4:10.
3. Exodus 4:11–12.
4. Ezechiel 34:4, 10.
5. Thomas S. Monson, školení generálních autorit – říjen 2015, použito se svolením.
6. Nauka a smlouvy 84:106.
7. Viz Lukáš 15:15.
8. Viz Mervyn B. Arnold, „Posiluj své bratří“, *Liahona*, květen 2004, 46–47.
9. Henry B. Eyring, „Jsme sjednoceni“, *Liahona*, květen 2013, 62.

Starší Jairo Mazzagardi
Sedmdesátník

Posvátné místo Znovuzřízení

Palmyra bylo místo pro Znovuzřízení, kde po téměř dvou tisících letech zazněl hlas Otce.

Jeden můj dobrý přítel, který byl členem Církve, se mě po mnoho let snažil učit evangeliu věčných rodin. Nauka o věčných rodinách mi však vstoupila do srdce, až když jsem v říjnu 1978 při dnech otevřených dveří chrámu v São Paulu vstoupil do pečeti cí místnosti a poté jsem se několik dnů modlil o to, abych poznal, zda je tato Církve pravdivá.

Nebyl jsem nábožensky založený, ale vychovali mě rodiče, kteří takto založení byli a kteří se v jiných náboženstvích soustřeďovali na to, co v nich bylo dobrého. V onom životním období jsem si myslel, že pro Boha jsou všechna náboženství přijatelná.

Po návštěvě chrámu při dnech otevřených dveří jsem skrze modlitbu usiloval o odpověď s vírou a se skutečnou důvěrou, že mi Bůh odpoví, která církev na zemi je ta Jeho.

Po vynaložení velkého duchovního úsilí jsem nakonec obdržel jasnou odpověď. Byl jsem vyzván ke křtu. Můj křest se uskutečnil 31. října 1978, večer před zasvěcovacím zasedáním chrámu São Paulo.

Uvědomil jsem si, že Pán mě zná a záleží Mu na mně, protože

zodpověděl mou modlitbu.

Druhý den ráno jsme s manželkou jeli do São Paula, abychom se v chrámu zúčastnili zasvěcovacího zasedání.

Byli jsme tam, ale ve skutečnosti jsem tuto nádhernou příležitost ještě nedokázal plně ocenit. Den poté jsme se zúčastnili územní konference.

Nastoupili jsme na svou pouť v Církvě a našli jsme dobré přátele, kteří

nám v tomto období životních změn pomohli, abychom se cítili vítáni.

Lekce pro nové členy, kterých jsme se účastnili každý týden během nedělního shromáždění, byly úžasné. Naplňovaly nás poznáním a způsobovaly, že jsme si přáli, aby týden ubíhal rychleji, abychom už mohli v neděli načerpat více oné duchovní výživy.

S manželkou jsme se nemohli dočkat, až vstoupíme do chrámu, aby naše rodina byla zpečetěna na věčnost. To se stalo rok a sedm dní po mém křtu, a byl to úžasný okamžik. Měl jsem pocit, že věčnosti se u oltáře rozdělily na to, co bylo před zpečetěním, a na to, co bylo poté.

Díky tomu, že jsme několik let žili legálně na východním pobřeží Spojených států, jsem znal několik tamních měst, která byla spíše menší.

Kdykoli jsem četl nebo slyšel o událostech, jež vedly k Prvnímu vidění, byly zmiňovány zástupy lidí, a to mi nedávalo smysl.

V mysli mi začaly vyvstávat otázky. Proč musela být Církve znovuzřízena

ve Spojených státech, a ne v Brazílii nebo v Itálii – zemi mých předků?

Kde jsou ony zástupy lidí, kteří byli zapojeni do obrození náboženství a do náboženského zmatku – přičemž to všechno se odehrávalo na tak pokojném a klidném místě?

Ptal jsem se na to mnoha lidí, ale neobdržel jsem žádnou odpověď. Přečetl jsem si všechno možné v portugalštině a poté v angličtině, ale nenašel jsem nic, co by mi do srdce vneslo útěchu. Pokračoval jsem v hledání.

V říjnu roku 1984 jsem se jako rádce v předsednictvu kůlu zúčastnil generální konference. Poté jsem se vypravil do Palmyry ve státě New York; byl jsem dychtivý nalézt odpověď.

Když jsem tam dorazil, snažil jsem se porozumět tomuto: Proč se muselo Znovuzřízení udát zde a proč zde byl takový duchovní rozruch? Kde se vzali všichni ti lidé zmiňovaní v Josephově záznamu? A proč tady?

V té době jsem za nejrozumnější odpověď považoval to, že Ústava Spojených států zaručovala svobodu.

Ten den jsem ráno navštívil Grandinovu tiskárnu, kde bylo vytištěno první vydání Knihy Mormonovy. Pak jsem šel do Posvátného háje, kde jsem se hodně modlil.

V ulicích tohoto malého města, Palmyry, nebyl téměř nikdo. Kde byly ony zástupy lidí, o kterých se zmiňoval Joseph?

Toho odpoledne jsem se rozhodl zajít na farmu Petera Whitmera a v okně jednoho srubu jsem uviděl nějakého muže. Oči mu pronikavě zářily. Pozdravil jsem ho a poté jsem mu začal klást tytéž otázky.

Zeptal se mě: „Máte čas?“ Řekl jsem, že ano.

Vysvětlil mi, že v této oblasti se nacházejí jezera Erie a Ontario a o něco dále na východ je řeka Hudson.

Na počátku devatenáctého století se lidé rozhodli vybudovat průplav, který by vedl touto oblastí a táhl se do vzdálenosti téměř 500 kilometrů až k řece Hudson. Na tu dobu to byl odvážný počín a oni se mohli spoléhat pouze na lidskou pracovní sílu a na zvířata.

Palmyra byla jedním z ústředních míst této výstavby. Stavitelé potřebovali talentované odborníky, techniky, rodiny a jejich přátele. Začali sem proudit lidé ze sousedních měst i ze vzdálenějších míst, jako například z Irska, aby na průplavu pracovali.

Byl to pro mě velmi posvátný a duchovní okamžik, protože jsem konečně našel onen zástup. Přinesli si s sebou své zvyky a svá náboženská přesvědčení. Když se onen muž zmínil o jejich přesvědčeních, má mysl byla osvěcena a Bůh otevřel mé duchovní oči.

V tu chvíli jsem porozuměl tomu, jak ruka Boží, náš Otec, s nesmírnou moudrostí připravil ve svém plánu místo, na které přivedl mladého Josepha Smitha a umístil ho do středu tohoto náboženského zmatku, protože zde, v pahorku Kumora, byly ukryty drahocenné desky Knihy Mormonovy.

Toto bylo místo pro Znovuzřízení, kde po téměř dvou tisících letech zazněl hlas Otce, když v nádherném vidění promluvil k chlapci Josephu Smithovi, který se šel do Posvátného háje pomodlit a uslyšel slova: „Toto je můj Milovaný Syn. Slyš jej!“¹

Tam spatřil dvě bytosti, jejichž jas a sláva se vymykala veškerému popisu. Ano, Bůh se opět zjevil člověku. Temnota pokrývající zemi se začala rozplývat.

Začala se naplňovat prorocství o Znovuzřízení. „I viděl jsem jiného anděla letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby je zvěstoval těm, kteříž bydlí na zemi, a všelikému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu.“²

Za několik krátkých let byl Joseph přiveden k záznamům prorocství, smluv a obřadů zanechaným dávnými proroky – k naší milované Knize Mormonově.

Církev Ježíše Krista nemohla být znovuzřízena bez věčného evangelia zjeveného v Knize Mormonově, která je dalším svědectvím o Ježíši Kristu, Synu Božím a Beránku Božím, jenž vzal na sebe hříchy světa.

Kristus řekl svému lidu v Jeruzalémě:
„A mámť i jiné ovce, kteréž nejsou
z tohoto ovčince.“³

„Já jsem ten dobrý pastýř, a známť
své, a znajíť mne mé.“⁴

Nepamatuji si, že bych se při
odchodu z Whitmerovy farmy rozlou-
čil. Pamatuji si jen slzy, které mi stékaly
po tvářích. Obloha byla se zapadajícím
sluncem nádherná.

Mou duši utišila nesmírná radost
a pokoj v srdci. Byl jsem naplněn
vděčností.

Nyní jsem jasně rozuměl tomu, proč
tomu tak bylo. Pán mi opět dal poznání
a světlo.

Cestou domů mi na mysl neustále při-
cházely verše z písem: sliby učiněné otci
Abrahamovi, že v jeho semeni budou
požehnány všechny rodiny na zemi.⁵

A k tomuto účelu budou postaveny

chrámy, aby člověku mohla být na
zemi opět předána božská moc, aby
rodiny mohly být sjednoceny, nejen
dokud je smrt nerozdělí, ale na celou
věčnost.

„I stane se v posledních dnech, že
utvrzena bude hora domu Hospodi-
nova na vrchu hor, a vyvýšena nad
pahrbky, i pohnou se k ní všickni
národové.“⁶

Pokud vy, kteří mne posloucháte,
máte v srdci jakékoli otázky, nevzdá-
vejte to!

Vyzývám vás, abyste se řídili pří-
kladem, který nám dal Prorok Joseph
Smith, když si v Jakubovi 1:5 přečetl
tato slova: „Jestliže pak komu z vás
nedostává se moudrosti, žádejž jí od
Boha, kterýž všechněm dává ochotně.“

To, k čemu došlo na Kumoře, bylo
důležitou součástí Znovuzřízení, neboť

zde Joseph Smith obdržel desky, jež
obsahovaly Knihu Mormonovu. Tato
kniha nám pomáhá přiblížit se Kristu
více nežli kterákoli jiná kniha.⁷

Svědčím o tom, že Pán vzbuzuje
proroky, vidoucí a zjevovatele, aby
řídili Jeho království v těchto posledních
dnech, a že v Jeho věčném plánu má být
rodina spolu na věky. Záleží Mu na Jeho
dětech. Odpovídá na naše modlitby.

Díky veliké lásce, kterou k nám Ježíš
Kristus chová, usmířil naše hříchy. On
je Spasitel světa. O tom svědčím ve
svatém jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Joseph Smith–Životopis 1:17.
2. Zjevení 14:6.
3. Jan 10:16.
4. Jan 10:14.
5. Viz Genesis 12:3; 17:2–8; Galatským 3:29;
1. Nefi 15:14–18; Abraham 2:9–11.
6. Izaiáš 2:2.
7. Viz úvod ke Knize Mormonově.

Starší David A. Bednar
Kvorum Dvanácti apoštolů

Vždy si udržujte odpuštění hříchů

*Skrze posvěcující moc Ducha Svatého jakožto našeho stálého
společníka si můžeme vždy udržovat odpuštění hříchů.*

Král Benjamin ve svém učení o Spasiteli a o Jeho Usmíření použil hlubokomyslná slova, která jsou již mnoho let opakovaně tématem mého studia a přemítání.

Ve svém duchovně burčujícím rozlučkovém kázání lidu, kterému sloužil a který miloval, král Benjamin popsal, jak je důležité poznat slávu Boží a okusit Jeho lásku, obdržet odpuštění hříchů, vždy pamatovat na velikost Boha, denně se modlit a stát neochvějně ve víře.¹ Také slíbil, že budete-li toto vše dělat, „budete se vždy radovati a budete naplnění láskou Boží a *vždy si budete udržovati odpuštění hříchů svých*“.²

Mé poselství se zaměřuje na zásadu týkající se toho, jak si vždy udržovat odpuštění hříchů. Pravda vyjádřená v těchto slovech může posílit víru v Pána Ježíše Krista a prohloubit naše učenictví. Upřímně se modlím o to, aby nás Duch Svatý inspiroval a vzdělával, zatímco budeme společně uvažovat o zásadních duchovních pravdách.

Duchovní znovuzrození

Ve smrtelnosti zažíváme fyzické narození a možnost prožít duchovní znovuzrození.³ Proroci a apoštolové

nás nabádají, abychom se „probudili k Bohu“,⁴ abychom se narodili znovu⁵ a abychom se stali novým stvořením v Kristu⁶ tím, že do života přijmeme požehnání dostupná skrze Usmíření Ježíše Krista. „Zásluhy a milosrdenství a milost Svatého Mesiáše“⁷ nám mohou pomoci zvítězit nad sebestřednými a sobeckými sklony přirozeného

člověka a stát se nesobečtějšími, shovívavějšími a svatějšími. Jsme nabádáni, abychom žili tak, abychom mohli „posledního dne [před Pánem] státí bez poskvrny“.⁸

Duch Svatý a kněžské obřady

Prorok Joseph Smith výstižně shrnul zásadní roli kněžských obřadů v evangeliu Ježíše Krista takto: „Znovuzrození přichází Duchem Božím prostřednictvím obřadů.“⁹ Toto pronikavě jasné prohlášení zdůrazňuje roli Ducha Svatého a posvátných obřadů v procesu duchovního znovuzrození.

Duch Svatý je třetí člen Božstva. Je to duchovní bytost a vydává svědectví o veškeré pravdě. V písmech je Duch Svatý označován jako Utěšitel,¹⁰ učitel¹¹ a zjevovatel.¹² Kromě toho je Duch Svatý i posvěcovatel,¹³ který očišťuje a vypaluje strusku a zlo z lidských duší jakoby ohněm.

Svaté obřady jsou ústředním bodem Spasitelova evangelia a procesu, při němž přicházíme k Němu a usilujeme

o duchovní znovuzrození. Obřady jsou posvátné úkony, které mají duchovní účel a věčný význam a souvisejí s Božími zákony a ustanoveními.¹⁴ Pro vykonání každého spásného obřadu a obřadu svátosti musí být ten, kdo ho vykonává, zplnomocněn někým, kdo drží nezbytné klíče kněžství.

Obřady spasení a oslavení prováděné v Pánově znovuzřízené Církvi jsou něčím mnohem více než jen rituály či symbolickými představeními. Spíše jde o oprávněné cesty, jimiž mohou do života jednotlivců proudit nebeská požehnání a moci.

„A toto větší kněžství spravuje evangelium a drží klíč tajemství království, a to klíč poznání Boha.

Tudíž, v obřadech jeho se projevuje moc božskosti.

A bez obřadů jeho a bez pravomoci kněžství se moc božskosti lidem v těle neprojevuje.“¹⁵

Obřady, které člověk přijme a s bezúhonností ctí, jsou zcela zásadní pro získání moci božskosti

a všech požehnání dostupných skrze Spasitelovo Usmíření.

Jak získat odpuštění hříchů skrze obřady a udržet si ho

Abychom lépe pochopili proces, kterým můžeme získat odpuštění hříchů a vždy si ho udržet, musíme nejprve porozumět nerozlučnému vztahu mezi třemi posvátnými obřady, které poskytují přístup k nebeským mocem: křtem ponořením, vkládáním rukou pro dar Ducha Svatého a svátostí.

Křest ponořením pro odpuštění hříchů „je úvodním obřadem evangelia“¹⁶ Ježíše Krista a musí mu předcházet víra ve Spasitele a upřímné pokání. Tento obřad představuje „znamení a přikázání, které Bůh stanovil pro [své děti], aby [mohly] vstoupit do Jeho království“.¹⁷ Křest se vykonává pravomocí Aronova kněžství. V procesu přicházení ke Spasiteli a duchovního znovuzrození poskytuje křest nezbytné *úvodní očištění* naší duše od hříchu.

Smlouva křtu zahrnuje tři základní závazky: 1) jsme ochotni vzít na sebe jméno Ježíše Krista, 2) vždy na Něj pamatovat a 3) dodržovat Jeho přikázání. Když tuto smlouvu dodržujeme, je nám slíbeno požehnání, že můžeme „vždy mít jeho Ducha, aby byl s [námi]“.¹⁸ Křest je tudíž základní přípravou na to, abychom získali oprávněnou příležitost těšit se stálému společenství třetího člena Božstva.

„Křest vodou ... musí být následován křtem Duchem, aby byl úplný.“¹⁹ Jak Spasitel učil Nikodéma: „Nenarodili se kdo z vody a z Ducha, nemůž vjít do království Božího.“²⁰

Životně důležitou spojitost mezi obřadem křtu ponořením na odpuštění hříchů a obřadem vkládání rukou pro přijetí daru Ducha Svatého zdůrazňují tři tvrzení Proroka Josepha Smitha.

Tvrzení č. 1: „Křest je svatý obřad připravující na přijetí Ducha Svatého; je to cesta a klíč, kterým bude udílen Duch Svatý.“²¹

Tvrzení č. 2: „Mohli byste stejně tak pokřtít pytel písku namísto člověka, pokud to není vykonáno se zřetelem na odpuštění hříchů a získání Ducha Svatého. Křest vodou je jen polovina křtu, a není dobrý k ničemu bez druhé poloviny – totiž křtu Duchem Svatým.“²²

Tvrzení č. 3: „Křest vodou bez křtu ohněm a Duchem Svatým, který ho doprovází, není k ničemu; tyto křty jsou nevyhnutelně a nerozlučně spjatý.“²³

V písmech se důsledná spojitost mezi zásadou pokání, obřady křtu a získání daru Ducha Svatého a oním vznešeným požehnáním odpuštění hříchů zdůrazňuje opakovaně.

Nefi prohlásil: „Neboť brána, kterou máte vstoupiti, je pokání a křest vodou; *a pak přichází odpuštění hříchů vašich ohněm a Duchem Svatým.*“²⁴

Sám Spasitel prohlásil: „Nyní, toto je ono přikázání: Čiňte pokání, všechny končiny země, a pojdte ke mně a buďte pokřtěni ve jménu mém, *abyste mohli být posvěceni přijetím Ducha Svatého*, abyste mohli posledního dne přede mnou státí bez poskvrny.“²⁵

Vkládání rukou pro dar Ducha Svatého je obřad vykonávaný pravomocí Melchisedechova kněžství. Přijetí posvěcující moci Ducha Svatého přináší v našem životě v procesu přicházení ke Spasiteli a duchovního znovuzrození možnost *pokračujícího očišťování* naší duše od hříchu. Toto radostné požehnání je životně důležité, protože „žádná nečistá věc nemůže přebývat s Bohem“.²⁶

Jakožto členové Pánovy znovuzrozené Církve jsme požehnáni jak naším *úvodním očištěním od hříchu*, které je spojeno se křtem, tak možností zažívat *pokračující očišťování od hříchu*, které

je dostupné skrze společenství a moc Ducha Svatého – onoho třetího člena Božstva.

Zamyslete se nad tím, jak je farmář závislý na neměnném postupu při setí a sklizení. Pochopení spojitosti mezi setím a sklizením dodává neustále farmářově práci smysl a ovlivňuje všechna rozhodnutí a všechny činnosti, jež farmář vykonává ve všech ročních obdobích. Podobně má nerozlučná spojitost mezi obřadem křtu ponořením na odpuštění hříchů a obřadem vkládání rukou pro dar Ducha Svatého ovlivňovat všechny aspekty našeho uřednictví ve všech našich životních obdobích.

Svátost je třetím obřadem, který je nutný k tomu, abychom získali přístup k moci božskosti. Abychom se mohli plněji uchovat neposkvrněnými od světa, je nám přikázáno, abychom chodili do domu modlitby a přinášeli

své svátosti v Pánův svatý den.²⁷ Vezměte prosím v úvahu, že symboly Pánova těla a krve, chléb a voda, jsou jak požehnány, tak posvěceny. „Ó Bože, Věčný Otče, prosíme tě ve jménu tvého Syna, Ježíše Krista, abys požehnal a posvětil tento chléb [nebo tuto vodu] duším všech těch, kteří jej přijímají [nebo kteří ji pijí].“²⁸ Posvětit něco znamená učinit to čistým a svatým. Symboly svátosti jsou posvěcovány na památku Kristovy čistoty, naší naprosté závislosti na Jeho Usmíření a naší zodpovědnosti cítit tyto obřady a smlouvy tak, abychom „mohli posledního dne [před Ním] státí bez poskvrny“.²⁹

Obřad svátosti je svatou a opakující se výzvou, abychom činili upřímné pokání a byli duchovně obnoveni. Úkon přijímání svátosti sám o sobě hříchy neodpouští. Když se ale svědomitě připravujeme a účastníme se tohoto

obřadu se zlomeným srdcem a zkroušeným duchem, pak zaslíbení zní, že můžeme mít *vždy* Ducha Páně, aby byl s námi. A skrze posvěcující moc Ducha Svatého jakožto našeho stálého společníka si můžeme *vždy* udržovat odpuštění hříchů.

Každý týden jsme vskutku požehnání příležitostí zhodnotit skrze obřad svátosti svůj život, obnovit smlouvy a obdržet toto zaslíbení plynoucí ze smlouvy.³⁰

Znovu pokřtěni

Někdy Svatí posledních dnů vyjadřují přání, kdyby tak mohli být pokřtěni znovu – a tím se stát tak čistými a způsobilými jako v den, kdy obdrželi svůj první spásný obřad evangelia. Dovolte mi zdvořile podotknout, že úmyslem Nebeského Otce a Jeho Milovaného Syna není to, abychom tento pocit duchovního obnovení, osvěžení a zotavení prožili jen jednou v životě. Požehnání plynoucí z toho, že skrze obřady evangelia získáme odpuštění hříchů a vždy si ho udržíme, nám pomáhají porozumět tomu, že křest je na naší duchovní cestě ve smrtelnosti výchozím bodem; není to cíl, k němuž bychom se toužili znovu a znovu vracet.

Obřady křtu ponořením, vkládání rukou pro dar Ducha Svatého a svátosti

nejsou izolované a samostatné události; spíše jsou to součásti vzájemně propojeného a souhrnného vzoru pokroku na cestě k vykoupení. Každý následný obřad pozvedává a rozšiřuje náš duchovní cíl, touhu a konání. Otcův plán, Spasitelovo Usmíření a obřady evangelia poskytují milost, kterou potřebujeme k tomu, abychom se tlačili kupředu a rozvíjeli se řádku za řádkou a předpis za předpisem směrem k našemu věčnému určení.

Zaslíbení a svědectví

Jsmo nedokonalé lidské bytosti, které se snaží žít ve smrtelnosti podle Božího dokonalého plánu věčného pokroku. Podmínky Jeho plánu jsou vznešené, milosrdné i striktní. Občas můžeme být naplnění odhodláním, a jindy se můžeme cítit naprosto nedostatečně. Možná se někdy ptáme sami sebe, zda vůbec někdy dokážeme duchovně naplnit ono přikázání stát před Ním posledního dne bez poskvrny.

S pomocí od Pána a skrze moc Jeho Ducha, který nás „naučí všemu“,³¹ můžeme být vskutku požehnání, abychom dokázali naplnit své duchovní předpoklady. Obřady nám do života přinášejí duchovní cíl a moc, zatímco usilujeme o to, abychom se znovuzrodili a stali se muži a ženami

Kristovými.³² Naše slabosti mohou být posíleny a naše omezení překonána.

Ačkoli nikdo z nás nemůže dosáhnout dokonalosti v tomto životě, když jsme „očištěni krví Beránkovou“,³³ můžeme se stát čím dál způsobilějšími a neposkvrněnějšími. Slibuji vám, a svědčím o tom, že když se budeme snažit vždy si udržovat odpuštění hříchů a nakonec stát posledního dne neposkvrnění před Pánem, budeme požehnání čím dál větší vírou ve Spasitele a větší duchovní jistotou. O tom svědčím v posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Mosiáš 4:11.
2. Mosiáš 4:12; zvýraznění přidáno.
3. Viz D. Todd Christofferson, „Proč manželství? Proč rodina?“ *Liahona*, květen 2015, 50–53.
4. Viz Alma 5:7.
5. Viz Jan 3:3; Mosiáš 27:25.
6. Viz 2. Korintským 5:17.
7. 2. Nefi 2:8.
8. 3. Nefi 27:20.
9. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 95.
10. Viz Jan 14:16–27; Moroni 8:26.
11. Viz Jan 14:26; Nauka a smlouvy 50:14.
12. Viz 2. Nefi 32:5.
13. Viz 3. Nefi 27:19–21.
14. Viz Průvodce k písmům, „Obřady“, scriptures.lds.org.
15. Nauka a smlouvy 84:19–21.
16. Bible Dictionary, „Baptism“.
17. *Učení: Joseph Smith*, 91.
18. Viz Nauka a smlouvy 20:77.
19. Bible Dictionary, „Baptism“.
20. Jan 3:5.
21. *Učení: Joseph Smith*, 95.
22. *Učení: Joseph Smith*, 91.
23. *Učení: Joseph Smith*, 90.
24. 2. Nefi 31:17; zvýraznění přidáno.
25. 3. Nefi 27:20; zvýraznění přidáno.
26. 1. Nefi 10:21.
27. Viz Nauka a smlouvy 59:9–12.
28. Nauka a smlouvy 20:77; viz také verš 79.
29. 3. Nefi 27:20.
30. Viz *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 220; N. Eldon Tanner, Conference Report, Oct. 1966, 98.
31. Jan 14:26.
32. Viz Helaman 3:28–30.
33. Mormon 9:6.

Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Rodinné rady

Když jsou rodiče připravení a děti naslouchají a zapojují se do diskuse, je rodinná rada skutečně účinná!

Drazí bratři a sestry, ironií rodičovství je to, že se v něm stáváme dobrými až poté, co naše děti vyrostou. Dnes odpoledne se s vámi podělím o něco, čemu bych býval rád lépe rozuměl v době, kdy jsme s Barbarou začali vychovávat své drahocenné děti.

Během své apoštolské služby často kladu důraz na moc a důležitost církevních rad – rad misie, kůlu, sboru a pomocných organizací.

Jsem přesvědčen, že rady představují ten nejefektivnější způsob, jak dosáhnout skutečných výsledků. Kromě toho vím, že rady představují Pánův způsob a že Pán prostřednictvím nebeské rady stvořil všechny věci ve vesmíru, jak se o tom píše ve svatých písmech.¹

Dosud jsem však na generální konferenci nehovořil o nejzákladnější – a možná nejdůležitější – ze všech rad, a to o radě rodinné.

Rodinných rad bylo zapotřebí vždy. Ve skutečnosti jsou věčné. K rodinné radě jsme náleželi již v předsmrtelné existenci, kdy jsme žili s nebeskými rodiči jako jejich duchovní děti.

Je-li rodinná rada vedena s láskou a s křesťanskými vlastnostmi, je protíváhou moderním technologiím, které nás často odvádějí od dobrého využití společně tráveného času a také mají

sklon přivádět zlo přímo do našeho domova.

Pamatujte prosím na to, že rodinná rada se liší od rodinného domácího večera pořádaného v pondělí. Domácí večery se zaměřují především na výuku evangelia a rodinné činnosti. Rodinné rady mohou být naproti tomu pořádány kterýkoli den v týdnu a jsou především setkáním, při kterém rodiče naslouchají – jeden druhému a svým dětem.

Podle mého názoru existují přinejmenším čtyři typy rodinných rad:

Zaprvé – všeobecná rodinná rada sestávající z celé rodiny.

Zadruhé – výkonná rodinná rada sestávající z matky a otce.

Zatřetí – malá rodinná rada sestávající z rodičů a jednoho dítěte.

Začtvrté – rodinná rada mezi čtyřma očima sestávající z jednoho rodiče a jednoho dítěte.

Při všech těchto typech rodinných rad musí být vypnuta elektronická zařízení, aby se na sebe všichni mohli dívat a vzájemně si naslouchat. Během rodinných rad i při jiných vhodných příležitostech byste mohli mít košík na elektronická zařízení, do kterého by každý – včetně matky a otce – kdykoli, kdy se rodina sejde, odložil svůj mobilní telefon, tablet či MP3 přehrávač. Poté se spolu mohou všichni radit, aniž by byli pokoušeni reagovat na šouchnutí na Facebooku, na SMSku či na nové upozornění na Instagramu, Snapchatu či e-mailu.

Dovolte mi, abych se s vámi krátce podělil o to, jak může být každý z těchto typů rodinných rad využíván.

Zaprvé – plná rodinná rada zahrnuje všechny členy rodiny.

V církevní brožurce nazvané *Our Family [Naše rodina]* se píše: „Tato rada se může scházet proto, aby její členové

diskutovali o rodinných problémech, činili rozhodnutí ohledně financí, plánovali, navzájem se podporovali a posilovali a modlili se jeden za druhého i za celou rodinnou jednotku.“²

Tato rada se má scházet v předem stanovenou dobu a je obvykle formálnější než jakýkoli jiný typ rodinné rady.

Má být zahájena modlitbou nebo může být jednoduše přirozeným vyústěním rozhovoru, který započal při nějaké jiné příležitosti. Rodinná rada nemusí být vždy zahájena nebo ukončena formálně.

Když jsou rodiče připravení a děti naslouchají a zapojují se do diskuse, je rodinná rada skutečně účinná!

Bez ohledu na to, v jaké konkrétní situaci se naše rodina nachází, je nesmírně důležité, abychom chápali jedinečnou situaci každého člena rodiny. Přestože sdílíme společné DNA, mohou mezi námi vyvstat situace nebo okolnosti, kvůli kterým se můžeme do značné míry rozcházet v názorech a které mohou vyžadovat soucitnou spolupráci rodinné rady.

Například jakékoli povídání, sdílení zkušeností a svědectví a projevování té největší lásky na světě nemusí vyřešit zdravotní či emocionální problém, kterému může čelit jeden nebo více členů rodiny. V takových chvílích se

rodinná rada stává místem sjednocení, oddanosti a láskyplné podpory, zatímco se do hledání řešení zapojuje pomoc zvenčí.

Sourozenci, obzvláště ti starší, mohou být pro mladší děti mocnými mentory, pokud rodiče využijí rodinnou radu k tomu, aby je v obtížných okamžicích zapojili do pomoci a podpory.

V tomto ohledu se rodina podobá sboru. Když biskup zapojí členy rady sboru, může vyřešit problémy a uskutečnit mnoho dobrého, tak jak by to bez jejich pomoci nikdy nedokázal. Podobně musí rodiče při překonávání překážek a protivenství zapojit všechny členy rodiny. Takto je aktivována moc rodinné rady. Když členové rady pociťují, že jsou součástí procesu rozhodování, začnou ho podporovat, a může tak být dosaženo konkrétních pozitivních výsledků.

Ne každá rodinná rada sestává ze dvou rodičů a dětí. Vaše rodinná rada se může hodně lišit od naší rodinné rady v době, kdy jsme vychovávali svých sedm dětí. Dnes naši rodinnou radu tvoříme pouze já a Barbara, pokud nepořádáme radu širší rodiny, do které patří naše dospělé děti, jejich manželští partneři a občas i naše vnoučata a pravnoučata.

Ti, kteří jsou svobodní, a studenti, kteří žijí daleko od domova, se mohou řídit božským vzorem pořádání rad tím, že se budou setkávat s přáteli a spolubydlicími, aby se společně radili.

Pomyslete na to, jak by se v bytě změnila atmosféra, kdyby se spolubydlící pravidelně setkávali, aby se spolu pomodlili, naslouchali si, diskutovali a plánovali.

Každý si může rodinnou radu přizpůsobit tak, aby mu tento božský vzor ustanovený naším milujícím Nebeským Otcem přinášel užitek.

Jak jsem řekl před chvílí, čas od času může být užitečná rada širší rodiny. Rada širší rodiny se může skládat z prarodičů a dospělých dětí, které již nežijí doma. I když prarodiče nebo dospělé děti žijí daleko, mohou se rodinných rad účastnit po telefonu, přes Skype nebo přes FaceTime.

Mohli byste zvážit pořádání všeobecné rodinné rady v neděli, která je posledním dnem v týdnu; rodina může zhodnotit uplynulý týden a naplánovat si týden nadcházející. To může být přesně tím, co vaše rodina potřebuje, aby ze soboty učinila radostný den.

Druhým typem rodinné rady

je výkonná rodinná rada, kterou tvoří pouze rodiče. Během tohoto společného trávení času mohou rodiče zhodnotit fyzické, emocionální a duchovní potřeby každého dítěte a jeho pokrok.

Výkonná rodinná rada je také dobrou příležitostí k tomu, aby manžel a manželka hovořili o svém vzájemném osobním vztahu. Když nás starší Harold B. Lee zpečetil, naučil nás zásadě, kterou podle mě shledají užitečnou všechny manželské páry: Řekl: „Nikdy nechodte spát, aniž byste společně poklekli, chytli se za ruce a pronesli modlitbu. Takové modlitby podněcují

Nebeského Otce k tomu, aby nám mocí Ducha udělil potřebné rady.“

Třetím typem rodinné rady je malá rodinná rada. V tomto případě oba rodiče tráví čas s jedním dítětem za formálních či neformálních podmínek. Toto je dobrá příležitost pro diskusi o tom, jaká *rozhodnutí* může s předstihem ono dítě učinit ohledně toho, co bude či nebude v budoucnu dělat. Kdykoli dítě taková rozhodnutí učiní, mohlo by si je zaznamenat, aby se k nim mohlo v budoucnu vracet. Pokud ve vás syn nebo dcera budou spatřovat skalního příznivce, mohou si na setkáních takovéto rady stanovovat cíle a plány do budoucna. Je to také čas, kdy máme pečlivě naslouchat vážným starostem a zkouškám, kterým dítě může čelit, jako je například nízké sebevědomí, zneužívání, týrání, šikana nebo strach.

Čtvrtým typem rodinné rady je rodinná rada mezi čtyřma očima, kterou tvoří jeden rodič a jedno dítě. Tyto rodinné rady se obvykle konají zcela nahodile. Rodič s dítětem mohou například využít neformálních příležitostí při cestě autem nebo při práci kolem domu. Procházka či výlet jednoho dítěte buď s otcem, nebo s matkou může představovat skvělou příležitost k duchovnímu a citovému sblížení. Zanechte takové plány s předstihem do kalendáře, aby s nimi mohly děti počítat a mohly se na tento zvláštní čas o samotě s maminkou nebo tatínkem těšit.

Bratři a sestry, bývala doba, kdy zdi našeho domova poskytovaly veškerou ochranu, kterou jsme proti vtíravým vlivům z vnějšku potřebovali. Zamkli jsme dveře, zavřeli jsme okna a brány a cítili jsme se ve svém malém útočišti před vnějším světem bezpečně a ochráněni.

Ta doba je už pryč. Fyzické zdi, dveře, ploty a brány našeho domova

nedokáží zabránit neviditelným útokům z internetu, Wi-Fi sítě, mobilních telefonů či z jiných sítí. Takové útoky mohou náš domov ochromit pouhými několika kliknutími myši či stiskem několika kláves.

Pán nám naštěstí poskytl způsob, jak se vpádu negativních technologií, které nás odvádějí od dobrého využití společně tráveného času, můžeme ubránit. Učinil to tím, že nám poskytl systém rad, které naše nejdrahocennější vztahy posilují, ochraňují, zachovávají a vyživují.

Děti zoufale potřebují rodiče, kteří jsou ochotni jim naslouchat, a rodinná rada může představovat čas, kdy se členové rodiny mohou naučit navzájem se chápat a projevovat si lásku.

Alma učil: „Raď se s Pánem ve veškerém konání svém a on tě povede k dobrému.“³ Přizveme-li skrze modlitbu Pána, aby byl součástí naší rodinné rady, zlepši se tím naše vzájemné vztahy. Když se budeme modlit o pomoc, můžeme se s pomocí Nebeského Otce a Spasitele stát trpělivějšími, ohleduplnějšími, ochotnějšími, shovívavějšími a tolerantnějšími. S Jejich pomocí můžeme vytvořit ze svého domova kousek nebe zde na zemi.

Rodinná rada, která se řídí vzorem rad v nebi, je naplněna křesťanskou

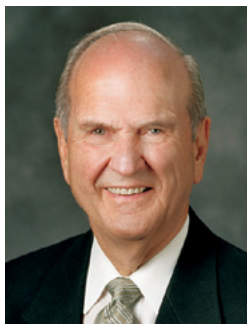
láskou a vedena Duchem Páně, nám pomůže chránit naši rodinu před rušivými vlivy, které mohou krást náš drahocenný společně trávený čas, a chránit nás před zlem světa.

Rodinná rada spojená s modlitbou přizve Spasitele, aby mohl být s námi, jak nám to sám slíbil: „Nebo kdežkoli shromáždí se dva neb tři ve jménu mém, tuť jsem já u prostřed nich.“⁴ Budete-li zvát Ducha Páně, aby byl součástí vaší rodinné rady, přinese to nepopsatelná požehnání.

Nakonec prosím pamatujte na to, že pravidelně pořádaná rodinná rada vám pomůže všimnout si rodinných problémů zavčasu a zažehnat je ještě v zárodku; rady dají každému členovi rodiny vědomí vlastní hodnoty a důležitosti; a především vám pomohou být úspěšnějšími a šťastnějšími v našich drahocenných vztazích mezi zdmi vlastního domova. Kéž Nebeský Otec požehná rodině každého z nás, zatímco se budeme společně radit. O to se s pokorou modlím ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Abraham 4:26; 5:2–3.
2. *Our Family: A Practical Guide for Building a Gospel-Centered Home* (brožurka, 1980), 6.
3. Alma 37:37.
4. Matouš 18:20.

President Russell M. Nelson

President Kvora Dvanácti apoštolů

Cena kněžské moci

Jsme ochotni se modlit, postit, hledat, uctívat a sloužit jakožto muži Boží, abychom mohli mít kněžskou moc?

Před šesti měsíci, na generální konferenci v říjnu 2015, jsem hovořil k sestrám Církve o jejich božské roli jakožto žen Božích. Nyní bych rád promluvil k vám, bratři, ohledně vaší božské role jakožto mužů Božích. Tak jak cestuji po světě, žasnu nad silou a ryzí dobrotivostí mužů a chlapců této Církve. Je zkrátka nemožné spočítat, kolika lidem jste uzdravili srdce a kolik lidí jste pozvedli. Děkuji vám!

Ve svém proslovu na poslední generální konferenci jsem vyprávěl o zničujícím zážitku, který jsem měl před mnoha lety, kdy se mi jako kardi-ochirurgovi nepodařilo zachránit život dvěma malým sestřičkám. Se svolením jejich otce bych vám rád o této rodině pověděl něco více.

Ruth a Jimmymu Hatfieldovým se narodily tři děti s vrozenou srdeční vadou. Jejich prvorozený syn Jimmy zemřel bez jednoznačné diagnózy. Do celého dění jsem vstoupil v době, kdy Hatfieldovi hledali pomoc pro své dvě dcery – Lural Ann a její mladší sestru Gay Lynn. Byl jsem zdrcen, když obě dívky po operaci zemřely.¹ Ruth a Jimmy byli pochopitelně duchovně otřeseni.

Časem jsem se dozvěděl, že pociťuji neutuchající hněv vůči mně i Církvi. Téměř šest desetiletí mě tato situace

pronásledovala a truchlil jsem nad tím, co se Hatfieldovým stalo. Několikrát jsem se s nimi snažil sejit, ale bez úspěchu.

A pak, jednou v noci vloni v květnu, mě probudily ony dvě malé dívky z druhé strany závoje. I když jsem je neviděl ani neslyšel fyzickými smysly, pociťoval jsem jejich přítomnost. Duchovně jsem slyšel jejich prosbu. Jejich vzkaz byl krátký a jasný: „Bratře Nelsone, nejsme k nikomu připečetěny!

Můžete nám pomoci?“ Krátce poté jsem se dozvěděl, že jejich maminka již zemřela, ale tatínek a mladší bratr jsou stále naživu.

Povzbuzen touto naléhavou prosbou ze strany Lural Ann a Gay Lynn jsem se znovu pokusil spojit s jejich otcem, jenž, jak jsem se dozvěděl, bydlel se svým synem Shawnem. Tentokrát byli ochotni se se mnou sejit.

V červnu jsem před Jimmym, kterému je nyní 88 let, doslova poklekl a upřímně jsem si s ním promluvil. Mluvil jsem o naléhavé prosbě jeho dcer a řekl jsem mu, že by pro mě bylo poctou vykonat pečetící obřady pro jeho rodinu. Také jsem vysvětlil, že to bude vyžadovat čas a značné úsilí z jeho a Shawnovy strany, aby byli hodni a připraveni vstoupit do chrámu, jelikož ani jeden z nich nebyl dosud obdarován.

Během celého tohoto setkání bylo možné hmatatelně pociťovat Ducha Páně. A když Jimmy i Shawn přijali mou nabídku, byl jsem radostí bez

President Russell M. Nelson a sestra Wendy Nelsonová u chrámu Payson Utah se členy rodiny Jimmyho Hatfielda

sebe! Usilovně spolupracovali se svým presidentem kůlu, biskupem, domácími učiteli a vedoucím misie sboru a také s mladými misionáři a jedním starším misionářským manželským párem. A pak, není tomu tak dávno, jsem v chrámu Payson v Utahu měl tu velkolepou výsadu připečetit Ruth k Jimmymu a jejich čtyři děti k nim. Když jsme se s mou ženou Wendy účastnili této vznešené události, oba jsme plakali. Onoho dne bylo uzdraveno srdce mnoha lidí!

Když jsem o tomto zážitku přemýšlel, podíval jsem se nad tím, co byli Jimmy se Shawnem ochotni dokázat. Stali se pro mě hrdiny. Kdybych si mohl něco přát, bylo by to to, aby každý muž i každý mladý muž v této Církvi projeвили takovou odvahu, sílu a pokoru jako tento otec se synem. Byli ochotni odpustit, zapomenout na šrámy z minulosti a zanechat svých zlovyků. Byli ochotni podřídit se vedení svých vedoucích kněžství, aby je mohlo očistit a zvelebit Usmíření

Ježíše Krista. Každý z nich byl ochoten stát se mužem, který je způsobilým nositelem kněžství „podle nejsvatějšího řádu Božího“.²

Nést znamená podpírat váhu toho, co je drženo. Být nositelem kněžství, jež je velkou mocí a pravomocí Boží, znamená mít posvátnou důvěru. Zamyslete se nad tím – kněžství, které nám bylo předáno, je *tatáž moc a pravomoc*, kterou Bůh stvořil tento i bezpočet dalších světů, kterou řídí nebesa i zemi a kterou přináší oslavení pro své poslušné děti.³

Nedávno jsme byli s Wendy na shromáždění, na němž varhaník seděl připraven zahrát úvodní píseň. Oči měl upřené na noty a prsty položené na klávesách. Začal tisknout klávesy, ale neozval se žádný zvuk. „Chybí mu elektřina,“ zašeptal jsem Wendy. Usoudil jsem, že něco přerušilo přívod elektrické energie do varhan.

Bratří, obávám se, že obdobně je mezi námi až příliš mnoho mužů, kterým byla předána *pravomoc* kněžství,

ale kterým se nedostává kněžské *moci*, protože přívod této energie blokuje takové hříchy, jako jsou lenost, nepoctivost, pýcha, nemorálnost či přílišné zaobírání se světskými věcmi.

Obávám se, že je až příliš mnoho nositelů kněžství, kteří činí pramálo, či vůbec nic pro to, aby rozvíjeli schopnost mít přístup k mocem nebeským. Dělán si starosti ohledně všech těch, kteří jsou nečistí v myšlenkách, pocitech či skutcích, nebo těch, kteří ponížují svou manželku či děti, čímž se odstíhují od kněžské moci.

Obávám se, že příliš mnoho mužů se vzdalo své svobody jednání ve prospěch protivníka a svým chováním vyjadřují toto: „Zajímám se více o uspokojení vlastních tužeb než o Spasitelovu moc žehnat druhým.“

Obávám se, bratří, že někteří z nás se možná jednoho dne probudí a uvědomí si, co moc v kněžství skutečně znamená, a budou hluboce litovat toho, že strávili mnohem více času snahou získat moc nad druhými lidmi

či mocné postavení v práci než tím, aby se naučili plně používat moc Boží.⁴ President George Albert Smith učil, že „zde nejsme proto, abychom promarnili hodiny tohoto života a pak se přesunuli do sféry oslavení; ale jsme zde proto, abychom se den za dnem stávali způsobilými pro postavení, které, jak náš Otec očekává, po tomto životě zaujmeme“.⁵

Proč by chtěl kterýkoli muž promrhat své dny a spokojit se s Ezauovou miskou čočovice,⁶ když mu byla svěřena možnost obdržet všechna požehnání Abrahamova?⁷

Naléhavě žádám každého z nás, abychom žili podle svých výsad jakožto nositelé kněžství. Nadchází doba, kdy *pouze* ti, kteří své kněžství berou vážně tím, že *pilně* usilují o to, aby je učil sám Pán, budou schopni žehnat, vést, chránit, posilovat a uzdravovat druhé. Pouze takový muž, který zaplatí cenu

za kněžskou moc, bude schopen působit zázraky ve prospěch těch, které má rád, a udržovat manželství a rodinu v bezpečí nyní i po celou věčnost.

Jaká je cena za vypěstování si takové kněžské moci? Spasitelův nejstarší apoštol Petr – tentýž Petr, který společně s Jakubem a Janem předali Melchisedechovo kněžství Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu⁸ – zmínil vlastnosti, o které máme usilovat, abychom mohli být podílníky božské přirozenosti.⁹

Jmenoval víru, ctnost, znalost, zdrženlivost, trpělivost, božskost, bratrskou laskavost, pravou lásku a píli.¹⁰ A nezapomeňme na pokoru!¹¹ A tak se ptám, co by členové naší rodiny, přátelé a spolupracovníci řekli na to, jak se vám i mně daří tyto a další duchovní dary rozvíjet?¹² Čím více tyto vlastnosti rozvíjíme, tím větší bude naše kněžská moc.

Jak ještě můžeme posilovat svou moc v kněžství? Je zapotřebí, abychom

se ze srdce modlili. Zdvořilé vyjmenování aktivit, které již proběhly či které nás teprve čekají, doplněné několika žádostmi o požehnání, nemůže představovat rozmlouvání s Bohem, které přináší trvalou moc. Jste ochotni modlit se o to, *abyste věděli, jak se modlit* o větší moc? Pán vás bude učit.

Jste ochotni bádát v písmech a hodovat na slovech Kristových¹³ – studovat *upřímně*, abyste měli větší moc? Chcete-li vidět svou manželku, jak je v srdci dojatá, umožněte jí, aby vás přistihla, jak na internetu studujete nauku Kristovu¹⁴ nebo jak čtete písma!

Jste ochotni pravidelně uctívat Boha v chrámu? Pán velmi rád učí svým vlastním způsobem ve svém svatém domě. Zkuste si představit, jak by Ho potěšilo, kdybyste Ho požádali, aby vás učil o klíčních, pravomoci a moci kněžství, zatímco se ve svatém chrámu účastníte obřadů Melchisedechova

kněžství.¹⁵ Představte si to prohloubení kněžské moci, kterou můžete získat.

Jste ochotni následovat příklad presidenta Thomase S. Monsona v tom, jak sloužit druhým? Již celá desetiletí se vrací domů o něco později, protože následuje nabádání Ducha, aby se zastavil u někoho doma a poté si vyslechl slova jako: „Jak jste věděl, že dnes je výročí úmrtí naší dcery?“ či „Jak jste se dozvěděl, že mám dnes narozeniny?“ A pokud skutečně chcete obdržet více kněžské moci, budete opatrovat svou manželku, s láskou o ni pečovat a přijímat ji i její rady.

Pokud se vám toto vše zdá poněkud přehnané, zvažte prosím, jak jiný by byl náš vztah s manželkou, dětmi a spolupracovníky, kdybychom se starali o získání kněžské moci *tak*, jako se staráme o to, abychom byli v práci povýšeni nebo abychom zvýšili zůstatek na svém bankovním účtu. Předstoupíme-li pokorně před Pána a požádáme-li Ho, aby nás učil, ukáže nám, jak prohloubit *naš* přístup k Jeho moci.

Víme, že v těchto posledních dnech budou na rozličných místech zemětřesení.¹⁶ Je možné, že jedním z oněch míst bude i náš vlastní domov, kde může dojít k citovým, finančním či duchovním „zemětřesením“. Kněžská moc dokáže utišit moře a zahojit trhliny v zemi. Kněžská moc také dokáže utišit mysl a zahojit trhliny v srdci těch, které máme rádi.

Jsmo ochotni se modlit, postit, hledat, uctívat a sloužit jakožto muži Boží, abychom takovou kněžskou moc mohli mít? Díky přání dvou malých dívek, které toužily být připečetěné ke své rodině, byli jejich otec a bratr ochotni zaplatit požadovanou cenu za to, aby se stali nositeli svatého kněžství Melchisedechova.

Drazí bratří, byla nám svěřena posvátná důvěra – pravomoc Boží

žehnat druhým. Kéž každý z nás povstane jako opravdový muž, jak nás k tomu Bůh předustanovil – muž, který je připraven být statečným nositelem kněžství Božího a je dychtivý zaplatit jakoukoli požadovanou cenu, aby mohl prohloubit svou moc v kněžství. S *touto* mocí můžeme pomoci připravovat svět na Druhý příchod našeho Spasitele Ježíše Krista. Toto je Jeho Církev, vedená dnes Jeho prorokem, presidentem Thomasem S. Monsonem, kterého mám ze srdce rád a kterého podporuji. O tom svědčím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Viz Russell M. Nelson, „Prosbu k mým sestrám“, *Liahona*, listopad 2015, 96.
2. Nauka a smlouvy 84:18.
3. Viz *Povinnosti a požehnání kněžství: Základní příručka pro nositele kněžství, část A a B* (2000); viz také Alma 13:7–8;

Nauka a smlouvy 84:17–20, 35–38; Mojžiš 1:33, 35.

4. Viz Nauka a smlouvy 121:36.
5. George Albert Smith, Conference Report, Apr. 1905, 62; viz také *The Teachings of George Albert Smith*, ed. Robert and Susan McIntosh (1996), 17.
6. Viz Genesis 25:29–34.
7. Viz Genesis 12:3; 17:2–8; Galatským 3:29; 1. Nefi 15:14–18; Abraham 2:9–11.
8. Viz Nauka a smlouvy 128:20. Spasitel, Mojžiš a Eliáš (někdy označován jako Elias) původně předali tyto klíče Petrovi, Jakubovi a Janovi na hoře, když byl před nimi Ježíš proměněn (viz Matouš 17:1–4; Marek 9:2–9; Lukáš 9:28–30; Nauka a smlouvy 63:21).
9. Viz 2. Petrova 1:4.
10. Viz 2. Petrova 1:5–10.
11. Viz Nauka a smlouvy 4:6 (poznámka: zde, ve zjevení určeném Josephu Smithovi, přidal Pán k seznamu vlastností na Petrově seznamu *pokoru*).
12. Viz 1. Korintským 12:4–11; Moroni 10:8–17; Nauka a smlouvy 46:11.
13. Viz 2. Nefi 32:3.
14. Viz 2. Nefi 31:2–21.
15. Viz Nauka a smlouvy 84:19–20.
16. Viz Nauka a smlouvy 45:33.

Stephen W. Owen
Generální prezident Mladých mužů

Nejlepší vedoucí jsou nejlepší následovníci

Nastanou chvíle, kdy se cesta před vámi bude zdát temná; ale následujte Spasitele. On zná cestu; ve skutečnosti On je ta cesta.

Když mi bylo 12 let, otec mě vzal na lov do hor. Vstali jsme ve 3 hodiny ráno, osedlali koně a v hluboké tmě jsme se vydali vzhůru po zalesněném úbočí hory. Přestože jsem s tatínkem na lov chodil velmi rád, v tu chvíli jsem byl trochu nervózní. V těchto horách jsem nikdy předtím nebyl a neviděl jsem cestu před námi – a vlastně ani nic jiného! Jediné, co jsem viděl, byla malá baterka, kterou tatínek nesl a jež slabě osvětlovala borovice před námi. Co kdyby můj kůň uklouzl a spadl – vidí vůbec, kam jde? Jistou útěchu mi ale dodala tato myšlenka: „Tatínek ví, kam jde. Když ho budu následovat, bude všechno v pořádku.“

A všechno bylo v pořádku. Nakonec vyšlo slunce a prožili jsme spolu nádherný den. Když jsme vyrazili zpět domů, tatínek ukázal na majestátní, svažující se vrchol, který vyčníval nad ostatními. „To je Windy Ridge,“ řekl. „Tam jsou skvělá loviště.“ Hned mi bylo jasné, že se jednou budu chtít vrátit a na Windy Ridge se dostat.

V následujících letech jsem často slyšel tatínka mluvit o Windy Ridge, ale nikdy jsme se tam nevrátili – až jednoho dne o 20 let později jsem tatínkovi

zavolal a řekl jsem: „Pojedme na Windy.“ Opět jsme osedlali koně a vydali se vzhůru po úbočí hory. Přestože jsem nyní byl zkušený dvaatřicetiletý jezdec, překvapilo mě, že jsem pociťoval tutéž nervozitu, kterou jsem pociťoval jako dvanáctiletý chlapec. Tatínek však znal cestu a já jsem ho následoval.

Nakonec jsme se dostali na vrchol Windy. Výhled byl úchvatný a mě přemohl pocit, že se sem chci vrátit

– tentokrát ne kvůli sobě, ale kvůli manželce a dětem. Přál jsem si, aby i oni zažili to, co já.

Během let jsem měl mnoho příležitostí vést své syny a další mladé muže na vrcholky hor právě tak, jako můj otec vedl mě. Tyto zážitky mě přiměly zamyslet se nad tím, co znamená vést – a co znamená následovat.

Ježíš Kristus, nejlepší vedoucí a nejlepší následovník

Kdybych se vás zeptal: „Kdo je tím nejlepším vedoucím, který kdy žil?“ – co byste odpověděli? Odpověď samozřejmě zní: Ježíš Kristus. Dává nám dokonalý příklad všech vlastností vedoucího, jaké si jen dokážeme představit.

Avšak co kdybych se vás zeptal: „Kdo je tím nejlepším *následovníkem*, který kdy žil?“ Nezněla by odpověď opět: Ježíš Kristus? On je nejlepší vedoucí, *protože* je nejlepší následovník – následuje dokonale svého Otce, ve všech věcech.

Svět učí, že vedoucí musí být mocní; Pán učí, že musí být mírní. Svěští

Generální autority a generální úředníci Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů

PRVNÍ PŘESEDNICTVO

Henry B. Eyring
První rádce

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Druhý rádce

KVORUM DVANÁCTI APOŠTOLŮ

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

PŘESEDNICTVO SEDMDESÁTI

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

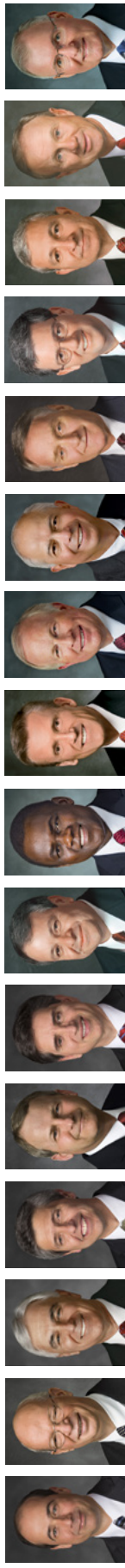
Gerrit W. Gong

SEDMDEŠÁTÍČÍ – GENERÁLNÍ AUTORIT

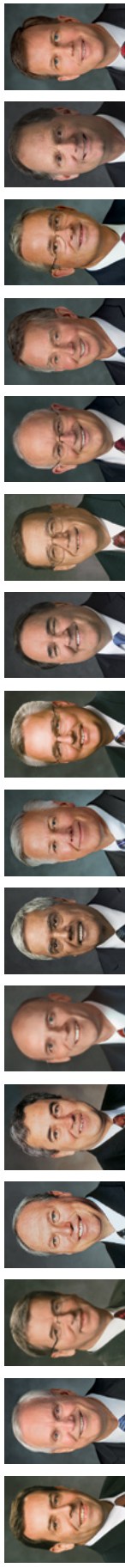
(v abecedním pořadí)

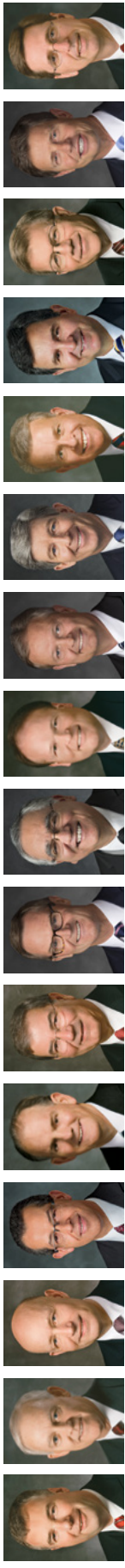
Lawrence E. Corbridge

Randy D. Turk

Jörg Klingebag

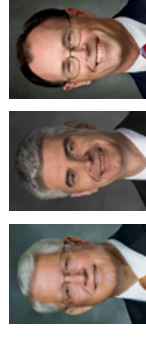

Kevin W. Pearson

Amulio Valenzuela

PŘESEDÁJÍCÍ BISKUPSTVO

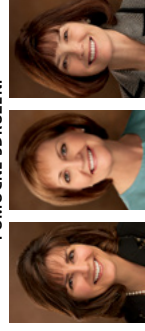
W. Christopher Madrelli

První radce

První radce

GENERÁLNÍ ÚŘEDNÍČÍ

POMOCNÉ SDRUŽENÍ

Carol M. Stepienova

První radkyně

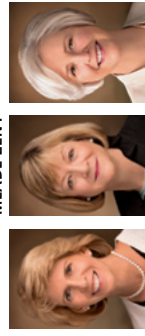
Linda K. Burtonová

První radkyně

Linda S. Stepienova

Druhá radkyně

MLADÉ ŽENY

Carol F. McConkieová

První radkyně

Bonnie L. Oscarsonová

První radkyně

Nell F. Marriottová

Druhá radkyně

NEDELNÍ ŠKOLA

Devin G. Durant

První radce

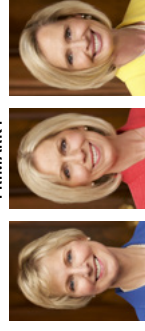
Brad R. Calister

První radce

Brian K. Ashton

Druhá radce

PRIMÁRKY

Jean B. Binghamová

První radkyně

Joy D. Jonesová

První radkyně

Bonnie H. Condonová

Druhá radkyně

MLADÍ MUŽI

Douglas D. Holmes

První radce

Stephen W. Owen

První radce

M. Joseph Brough

Druhá radce

vedoucí získávají moc a vliv prostřednictvím svých talentů, dovedností a bohatství. Křesťanští vedoucí získávají moc a vliv „přesvědčováním, shovívavostí, jemností a mírností a láskou nepředstíranou“.¹

V očích Božích jsou nejlepšími vedoucími vždy ti nejlepší následovníci.

Rád bych se s vámi podělil o dva zážitky z nedávných setkání s mladými muži z Církve, kdy jsem se naučil několika zásadám o vedení a následování.

Všichni jsme vedoucí

Nedávno jsme s manželkou navštívili shromáždění svátosti mimo náš domovský sbor. Těsně před tím, než shromáždění začalo, za mnou přišel jeden mladý muž a zeptal se mě, zdali bych pomohl roznášet svátost. Řekl jsem: „Rád to udělám.“

Posadil jsem se k ostatním jáhnům a toho, který seděl vedle mě, jsem se zeptal: „Co přesně mám dělat?“ Řekl mi, že mám začít roznášet v zadní části kapele, v prostřední řadě, a že on bude na druhé straně téže řady a společně budeme postupovat směrem dopředu.

Řekl jsem: „Už dlouho jsem to nedělal.“

On odvětil: „To nevádí. Určitě to zvládnete. Také jsem se tak cítil, když jsem začínal.“

Později měl nejmladší jáhen v kvoru, který byl vysvěcen teprve před několika týdny, na shromáždění svátosti proslov. Po shromáždění ho obklopili ostatní jáhnové, aby mu řekli, jak jsou na člena svého kvora hrdí.

Když jsem byl ten den s nimi, dozvěděl jsem se, že členové všech kvorů Aronova kněžství v tomto sboru projevují každý týden zájem o ostatní mladé muže a zvou je, aby se k jejich kvorům přidali.

Všichni tito mladí muži jsou skvělí vedoucí. A zjevně mají v zákulisí úžasné

nositele Melchisedechova kněžství, rodiče a další, kteří je školí v jejich povinnostech. Láskyplní dospělí, jako jsou tito, vidí mladé muže nejen takové, jací jsou nyní, ale i takové, jakými se mohou stát. Když s těmito mladými muži nebo o nich hovoří, nelpí na jejich nedostacích. Místo toho vyzdvihují skvělé vůdcovské schopnosti, které projevují.

Mladí muži, takto na vás pohlíží Pán. Vyzývám vás, abyste tak na sebe pohlíželi i vy sami. Ve vašem životě nastanou chvíle, kdy budete povoláni vést. Jindy se od vás bude očekávat, že budete následovat. Avšak mým dnešním poselstvím pro vás je to, že bez ohledu na své povolání jste vždy

vedoucím i následovníkem. Vedení je projevem učenictví – spočívá jednoduše v pomáhání druhým přijít ke Kristu, což je to, co dělají praví učedníci. Snažíte-li se být následovníkem Krista, můžete druhým pomáhat. Ho následovat, a můžete být vedoucím.

Vaše schopnost vést nevyvěrá z vaší společenské povahy, motivačních dovedností ani z talentu k mluvení na veřejnosti. Vyvěrá z vašeho závazku následovat Ježíše Krista. Vyvěrá z vaší touhy být, jak řekl Abraham, „větším následovníkem spravedlivosti“.² Dokážete-li to, i v případě, že v tom nejste dokonalí, ale snažíte se o to, pak *jste* vedoucí.

Kněžská služba je vedení

Při jiné příležitosti jsem na Novém Zélandu navštívil jednu osamocenou matku se třemi dospívajícími dětmi u ní doma. Nejstaršímu synovi bylo 18 let a o týden dříve v neděli obdržel Melchisedechovo kněžství. Zeptal jsem se ho, zdali už měl příležitost toto kněžství použít. Řekl: „Nejsem si jistý, co to znamená.“

Řekl jsem mu, že nyní má pravomoc udělit kněžské požehnání útěchy či požehnání pro uzdravení. Pohlédl jsem na jeho matku, která po svém boku neměla nositele Melchisedechova kněžství již mnoho let. „Myslím, že by bylo úžasné,“ řekl jsem, „kdybys dal požehnání své mamince.“

Odpověděl: „Nevím, jak na to.“

Vysvětlil jsem mu, že má mamince vložit ruce na hlavu, uvést její jméno, říci, že jí dává požehnání pravomocí Melchisedechova kněžství, vyslovit vše, co mu Duch přivede na mysl a do srdce, a zakončit ve jménu Ježíše Krista.

Druhý den jsem od něj dostal e-mail. Mimo jiné v něm stálo: „Dnes večer jsem mamince požehnal! ... Byl jsem velmi nervózní, tak jsem se neustále modlil, abych se ujistil, že

se mnou bude Duch, protože bez toho bych požehnání dát nemohl. Když jsem začal mluvit, úplně jsem zapomněl na sebe a na své slabosti. ... [Neočekával jsem] tak nesmírnou duchovní a duševní moc, jakou jsem pocítil. ... Poté mě zasáhl duch lásky tak silně, že jsem nedokázal ovládnout své dojetí, a tak jsem maminku objal a plakal jsem jako malé dítě. ... I nyní, zatímco toto píši, [pocituji] Ducha [tak silně], že již nikdy nechci zhřešit. ... Miluji toto evangelium.“³

Není inspirující být svědkem toho, jak zdánlivě obyčejný mladý muž dokáže uskutečnit velké věci prostřednictvím kněžské služby, přestože se na to necítí? Nedávno jsem se dozvěděl, že tento mladý starší obdržel povolání na misii a příští měsíc nastoupí do misionářského výcvikového střediska. Věřím, že přivede ke Kristu mnoho duší, protože se naučil, jak v kněžské službě následovat Krista – a začal u sebe doma, kde má jeho příklad velký vliv na jeho čtrnáctiletého bratra.

Bratři, ať již si to uvědomujeme, či nikoli, lidé k nám vzhlížejí – členové rodiny, přátelé i úplně cizí lidé. Nestačí, abychom jako nositelé kněžství pouze

přišli ke Kristu; naší povinností je „zvátí všechny, aby šli ke Kristu“.⁴ Nemůžeme se spokojit s tím, že duchovní požehnání obdržíme sami pro sebe; musíme k týmž požehnáním vést i ty, které máme rádi – a jako učedníci Ježíše Krista musíme mít rádi každého. Zodpovědnost, kterou dal Spasitel Petrovi, je i naší zodpovědností: „A ty někdy obrátě se, [posiluj] bratři svých.“⁵

Následujte Muže z Galileje

Nastanou chvíle, kdy se cesta před vámi bude zdát temná; ale následujte Spasitele. On zná cestu; ve skutečnosti On je ta cesta.⁶ S čím větší upřímností přijdete ke Kristu, tím hlouběji budete toužit pomáhat druhým zažívat to, co zažíváte vy sami. Další pojem, který tento pocit vystihuje, je pravá láska, „kterou [Otec] uděluje všem, kteří jsou pravými následovníky Syna jeho, Ježíše Krista“.⁷ Poté zjistíte, že tehdy, když sami následujete Krista, k Němu také vedete druhé, neboť, slovy presidenta Thomase S. Monsona: „Když budeme následovat tohoto Muže z Galileje, Pána Ježíše Krista, budeme mít pozitivní osobní vliv, ať jsme kdekoli a ať je naše povolání jakékoli.“⁸

Vydávám svědectví, že toto je Kristova pravá Církev. Vede nás prorok Boží, prezident Monson – velký vedoucí, který je zároveň pravým následovníkem Spasitele. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 121:41.
2. Abraham 1:2.
3. Osobní korespondence; pravopis a interpunkce upraveny podle současných norem.
4. Nauka a smlouvy 20:59; zvýraznění přidáno.
5. Lukáš 22:32.
6. Viz Jan 14:6.
7. Moroni 7:48.
8. Thomas S. Monson, „Váš osobní vliv“, *Liahona*, květen 2004, 20.

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Chvála ochráncům

Když budeme napodobovat lásku Spasitele, nepochybně požehná a popřeje úspěch našemu spravedlivému úsilí ochraňovat své manželství a posilovat rodinu.

Před mnoha lety jsem byl v chrámu v německém Frankfurtu, kde jsem si všiml staršího páru držícího se za ruce. Starostlivá něžnost a náklonnost, kterou si navzájem prokazovali, mě zahřály u srdce.

Nejsem si úplně jist, proč mě pohled na ně tak hluboce ovlivnil. Možná to byla ta nádherná láska, kterou k sobě navzájem chovali – nepřekonatelný symbol stálosti a oddanosti. Bylo zřejmé, že tento pár je spolu již dlouho a že jejich vzájemná náklonnost je stále živá a silná.

Společnost na jedno použití

Myslím, že další důvod, proč mi tento obrázek utkvěl v paměti na tak dlouho, je jeho protikladnost k určitým dnešním postojům. V mnoha společnostech po celém světě je zdánlivě vše určeno na jedno použití. Jakmile se něco začne kazit nebo opotřebovávat, nebo dokonce když se nám to prostě omrzí, vyhodíme to a nahradíme vylepšenou verzí – něčím novějším či nablýskanějším.

Děláme to tak s mobilními telefony, oblečením, auty – a, což je tragické, dokonce i se vztahy.

Ačkoli může být cenné zbavovat se v životě materiálních věcí, které už

nepotřebujeme, když přijde na záležitost věčné důležitosti – naše manželství, rodinu a hodnoty – může být sklon nahrazovat to původní něčím moderním zdrojem nesmírné lítosti.

Jsem vděčný za to, že patřím k církvi, která si manželství a rodiny váží. Členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů jsou po celém světě

známi tím, že mají jedny z nejlepších manželství a rodin, jaké lze najít. Domnívám se, že to zčásti pramení z drahocenné pravdy, kterou znovu-zřídil Joseph Smith – že manželství a rodina mají být věčné. Rodiny nejsou určeny pouze k tomu, aby zde na zemi běželo všechno hladčeji a abychom je poté, co se dostaneme do nebe, odvrhli. Naopak – rodiny jsou *řádem* nebe. Jsou ozvěnou celestiálního vzoru a napodobením věčné rodiny Boha.

Ale silná manželství a vztahy v rodině nevznikají jen proto, že jsme členové Církve. Vyžadují neustálou, cílevědomou práci. Nauka o věčných rodinách nás musí inspirovat k tomu, abychom ochraně a obohacení našeho manželství a rodiny zasvětili své nejlepší úsilí. S obdivem tleskám těm, kteří zachovávají a vyživují tyto životně důležité věčné vztahy.

Dnes bych rád pochvalně promluvil o ochráncích.

Ochrana našeho manželství

Během let jsem vykonal pečetici obřad pro mnoho nadějných a milujících párů. Nikdy jsem se nesetkal s nikým, kdo by si při pohledu přes oltář na svůj protějšek pomyslel, že skončí rozvedený nebo se zlomeným srdcem.

Někdy se to ale naneštěstí stává.

Jak ubíhají dny a barva romantické lásky se mění, dochází z nějakého důvodu k tomu, že někteří pomalu přestávají pomýšlet na štěstí toho druhého a začínají si všimnat všemožných malých chyb. V takovém prostředí se někteří nechají zlákat k tragickému závěru, že jejich manželský partner není dost chytrý, dost vtipný nebo dost mladý. A tak si z nějakého důvodu začnou myslet, že je to ospravedlňuje k tomu, aby se začali poohlížet jinde.

Bratří, pokud se toto byt jen trochu blíží popisu vás samotných, varuji vás – jste na cestě, která vede k rozpadu manželství, rozvrácení rodiny a zlomeným srdcím. Naléhavě vás prosím, abyste s tím hned přestali, obrátili se a vrátili na bezpečnou cestu bezúhonnosti a věrnosti smlouvám. A tytéž zásady se samozřejmě týkají i našich drahých sester.

Rád bych řekl také něco našim svobodným bratřím, kteří se řídí mylným

předpokladem, že než budou moci přistoupit k vážným námluvám či manželství, musí nejprve najít „dokonalou ženu“.

Moji drazí bratří, dovolte mi podotknout, že pokud by nějaká dokonalá žena existovala, opravdu si myslíte, že by se zajímala zrovna o vás?

V Božím plánu štěstí nehledáme ani tak někoho dokonalého, jako spíše člověka, s nímž budeme moci po celý život spojenými silami vytvářet láskyplný, trvalý a dokonalejší vztah. To je naším cílem.

Bratří, ti, kteří ochraňují manželství, rozumějí tomu, že sledování tohoto cíle vyžaduje čas, trpělivost, a hlavně pozeňání plynoucí z Usmíření Ježíše Krista. Vyžaduje to, abyste byli dobrotiví, nezáviděli, nehledali své, nedali se snadno vydráždit, nepomýšleli na nic zlého a radovali se z pravdy. Jinými slovy, vyžaduje to pravou lásku, čistou lásku Kristovu.¹

K tomu všemu však nedojde v jediném okamžiku. Úžasná manželství se staví cihlu po cihle, den za dnem, po celý život.

A to je dobrá zpráva.

Protože bez ohledu na to, jak plochý váš vztah v současnosti může být, pokud budete přidávat oblázky laskavosti, soucitu, naslouchání, oběti,

porozumění a nesobeckosti, začne nakonec vyrůstat mohutná pyramida.

Pokud se vám zdá, že to trvá věky, pamatujte – šťastná manželství mají trvat *na* věky! A tak „nebuďte znaveni konáním dobra, neboť kladete základ velikého [manželství]. A z malých věcí pochází to, co je veliké.“²

Může to být pozvolná práce, ale nemusí to být práce neradostná. Vlastně, i když nejspíš řeknu něco, co je evidentní, když jsou manžel i manželka šťastní, rozvádějí se zřídka.

A tak buďte šťastní!

A bratří, překvapujte svou ženu tím, že budete dělat věci, které ji činí šťastnou.

Ti, kdo ochraňují své manželství, se rozhodli být šťastní. Ačkoli je pravda, že určité typy chronické deprese vyžadují specializovanou léčbu, mám rád tato moudrá slova Abrahama Lincolna: „Většina lidí je zhruba tak šťastná, nakolik se v mysli rozhodla být.“ Pěkně to souzní se svým protějškem v písmech: „Hleďte, a naleznete.“³

Budeme-li hledat na své manželce chyby nebo ve svém manželství něco, co nás rozčiluje, určitě to najdeme, protože každý něco z toho má. Na druhou stranu – budeme-li hledat to dobré, nepochybně to najdeme, neboť každý má i mnoho dobrých vlastností.

Ti, kteří ochraňují manželství, vytrhávají plevel a zalévají květiny. Oslavují malé skutky milosti, které podněcují něžné pocity pravé lásky. Ti, kteří ochraňují manželství, ochraňují budoucí generace.

Bratří, vzpomeňte si, proč jste se zamilovali.

Pracujte každý den na tom, aby bylo vaše manželství silnější a šťastnější.

Moji drazí přátelé, dělejme vše pro to, abychom byli počítáni mezi ony posvěcené a šťastné duše, které ochraňují své manželství.

Ochrana naší rodiny

Dnes bych se také rád pochvalně zmínil o těch, kteří ochraňují vztahy se svou rodinou. Každá rodina potřebuje ochranu.

Ačkoli je úžasné, že je tato Církev proslulá silnými rodinami, můžeme mít často pocit, že to zajisté platí o každé rodině Svatých posledních dnů, jen ne o té naší. Ve skutečnosti ale žádné dokonalé rodiny neexistují.

V každé rodině dochází k trapným situacím.

Třeba když vás rodiče požádají, abyste vyfotili jejich „selfie“, nebo když vaše prateta trvá na tom, že jste ještě pořád svobodní jen proto, že jste příliš vybíraví, nebo když má váš tvrdohlavý švagr pocit, že jeho názory na politiku

jsou svaté, nebo když chce tatínek udělat rodinnou fotografii, kde budou všichni převlečení za hrdiny z jeho oblíbeného filmu.

A vy dostanete kostým Chewbaccy. Rodiny jsou prostě takové.

Možná spolu sdílíme stejné geny, ale nejsme stejní. Každý máme jedinečného ducha. Naše zkušenosti a zážitky na nás mají různý vliv. A každý z nás je pak v konečném důsledku jiný.

Spíše než se snažit každého násilím vmáknout do formy své vlastní výroby, se můžeme rozhodnout tyto rozdíly vychvalovat a vážit si jich kvůli tomu, že našemu životu dodávají na bohatosti a neustále nás překvapují.

Někdy se však členové naší rodiny dopouštějí rozhodnutí nebo skutků,

jež jsou bezohledné, bolestné či nemorální. Co máme v takových případech dělat?

Neexistuje žádné řešení použitelné v každé situaci. Ti, kteří ochraňují svou rodinu, jsou úspěšní, protože se radí se svým manželským partnerem a ostatními členy rodiny, snaží se poznat vůli Páně a naslouchají nabádáním Ducha Svatého. Vědí, že co je správné pro jednu rodinu, nemusí být správné pro jinou.

Existuje však něco, co je správné v každém případě.

V Knize Mormonově se dozvídáme o lidu, který objevil tajemství vedoucí ke štěstí. Po celé generace „nebylo žádného sváru. ... A zajisté nemohlo být šťastnějšího lidu mezi všemi lidmi,

kteří byli stvořeni rukou Boží. “Jak toho dosáhli? Díky „[lásce] Boží, která přebývala v srdci lidí“.⁴

Ať již vaše rodina čelí jakýmkoli problémům, ať již musíte udělat cokoli, abyste je vyřešili, řešením je od začátku do konce pravá láska, čistá láska Kristova. Bez této lásky mají i ty zdánlivě dokonalé rodiny těžkosti. Ale s ní se dokonce i rodinám, které mají velké obtíže, daří.

„Pravá láska nepomíjí.“⁵

Platí to o ochraně manželství! Platí to o ochraně rodiny!

Odložte pýchu

Velkým nepřítelem pravé lásky je pýcha. Pýcha je jeden z největších důvodů, proč mívají manželství a rodiny potíže. Pýcha je prchlivá, nelaskavá a závistivá. Pýcha zveličuje svou vlastní sílu a ignoruje ctnosti druhých. Pýcha je sobecká a dá se snadno vyprovokovat. Pýcha předpokládá zlé úmysly tam, kde žádné nejsou, a skrývá vlastní slabosti za důmyslné výmluvy. Pýcha je cynická, pesimistická, zlostná a netrpělivá. Skutečností je to, že je-li pravá láska čistá láska

Kristova, pak pýcha je určujícím rysem Satana.

Pýcha možná je běžnou lidskou slabostí. Ale není součástí našeho duchovního dědictví a mezi nositeli kněžství Božího nemá žádné místo.

Život je krátký, bratři. Výčitky můžeme mít dlouho – některé budou mít následky, jejichž ozvěna bude znít až do věčnosti.

To, jak se chováte k manželce a dětem či rodičům nebo sourozencům, může ovlivnit celé budoucí generace. Jaký odkaz chcete zanechat svým potomkům? Odkaz hrubosti, pomsty, odplácení, hněvu, strachu či izolace? Nebo odkaz lásky, pokory, odpouštění, soucitu, duchovního růstu a jednoty?

Všichni musíme pamatovat na to, že „odsouzení bez milosrdenství stane se tomu, kdož nečiní milosrdenství“.⁶

Buďte prosím kvůli vztahům v rodině i kvůli své vlastní duši milosrdní, protože milosrdenství přemáhá soud.⁷

Odložte pýchu.

Upřímná omluva určená vlastním dětem, manželce, rodině či přátelům není známkou vaší slabosti, ale síly. Je mít pravdu důležitější než vytvářet

starostlivou, uzdravující a láskyplnou atmosféru?

Stavějte mosty – nestrhávejte je.

I když to není vaše chyba, a možná právě tehdy, když to není vaše chyba, nechte lásku zvítězit nad pýchou.

Pokud tak učiníte, pak veškeré protiventství, jemuž čelíte, pomine a díky lásce Boží ve vašem srdci se vytratí sváry. Tyto zásady ochraňování vztahů se vztahují na nás na všechny, bez ohledu na to, zda jsme ženatí, rozvedení, ovdovělí či svobodní. My všichni můžeme být ochránci silné rodiny.

Největší láska

Bratři, při snaze ochraňovat manželství a rodinu, tak jako při všem, následujme příklad Toho, který přináší spasení a ochranu nám. Spasitel získal naše duše prostřednictvím lásky.⁸ Ježíš Kristus je náš Mistr. Jeho dílo je dílem naším. Je to dílo spasení a ochrany a začíná u nás doma.

Láska, která je součástí struktury plánu spasení, je nesobecká a usiluje o blaho druhých. Je to láska, kterou k nám chová Nebeský Otec.

Když budeme napodobovat lásku Spasitele, nepochybně požehná a popřeje úspěch našemu spravedlivému úsilí ochraňovat své manželství a posilovat rodinu.

Kéž vám Pán žehná při vašem neúnavném a spravedlivém úsilí o to, abyste byli počítáni mezi ochránce. To je má modlitba ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz 1. Korintským 13:4–7; viz také Moroni 7:47.
2. Nauka a smlouvy 64:33.
3. Matouš 7:7; Lukáš 11:9; 3. Nefi 14:7.
4. Viz 4. Nefi 1:15–16.
5. Viz 1. Korintským 13:8; viz také Moroni 7:46.
6. Viz Jakub 2:13.
7. Viz Jakub 2:13.
8. Viz „O God, the Eternal Father“, *Hymns*, č. 175.

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Věčné rodiny

Naší kněžskou povinností je učinit ze své rodiny a z rodin těch, kteří jsou kolem nás, ústřední bod svého zájmu.

Jsem vděčný za to, že mohu být dnes večer s vámi na generálním kněžském zasedání Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Toto je velký okamžik v dějinách Církve. Před sto osmdesáti dvěma lety, v roce 1834, byli v Kirtlandu v Ohio svoláni všichni nositelé kněžství, aby se setkali v roubené budově školy velké 4x4 metry. Na této schůzce, jak je zaznamenáno, Prorok Joseph Smith řekl: „O budoucnosti této Církve a království nevíte více než nemluvně na matčině klíně. Nechápete to. ... Dnes večer zde vidíte jen hrstku kněžství, ale tato Církev naplní Severní a Jižní Ameriku – naplní svět.“¹

Při tomto zasedání jsou shromážděny miliony nositelů kněžství ve více než 110 zemích. Prorok Joseph Smith možná předvídal tuto dobu a nádhernou budoucnost, jež nás ještě čeká.

Ve svém dnešním poselství se pokusím popsat tuto budoucnost i to, co musíme dělat, abychom byli součástí plánu štěstí, který pro nás připravil Nebeský Otec. Než jsme se narodili, žili jsme v rodině s naším oslaveným a věčným Nebeským Otcem. On ustanovil plán, který nám umožňuje se rozvíjet a činit pokrok, abychom se stali takovými, jako je On. Udělal to z lásky k nám. Účelem tohoto plánu bylo dát

nám výsadu žít na věky stejně jako náš Nebeský Otec. Tento plán evangelia nám nabídl život ve smrtelnosti, během něž budeme zkoušeni. Dostalo se nám zaslíbení, že budeme-li poslušni zákonů a kněžských obřadů evangelia, získáme skrze Usmíření Ježíše Krista věčný život, ten největší ze všech Jeho darů.

Věčný život je život, jaký vede Bůh, náš Věčný Otec. Bůh řekl, že Jeho záměrem je „uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka“. (Mojžíš 1:39.) A tak velkolepým posláním každého nositele kněžství je pomáhat lidem dosáhnout věčného života.

Účelem veškerého kněžského úsilí a každého obřadu kněžství je pomáhat dětem Nebeského Otce v tom, aby se změnily skrze Usmíření Ježíše Krista a staly se členy zdokonalených rodinných jednotek. Z toho vyplývá, že „velkolepým dílem každého muže je věřit v evangelium, dodržovat příkázání a vytvořit a zušlechťovat věčnou rodinnou jednotku“² a pomáhat druhým dělat totéž.

A protože to je pravda, má být ohniskem našeho zájmu a účelem všeho, co děláme, celestiální manželství.

To znamená, že musíme usilovat o to, abychom byli v chrámu Božím zpečetěni s věčnou společnicí. Musíme rovněž povzbuzovat druhé, aby uzavřeli a dodržovali smlouvy, které spojují manžela s manželkou a s jejich rodinou v tomto i v příštím životě.

Proč by na tom každému z nás – mladému či starému, jáhnovi či vysokému knězi, otci či synovi – mělo tolik záležet? Protože naší kněžskou povinností je učinit ze své rodiny a z rodin těch, kteří jsou kolem nás, ústřední bod svého zájmu. Každé zásadní rozhodnutí má být založeno na tom, jak ovlivní rodinu z hlediska způsobilosti žít s Nebeským Otcem a Ježíšem Kristem. V naší kněžské službě není nic tak důležitého jako toto.

Chtěl bych vám říci, co by to mohlo znamenat pro jáhna, který dnes večer naslouchá, jakožto člena rodinné jednotky a člena kvora.

V jeho rodině možná bývá pravidelná rodinná modlitba a časté rodinné domácí večery, nebo možná ne. Ve chvíli, kdy otec tohoto jáhna, jenž rozumí těmto povinnostem, svolává rodinu k modlitbě či čtení písem, může s úsměvem přispěchat. Může povzbuzovat k účasti své bratry a sestry a pochválit je, když přijdou. Může požádat otce o požehnání, když začíná škola, nebo jindy, kdy to potřebuje.

Možná takového věrného otce nemá. Ale pouhá touha jeho srdce po těchto zážitcích a zkušenostech přivede díky jeho víře moci nebe k těm, kteří jsou kolem něj. Budou usilovat o rodinný život, jaký si tento jáhen z celého srdce přeje.

Učitel v Aronově kněžství bude možná vnímat své pověření k domácímu učení jako příležitost pomoci Pánu změnit život určité rodiny. Pán o tom hovoří v Nauce a smlouvách:

„Povinností učitele je vždy bdít nad církví a být s jejími členy a posilovat je; A hledět, aby v církvi nebyla žádná nepravost ani tvrdost jednoho ke druhému, ani lhaní, pomlouvání, ani zlé řeči.“ (NaS 20:53–54.)

Kněz v Aronově kněžství podobně dostává toto pověření:

„Povinností kněží je kázati, učit, vysvětlovati, nabádati a křtíti a žehnati svátost

a navštěvovati příbytek každého člena a nabádati je, aby se modlili nahlas i v skrytu a konali všechny rodinné povinnosti.“ (NaS 20:46–47.)

Možná budete přemýšlet, stejně jako já, když jsem byl mladým učitelem, jak jenom těmto výzvám vyhovět. Nikdy jsem si nebyl jist, jak bych mohl rodinu nabádat tak, aby ji to posunulo na cestě k věčnému životu, aniž bych ji urazil či zdánlivě kritizoval. Zjistil jsem, že jediné nabádání, které změní srdce, pochází od Ducha Svatého. To nastává nejčastěji tehdy, když vydáváme svědectví o Spasiteli, který byl a je dokonalý člen rodiny. Když se zaměříme na svou lásku k Němu, prohloubí se v domovech, jež navštěvujeme, soulad a pokoj. Při službě těmto rodinám nás bude provázet Duch Svatý.

Mladý nositel kněžství může tím, jak se modlí, jak hovoří a jak podporuje členy rodiny, vnést vliv a příklad Spasitele do jejich mysli a srdce.

Jeden moudrý vedoucí kněžství mi ukázal, jak to chápe on. Požádal mého malého syna, aby se při návštěvě domácího učení ujal vedení. Řekl, že daná rodina snad může vzdorovat jeho nabádání, ale prosté učení a svědectví chlapce by podle něj spíše mohlo proniknout k jejich zatvrzelému srdci.

Co může mladý starší udělat, aby napomáhal vytváření věčných rodin? Možná zrovna míří do misijního pole. Může se z celého srdce modlit, aby se mu podařilo najít, učít a pokřtít rodiny. Stále si pamatuji na pohledného mladého muže s milou manželkou a dvěma hezkými dcerkami, jak se jednou sešli se mnou a mým misionářským společníkem. Duch Svatý přišel a dosvědčil jim, že evangelium Ježíše Krista bylo znovuzříženo. Uvěřili natolik, že dokonce požádali, abychom dali jejich dvěma dcerkám požehnání, tak jak to viděli během jednoho našeho shromáždění svátosti. Přáli si, aby jejich děti byly požehnány, ale zatím nerozuměli tomu, že ještě vyšší požehnání by bylo možné získat jedině v chrámu Božím poté, co uzavrou smlouvy.

Stále pociťuji bolest, když pomyslím na onen pár a jeho dcerky, které nyní patrně již zestárly, aniž by měly zaslíbení věčné rodiny. Jejich rodiče měli alespoň matnou představu o požehnáních, jež by mohli získat. Chovám naději, že snad nějak někde ještě dostali příležitost stát se způsobilými být věčnou rodinou.

Jiní starší, kteří jdou na misi, budou mít lepší zkušenosti, tak jako můj syn Matthew. Spolu se svým společníkem našel vdovu s jedenácti dětmi žijící ve skromných podmínkách. Přál si pro ně to, co si přejete i vy – mít věčnou rodinu. Mému synovi se to v oně chvíli zdálo nemožné, nebo alespoň nepravděpodobné.

Navštívil jsem to městečko roky

poté, co můj syn onu vdovu pokřtil, a ona mě pozvala, abych se setkal s její rodinou na shromáždění. Musel jsem chvíli čekat, než většina jejích dětí s mnoha vnoučaty přišla z několika různých kaplí v dané oblasti. Jeden syn věrně sloužil v biskupstvu, mnoha jejím dětem se dostalo požehnání chrámových smluv a ona sama je zpečetěna v rámci věčné rodiny. Když jsem se s touto drahou sestrou loučil, vzala mě kolem pasu (byla velmi malá, takže sotva dosáhla na můj pas) a řekla: „Řekněte prosím Mateovi, aby se vrátil do Chile, než umřu.“ Dostalo se jí, díky oněm věrným starším, šťastného očekávání, že obdrží největší ze všech darů Božích.

Jsou věci, které starší, když se vrací z misie, musí udělat, aby věrně dostál svému závazku, že bude usilovat o věčný život pro sebe a pro své blízké. Žádný závazek v čase nebo na věčnosti není tak důležitý jako manželství. Slyšeli jste moudrou radu, že máte z manželství učinit ve svých plánech na dobu brzy po misii prioritu. Věrný kněžský služebník to učiní moudře.

Při přemýšlení o manželství pozná, že vybírá rodiče svých dětí a dědictví, jehož se jim dostane. Rozhodne se na základě upřímného hledání a modlitbou naplněného přemítání. Ujistí se, že osoba, kterou si bere, sdílí jeho ideály ohledně rodiny, jeho přesvědčení o tom, jaký má podle Pána manželství

účel, a že dotyčná je tou, které by byl ochoten svěřit štěstí svých dětí.

President N. Eldon Tanner moudře radil: „Rodiče, které byste měli ctít nad všechny ostatní, jsou rodiče vašich budoucích dětí. Tyto děti mají nárok na ty nejlepší rodiče, které jim můžete dát – na čisté rodiče.“³ Čistota bude ochranou vám i vašim dětem. Toto požehnání jim dlužíte.

Dnes večer naslouchají i manželé a otcové. Co můžete dělat vy? Doufám, že se prohloubila vaše touha učinit změny nutné k tomu, abyste vy i vaše rodina mohli jednoho dne žít v celestiálním království. Jako otcenositel kněžství, se svou manželkou po boku, se můžete dotknout srdce každého člena rodiny a povzbudit ho, aby se na onen den těšil. Budete se svou rodinou chodit na shromáždění svátosti, pořádat rodinná shromáždění, na něž přizvete Ducha Svatého, budete se s manželkou a s rodinou modlit a připravíte se, abyste mohli vzít rodinu do chrámu. Budete s nimi postupovat po cestě k domovu věčné rodiny.

Budete se chovat k manželce a dětem tak, jak se Nebeský Otec chová k vám. Budete se řídit příkladem a vedením Spasitele, abyste vedli svou rodinu Jeho způsobem.

„Žádná moc nebo vliv nemohou ani nemají býti udržovány působením kněžství, pouze přesvědčováním, shovívavostí, jemností a mírností a láskou nepředstíranou;

laskavostí a ryzím poznáním, které budou velice rozšiřovati duši bez pokrytectví a beze lsti –

Pokáráním v pravý čas s ostrostití, když jsi pohnut Duchem Svatým; a pak, následně, projevením větší lásky vůči tomu, jehož jsi pokáral, aby tě nepovažoval za nepřítele svého.“ (NaS 121:41–43.)

Pán říká otcům-nositelům kněžství, jakými manželi mají být. Říká: „Budeš milovati manželku svou celým srdcem svým a přilneš k ní a k nikomu jinému.“ (Naš 42:22.) Když Pán promlouvá jak k manželovi, tak k manželce, přikazuje: „Nezcižoložíš ... ani nebudeš činiti nic tomu podobného.“ (Naš 59:6.)

Pán stanovil měřítka i pro mládež. „Dítky poslouchejte rodičů ve všem; nebo to jest dobře libé Pánu“ (Kolossenským 3:20), a „cti otce svého i matku svou“ (Exodus 20:12).

Když Pán promlouvá ke všem členům rodiny, radí, abychom se měli navzájem rádi a podporovali se.

Žádá nás, abychom „usilovali o zdokonalení života každého ... člena“ rodiny, „posilovali slabé, zachraňovali zbloudilé blízké a radovali se z jejich obnovené duchovní síly“.⁴

Pán nás také žádá, abychom dělali vše, co dokážeme, abychom pomohli svým zesnulým příbuzným být s námi ve věčném domově.

Vedoucí skupiny vysokých kněží, který pilně pracuje, aby lidem pomohl najít jejich předky a vzít jejich jména do chrámu, zachraňuje ty, kteří nás předešli. Ve světě, který přijde, se těmto vysokým kněžím a těm, kteří poskytují tyto obřady, dostane díky, protože nezapomněli na svou rodinu, která čeká v duchovním světě.

Proroci říkají: „Nejdůležitější Pánovou prací, kterou kdy vykonáte, bude práce mezi zdmi vašeho vlastního domova. Domácí učení, práce v biskupstvu i všechny další církevní povinnosti jsou důležité, ale nejdůležitější práce je mezi zdmi vašeho domova.“⁵

V našem domově a kněžské službě budou mít největší cenu drobné skutky, které nám a našim blízkým pomáhají propracovávat se k věčnému životu. Tyto skutky se možná v tomto životě jeví malé, ale na věčnosti budou zdrojem nekonečných požehnání.

Budeme-li věrní ve své službě pomáhat dětem Nebeského Otce

vrátit se k Němu domů, získáme nárok vyslechnout si po skončení svého pozemského působení uvítání, po němž tolik toužíme. Zní takto: „To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdíš v radost pána svého.“ (Matouš 25:21.)

K zmiňovanému „mnohému“ patří zaslíbení nekonečného potomstva. Modlím se, abychom byli všichni způsobilí a pomohli druhým dosáhnout způsobilosti získat ono nebeské požehnání v domě našeho Otce a Jeho Milovaného Syna, Ježíše Krista. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 135.
2. Bruce R. McConkie, Conference Report, Apr. 1970, 26.
3. N. Eldon Tanner, *Church News*, Apr. 19, 1969, 2.
4. Bruce R. McConkie, Conference Report, Apr. 1970, 27.
5. Harold B. Lee, *Decisions for Successful Living* (1973), 248–249.

President Thomas S. Monson

Posvátná důvěra

Tento drahocenný dar kněžské moci s sebou nese nejen posvátné zodpovědnosti, ale také mimořádná požehnání pro nás i pro druhé.

Drazí bratři, modlím se, aby mě dnes večer, zatímco budu mluvit, vedl Duch. Všichni máme jednu věc společnou. Byla nám svěřena výsada být držiteli kněžství Božího a jednat v Jeho jménu. Přijali jsme posvátnou důvěru. Mnoho se toho od nás očekává.

V Nauce a smlouvách, v oddíle 121, ve verši 36 čteme, že „práva kněžství jsou neoddělitelně spojena s mocemi nebeskými“. Dostali jsme opravdu úžasný dar! Naši zodpovědností je toto

kněžství střežit a chránit a být hodni všech těch nádherných požehnání, která má Otec v nebi pro nás – a skrze nás i pro druhé – připravena.

Kamkoli jdete, jde vaše kněžství s vámi. Stojíte na svatých místech? Dříve, než ohrozíte sebe nebo své kněžství tím, že vstoupíte na místa nebo se začnete účastnit aktivit, jež jsou pod vaši úroveň nebo pod úroveň vašeho kněžství, zastavte se a pomyslete na následky. Pamatujte na to, kdo jste a kým Bůh očekává, že se stanete.

Jste dítě zaslíbení. Jste muž moci. Jste syn Boží.

Tento drahocenný dar kněžské moci s sebou nese nejen posvátné zodpovědnosti, ale také mimořádná požehnání pro nás i pro druhé. Kéž jsme vždy hodni vzývat jeho moc, ať už se nacházíme na jakémkoli místě, protože nikdy nevíme, kdy taková potřeba nebo příležitost vyvstane.

Jeden z mých přátel sloužil během 2. světové války v jižním Pacifiku a jeho letadlo bylo nad oceánem sestřeleno. On i ostatní členové posádky se z hořícího letounu úspěšně katapultovali, nafoukli své záchranné vory a tři dny se těchto vorů drželi.

Třetího dne zpozorovali něco, o čem věděli, že to je záchranná loď. Minula je. Druhý den ráno je minula znovu. Když si uvědomili, že to byl poslední den, kdy záchranná loď plouvala touto oblastí, začali si zoufat.

Pak k mému příteli promluvil Duch Svatý: „Máš kněžství. Příkaž zachráncům, aby vás vyzvedli.“

On toto nabádání uposlechl: „Ve jménu Ježíše Krista a mocí kněžství, obraťte se a vyzvedněte nás.“

Během několika minut byla loď u nich a zachránci jim pomohli na palubu. Věrný a způsobilý nositel kněžství použil toto kněžství v mezní situaci, což požehnalo jeho život i život ostatních.

Kéž se rozhodneme, tady a teď, že budeme vždy připraveni na svůj okamžik nouze, svůj okamžik služby, svůj okamžik požehnání.

Nyní, na závěr tohoto generálního kněžského zasedání, vám pravím, že jste „rod vyvolený, královské kněžstvo“. (1. Petrova 2:9.) Abychom byli vždy hodni těchto posvátných poct, o to se z celého srdce modlím ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele, amen. ■

President Thomas S. Monson

Rozhodnutí

Kéž se i nadále rozhodujeme pro to, co je sice těžší, ale správné, namísto toho, co je snazší, ale nesprávné.

Bratři a sestry, než přistoupím ke svému dnešnímu poselství, rád bych oznámil čtyři nové chrámy, které budou v průběhu následujících měsíců a let postaveny na těchto místech: Quito v Ekvádoru; Harare v Zimbabwe; Belém v Brazílii; a v pořadí druhý chrám v peruánské Limě.

Když jsem se v roce 1963 stal členem Kvora Dvanácti apoštolů, bylo v celé Církvi v provozu dvanáct chrámů. S chrámem Provo City Center, který byl zasvěcen před dvěma týdny, je nyní na celém světě v provozu 150 chrámů. Jsme velmi vděční za požehnání, která v těchto svatých domech získáváme.

Bratři a sestry, rád bych vyjádřil vděčnost za příležitost podělit se

s vámi dnes dopoledne o několik myšlenek.

Nedávno jsem přemýšlel o rozhodnutích. Říká se, že dveře historie se otáčí na malých závěsech, a tak je tomu i s životem lidí. Rozhodnutí, která činíme, určují náš osud.

Když jsme opustili předsmrtelnou existenci a vstoupili do smrtelnosti, přinesli jsme si s sebou dar svobody jednání. Naším cílem je získat celestiální slávu. A naše rozhodnutí do velké míry určují, zda svého cíle dosáhneme, či nikoli.

Většina z vás zná Alenku z klasického díla Lewise Carrolla *Alenka v říši divů*. Jistě si pamatujete, jak Alenka přichází na křižovatku dvou cest, z nichž každá vede dál, ale opačným

směrem. Když uvažuje, kam se obrátit, do cesty se jí postaví kočka Šklíba a Alenka se jí ptá: „Kterou cestou se mám vydat?“

Kočka odpovídá: „To záleží na tom, kam chceš jít. Pokud nevíš, kam chceš jít, tak nezáleží na tom, kterou cestou se dáš.“¹

My, na rozdíl od Alenky, víme, kam chceme jít, a na tom, kterou cestou jdeme, *opravdu záleží*, neboť cesta, kterou jdeme v tomto životě, vede tam, kde se ocitneme v životě příštím.

Kéž se rozhodujeme tak, abychom si vybudovali velkou a mocnou víru, která bude naší nejefektivnější obranou proti úskokům protivníka – skutečnou víru, takovou víru, která nás bude podpírat a upevnit naši touhu rozhodovat se správně. Bez takové víry nedojdeme nikam. S ní můžeme dosáhnout svých cílů.

I když je naléhavě důležité, abychom se rozhodovali moudře, občas učiníme nerozumná rozhodnutí. Dar pokání, jež nám poskytl náš Spasitel, nám umožňuje upravit nastavení našeho směru, abychom se mohli vrátit na cestu, jež nás vede k oné celestiální slávě, o níž usilujeme.

Kéž si uchováme odvahu vzpírat se sklonu souhlasit s názory světa. Kéž se i nadále rozhodujeme pro to, co je sice těžší, ale správné, namísto toho, co je snazší, ale nesprávné.

Až budeme uvažovat o rozhodnutích, která v životě každý den činíme – zda se rozhodnout tak či onak – pokud se rozhodneme pro Krista, rozhodneme se správně.

Aby tomu tak stále bylo, o to se ze srdce a pokorně modlím ve jméno Ježíše Krista, našeho Pána a Spasitele, amen. ■

ODKAZ

1. Upraveno z: Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland* (1898), 89.

Bonnie L. Oscarsonová
Generální presidentka Mladých žen

Věřím?

Je-li toto všechno pravda, pak máme to nejúžasnější poselství naděje a pomoci, jež kdy svět poznal.

30. března, přesně před rokem, přijali dvouletého Ethana Carneseccu z utažského American Fork do nemocnice se zápallem plic a tekutinou okolo nich. O dva dny později se jeho stav natolik zhoršil, že bylo třeba dopravit ho helikoptérou do dětské nemocnice v Salt Lake City. Jeho ustarané matce, Michele, dovolili sedět na předním sedadle, aby svého syna doprovázela. Dostala sluchátka s mikrofonom, aby mohla komunikovat s ostatními v helikoptéře. Slyšela lékaře, kteří jejího nemocného chlapečka ošetřovali, a jako dětská sestra toho věděla dost, aby jí bylo jasné, že Ethan je ve velmi vážném stavu.

V tomto kritickém okamžiku si Michele všimla, že letí přímo nad utažským chrámem Draper. Ze vzduchu se podívala přes údolí a uviděla také chrám Jordan River, chrám Oquirrh Mountain, a v dálce dokonce chrám Salt Lake. Napadlo ji: „Věříš tomu, nebo ne?“

O tomto zážitku říká:

„O požehnáních chrámu a [o tom, že] ‚rodiny jsou věčné‘, jsem se učila v Primárkách a v Mladých ženách. O poselství o rodinách jsem se dělila během své misie s dobrými lidmi v Mexiku. V chrámu jsem byla připečetěna ke svému věčnému

společníkovi na čas a celou věčnost. Jako vedoucí Mladých žen jsem o rodinách vyučovala a svým dětem jsem příběhy o věčných rodinách vyprávěla na rodinném domácím večeru. VÍM to. Ale VĚŘÍM tomu? Má odpověď přišla stejně rychle, jako mi na mysli vytanula daná otázka; Duch mi v srdci a mysli potvrdil odpověď, kterou jsem již znala – ANO, věřím!

V tom okamžiku jsem vylila srdce v modlitbě svému Nebeskému Otci a poděkovala jsem Mu za to, že vím

a věřím, že rodiny jsou opravdu věčné. Poděkovala jsem Mu za Jeho Syna Ježíše Krista, jenž to vše umožnil. Poděkovala jsem Mu za svého syna a řekla jsem Mu, že je-li nutné, aby vzal mého malého Ethana do svého nebeského domova, je to v pořádku. Vložila jsem v Nebeského Otce naprostou důvěru a věděla jsem, že Ethana znovu uvidím. Byla jsem velmi vděčná, že jsem v krizové chvíli měla JAK poznání, TAK víru, že evangelium je pravdivé. Pocítila jsem pokoj.“¹

Ethan strávil v nemocnici v odborné lékařské péči mnoho týdnů. Díky modlitbám, půstu a víře svých blízkých působících spolu s touto péčí se mohl z nemocnice vrátit domů ke své rodině. Dnes je zdrav a v pořádku.

Tento zlomový okamžik Michele potvrdil, že to, čemu se celý život učila, jsou více než pouhá slova; je to pravda.

Přivykáme někdy požehnáním, jichž se nám jako členům Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů dostává, natožlik, že nedokážeme plně chápat zázrak a velkolepost uřednictví v Pánově

pravé Církvi? Jsme občas vinni tím, že největší dar, jež můžeme v tomto životě dostat, bereme až příliš samozřejmě? Samotný Spasitel učil: „Budeš-li zachovávat přikázání má a vytrváš-li do konce, budeš mít věčný život, kterýžto dar je největší ze všech darů Božích.“²

Věříme, že tato církev je něco více než jen dobré místo, kam se můžeme jít v neděli učit, jak být dobrým člověkem. Je to více než jen milý křesťanský společenský klub, kde se lze setkávat s lidmi, kteří jsou morálně na výši. Není to jen úžasný soubor myšlenek, jimž mohou rodiče doma učit děti, aby se z nich stali zodpovědní a milí lidé. Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je nekonečně více než vše zmíněné.

Zamyslete se na chvíli nad zásadními tvrzeními naší Církve. Věříme, že tutéž církev, kterou založil Ježíš Kristus během svého působení na zemi, znovuzřídil v naší době prorok, jehož povolal Bůh, a že naši vedoucí jsou držitelé téže moci a pravomoci jednat ve jménu Boha, jakou měli dávní apoštolové. Nazývá se kněžství Boží. Tvrdíme, že skrze tuto znovuzřízenou pravomoc můžeme přijímat spásné obřady, jako je

křest, a těšit se očišťujícím a zušlechťujícím daru Ducha Svatého a Jeho stálé přítomnosti. Máme apoštolů a proroků, kteří vedou a řídí tuto církev prostřednictvím klíčů kněžství, a věříme, že skrze tyto proroky Bůh promlouvá ke svým dětem.

Také věříme, že tato moc kněžství nám umožňuje uzavírat smlouvy a přijímat obřady ve svatých chrámech, což nám jednoho dne umožní vrátit se do přítomnosti Boha a na věky s Ním žít. Rovněž tvrdíme, že skrze tuto moc může být rodina spolu na věky, pokud daný manželský pár vstoupí do nové a věčné smlouvy manželství v posvátné budově, jež je, jak věříme, doslova domem Božím. Věříme, že tyto spásné obřady můžeme přijmout nejen pro sebe, ale také za své předky, kteří žili na zemi, aniž by měli příležitost se těchto nezbytných spásných obřadů zúčastnit. Věříme, že obřady v zastoupení za své předky můžeme vykonávat v týchž svatých chrámech.

Věříme, že skrze proroka a moc Boží se nám dostalo dalších písem, jež se se svým svědectvím o tom, že Ježíš Kristus je Spasitel světa, přidávají ke svědectví obsaženému v Bibli.

Tvrdíme, že Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů je království Boží a jediná pravá církev na zemi. Jmenuje se Církev Ježíše Krista, protože On stojí v jejím čele; je to Jeho církev a toto vše je umožněno díky Jeho smírné oběti.

Domníváme se, že tyto charakteristické znaky nemá žádné jiné místo ani žádná jiná organizace na této zemi. Ačkoli i další náboženství a církve jsou dobré a čisté, žádná z nich nemá pravomoc vykonávat obřady spasení, jež jsou dostupné v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Toto všechno víme, ale *věříme tomu?* Je-li toto všechno pravda, pak máme to nejúžasnější poselství naděje a pomoci, jež kdy svět poznal. To, abychom tomu věřili, je pro nás i pro naše blízké záležitost věčného významu.

Abychom věřili, je třeba evangelium dostat z hlavy do srdce! Je možné jen mechanicky vykonávat to, co je spojeno s životem podle evangelia, protože se to očekává či je to součástí kultury, v níž jsme vyrostli, nebo protože to děláme ze zvyku. Někteří možná nezažili to, co pocítil lid krále Beniamina po jeho přesvědčivém kázání: „A všichni volali jedním hlasem řkouce: Ano, věříme všem slovům, jež jsi k nám promlouval; a také víme o jistotě jejich a o pravdivosti jejich díky Duchu Pána Všemocného, který v nás neboli v srdci našem způsobil mocnou změnu, takže již nemáme sklonu činiti zlo, ale neustále činiti dobro.“³

Všichni musíme usilovat o změnu srdce a samotné své podstaty, abychom už netoužili kráčet po cestách světa, ale přáli si těšit Boha. Opravdové obrácení je proces, který trvá určitou dobu, a jeho součástí je ochota uplatňovat víru. Dochází k němu, když hledáme v písmech místo na internetu. Dochází k němu, když jsme poslušni přikázání Božích. K obrácení dochází, když

sloužíme lidem okolo sebe. Pramení z upřímné modlitby, pravidelných návštěv chrámu a věrného plnění zodpovědností, jež nám dal Bůh. Vyžaduje důslednost a každodenní úsilí.

Často se mě druzí ptají: „Co je největší problém, kterému dnes čelí mladí lidé?“ Odpovídám, že podle mě je to všudypřítomný vliv veliké a prostorné stavby⁴ v našem životě. Byla-li Kniha Mormonova napsána konkrétně pro naši dobu, pak si jistě nemůžeme nepovšimnout toho, jak jsou pro každého z nás důležitá poselství z Lehiova

vidění o stromu života a o vlivu lidí z veliké a prostorné stavby, kteří ukazovali na druhé a vysmívali se jim.

Nejsrdceryvnější je podle mě popis těch, kteří už zdolali mlhy temnoty na těsné a úzké cestě, drželi se tyče ze železa, dosáhli svého cíle a začali ochutnávat čisté a chutné ovoce ze stromu života. V písmech se pak píše, že vybraně odění lidé v oné veliké a prostorné stavbě „se posmívali a ukazovali prstem na ty, kteří přišli a pojídali z ovoce.

A *poté, co ochutnali z ovoce*, styděli se kvůli těm, kteří se jim vysmívali;

a odpadli na zakázané cesty a byli ztraceni.“⁵

Tyto verše popisují ty z nás, kteří již v životě máme evangelium Ježíše Krista. Ať již jsme se do něj narodili, nebo jsme se museli probojovat mlhami temnoty, abychom ho našli, ochutnávejte toto ovoce, které „je nesmírně cenné a žádoucí“⁶ a má potenciál přinést nám věčný život, ten „největší ze všech darů Božích“. Jen musíme nadále hodovat a nedbat na ty, kteří zesměšňují to, čemu věříme, či na ty, které těší vytvářet pochybnosti, nebo na ty, kteří hledají chyby na církevních vedoucích a nauce. Je to naše každodenní volba – upřednostnit víru nad pochybami. Starší M. Russell Ballard nás nabádá: „Zůstaňte na lodi, používejte záchrannou vestu a držte se oběma rukama.“⁷

Jako členové Pánovy pravé Církve už na oné lodi jsme. Nemusíme pátrat ve filosofích světa po pravdě, jež by nám poskytla útěchu, pomoc a vedení, které nám umožní bezpečně projít zkouškami života – tuto pravdu již máme! Stejně jako Ethanova matka dokázala v krizovém okamžiku prozkoumat to, čemu odedávna věřila, a sebejistě říci: „Ano, věřím“, dokážeme to i my.

Svědčím o tom, že naše členství v Pánově království je dar nezměrné hodnoty. Svědčím o tom, že požehnání a pokoj, které má Pán připraveny pro ty, kteří jsou poslušní a věrní, přesahují vše, co lidská mysl dokáže pochopit. Toto svědectví vám zanechávám ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Záznam z osobního deníku, o němž se autorka podělila s Bonnie L. Oscarsonovou.
2. Nauka a smlouvy 14:7.
3. Mosiáš 5:2.
4. 1. Nefi 8:26.
5. 1. Nefi 8:27–28; zvýraznění přidáno.
6. 1. Nefi 15:36.
7. M. Russell Ballard, „Zůstaňte na lodi a držte se!“, *Liahona*, listopad 2014, 92.

Biskup W. Christopher Waddell
Druhý rádce v Předsedajícím biskupstvu

Vzor pro získání pokoje

Pokoj, který všichni hledáme, vyžaduje, abychom jednali – tím, že se budeme učit od Ježíše Krista, budeme naslouchat Jeho slovům a budeme s Ním kráčet.

Před několika lety byli naše dcera a zeť požádáni, aby spolu učili třídu pěti aktivních čtyřletých chlapců v Primárních. Rozhodli se, že dcera bude učitelkou a zeť dohlížitelem, a oba se co nejlépe snažili udržovat jakýsi klid uprostřed občasného chaosu, aby tyto děti mohli učit zásadám evangelia.

Během jedné zvlášť náročné hodiny, po mnoha varováních určených jednomu energickému chlapci, vyprovodil náš zeť toto čtyřleté dítě ze třídy. Když byli venku a zeť se chystal promluvit si s chlapcem o jeho chování a říci mu, že musí najít jeho rodiče, chlapec našeho zetě zastavil, ještě než mohl cokoli říci, rozhodil rukama a velmi emotivně vyhrkl: „Někdy – někdy – je pro mě prostě těžké myslet na Ježíše!“

Na naší cestě smrtelností, jakkoli vznešený může být zamýšlený cíl a jakkoli radostná může být naše cesta, budeme všichni podrobeni zkouškám a zármutku. Starší Joseph B. Wirthlin učil: „Ručička na roztočeném kole zármutku nakonec ukáže na každého z nás. Dnes nebo jindy, každý z nás musí zármutek prožít. Nikdo od toho není osvobozen.“¹ „Pán ve své moudrosti nechrání nikoho před žalem nebo smutkem.“² Naše schopnost jít

po této cestě v pokoji ale do značné míry závisí na tom, zda i pro nás je, či není těžké myslet na Ježíše.

Pokoj myslí, klid svědomí a pokoj v srdci nepřicházejí podle toho, zda jsme schopni se vyvarovat zkoušek, zármutku či žalu. Nehledě na naše upřímné prosby se ne každá bouře odkloní, ne každý neduh bude uzdraven a možná plně nepochopíme každou nauku, zásadu či praktiku, kterým učí proroci, vidoucí a zjevodatelé.

Je nám však slíben pokoj – pod určitou podmínkou.

V Janově evangeliu Spasitel učil, že navzdory životním těžkostem můžeme být dobré mysli; můžeme doufat a nestrachovat se, neboť prohlásil: „*Ve mně* [můžete mít] pokoj.“³ Víra v Ježíše Krista a Jeho smírnou obět je a navždy bude první zásadou evangelia a základem, na němž stojí naše naděje na „pokoj v tomto světě a věčný život ve světě, který přijde“.⁴

Pro naše hledání pokoje uprostřed každodenních životních těžkostí jsme obdrželi jednoduchý vzor, jak udržet myšlenky zaměřené na Spasitele, jenž řekl: „Uč se ode mne a naslouchej slovům mým; kráčeji v mírnosti Ducha mého, a budeš mít pokoj ve mně. Já jsem Ježíš Kristus.“⁵

Učit se, naslouchat a kráčet – tři kroky se zaslíbením.

První krok – „uč se ode mne“

V Izaiášovi čteme: „A půjdou lidé mnozí, říkajíce: Podďte, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu

Boha Jákobova, a bude nás vyučovati cestám svým.“⁶

V chrámech, které jsou v čím dál větším počtu rozesety po celém světě, se učíme o Ježíši Kristu a Jeho roli v Otcově plánu jako Stvořitele tohoto světa, jako Spasitele a Vykupitele a jako zdroje našeho pokoje.

President Thomas S. Monson učil: „Svět může být náročným a těžkým místem pro život. ... Chodíme-li vy i já do svatého domu Božího a pamatujeme-li na smlouvy, které v něm uzavíráme, budeme lépe schopni snést každou zkoušku a překonat každé pokušení. V těchto posvátných svatyních najdeme pokoj.“⁷

Během své služby v Jižní Americe před několika lety jsem se na jedné konferenci kůlu setkal s manželi truchlícími nad nedávným úmrtím jejich novorozeného syna.

Bylo to při pohovoru během konferenčního víkendu, kdy jsem se poprvé seznámil s bratrem Tumirim a dozvěděl se o jeho ztrátě. Když jsme spolu mluvili, řekl, že je nejen hluboce zarmoucen úmrtím syna, ale i zdrcen pomyšlením na to, že ho již nikdy neuvidí. Vysvětlil mi, že jako poměrně noví členové Církve, ještě než přišel na svět jejich syn, ušetřili dostatek peněz na jednu jedinou návštěvu chrámu, kde byli zpečetěni jako manželé a byly k nim přiřazeny jejich dvě dcery. Pak popsal, jak šetří peníze, aby se mohli do chrámu vrátit, ale že jejich malého synka se jim tam vzít nepodařilo, aby k nim mohl být také přiřazen.

Poznal jsem, že se nejspíš jedná o jisté nepochopení, a vysvětlil jsem mu, že svého syna rozhodně znovu uvidí, pokud zůstane věrný, protože pečetící obřad, který ho spojil s manželkou a dcerami, ho spojuje i s jeho synem, který se narodil ve smlouvě.

S úžasem se zeptal, zda to tak opravdu je. Když jsem mu to potvrdil, zeptal se, zda bych si mohl promluvit i s jeho ženou, která během oněch dvou týdnů od smrti jejich syna nedokázala najít útěchu.

Se sestrou Tumiriovou jsem se setkal po skončení konference v neděli odpole a vysvětlil jsem tuto vznešenou nauku i jí. S dosud čerstvou bolestí ze ztráty syna, ale nyní již se zábleskem naděje, se se slzami v očích zeptala: „Opravdu budu moci držet svého chlapečka znovu v náručí? Je opravdu na věky můj?“ Ujistil jsem ji, že bude-li dodržovat své smlouvy, pečetící moc, jež se nachází v chrámu a působí díky pravomoci od Ježíše Krista, jí skutečně umožní, aby byla znovu se svým synem a držela ho v náručí.

Sestra Tumiriová, ač zarmoucená úmrtím syna, odcházela z našeho setkání se slzami vděčnosti a naplněna pokojem díky posvátným chrámovým obřadům dostupným díky našemu Spasiteli a Vykupiteli.

Při každé návštěvě chrámu – ve všem, co slyšíme, děláme a říkáme;

v každém obřadu, jehož se účastníme; a v každé smlouvě, kterou uzavíráme – jsme směřováni k Ježíši Kristu. Když slyšíme Jeho slova a učíme se z Jeho příkladu, pocítujeme pokoj. President Gordon B. Hinckley učil: „Jděte do domu Páně a tam pocítujte Jeho Ducha a rozmlouvejte s Ním, a pocítíte pokoj, který nikde jinde nenajdete.“⁸

Druhý krok – „naslouchej slovům mým“

V Nauce a smlouvách čteme: „Ať [praveno] mým vlastním hlasem nebo hlasem služebníků mých, to je totéž.“⁹ Ode dnů Adama a v průběhu věků až k současnému prorokovi Thomasi Spenceru Monsonovi Pán promlouvá skrze své oprávněné zástupce. Ti, kteří se rozhodnou naslouchat slovům Páně pronášeným Jeho proroky a dbát jich, najdou bezpečí a pokoj.

V Knize Mormonově nacházíme mnoho příkladů toho, jak důležité je následovat prorocké rady a stát na straně proroka. Patří k nim i ponaučení z Lehiova vidění stromu života v 8. kapitole 1. Nefiho. Ona velická a prostorná stavba nebyla nikdy tak

zaplněná a lomoz z jejích otevřených oken nebyl nikdy tak zavádějící, posměšný a matoucí, jako je tomu dnes. V této pasáži čteme o dvou skupinách lidí a jejich reakcích na pokřik z této stavby.

Počínaje veršem 26 čteme:

„A já jsem se také rozhlédl kolem dokola a spatřil jsem na druhé straně řeky s vodou velikou a prostornou stavbu. ...

A byla plná lidí ... a oni se posmívali a ukazovali prstem na ty, kteří přišli a pojídali z ovoce.

A poté, co *ochutnali* z ovoce, styděli se kvůli těm, kteří se jim vysmívali; a odpadli na zakázané cesty a byli ztraceni.“¹⁰

Ve verši 33 čteme o dalších, kteří na posměšky a výsměch pocházející z oné stavby reagovali jinak. Prorok Lehi vysvětluje, že lidé v oné stavbě „ukazovali pohrdavě prstem na mne a na ty, kteří také *pojídali* z ovoce; ale my jsme jich nedbali.“¹¹

Hlavní rozdíl mezi těmi, kteří se styděli, odpadli a byli ztraceni, a těmi, kteří nedbali posměšků z oné stavby a stáli na straně proroka, se nachází v těchto dvou slovních obrazech: první – „poté, co *ochutnali*“, a druhý – ti, „kteří ... *pojídali*“.

První skupina dorazila ke stromu, stála nějakou dobu na straně proroka, ale ovoce jen *ochutnala*. Protože tito lidé ovoce dál nepojídali, dopustili, aby je ovlivňovaly posměšky z oné stavby, což je odvedlo od proroka a na zakázané cesty, a byli ztraceni.

V protikladu k těm, kteří *ochutnali* a odpadli, zde byli ti, kteří dál *pojídali* z ovoce. Tito jednotlivci nedbali vřavy, která se ozývala z oné stavby, stáli na straně proroka a pociťovali z toho plynoucí bezpečí a pokoj. Naše oddanost Pánu a Jeho služebníkům nemůže být jen částečným závazkem. Je-li tomu

tak, jsme zranitelní vůči těm, kteří se snaží zničit náš pokoj. Když nasloucháme Pánu skrze Jeho oprávněné služebníky, stojíme na svatých místech a nepohneme se.

Protivník nabízí falešná řešení, jež mohou zdánlivě poskytovat odpovědi, ale odvádějí nás ještě dál od pokoje, který hledáme. Nabízí přelud, který má zdání opravdovosti a bezpečí, ale který se nakonec jako ona veliká a prostorná stavba zhroutí a zničí všechny ty, kteří hledají pokoj mezi jejími zdmi.

Pravda se nachází v těchto prostých slovech písně z Primárek: „Náš prorok radí: Dbej přikázání! Pro *pokoj* a své *bezpečí*.“¹²

Třetí krok – „kráčeť v mírnosti Ducha mého“

Ať již jsme se možná vzdálili od cesty jakkoli daleko, Spasitel nás vybízí, abychom se vrátili a kráčeli s Ním. Tato výzva, abychom kráčeli s Ježíšem Kristem, je výzvou doprovodit Ho do Getseman a z Getseman na Kalvárii a z Kalvárie k zahradnímu hrobu. Je to výzva k tomu, abychom věnovali pozornost Jeho velké smírné oběti, jejíž dosah je osobní i neko-nečný, a abychom ji uplatňovali. Je to výzva k tomu, abychom činili

pokání, čerpali z Jeho očišťující moci a nechali se obejmout v Jeho láskyplné rozevřené náruči. Je to výzva pociťovat pokoj.

Každý z nás někdy v životě pocítil bolest a zármutek plynoucí z hříchu a přestupku, neboť jestliže „díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není“.¹³ Avšak i kdyby naše hříchy byly „jako šarlat“, pokud budeme uplatňovat Usmíření Ježíše Krista a kráčet s Ním skrze upřímné pokání, „jako sníh zbělejší“.¹⁴ I když jsme obtíženi pocíty viny, obdržíme pokoj.

Alma mladší byl nucen čelit svým hříchům, když ho navštívil anděl Páně. Svůj zážitek popsal těmito slovy:

„Duše má byla nejvyšší měrou drásána a trýzněna všemi hříchy mými.

... Ano, viděl jsem, že jsem se bouřil proti svému Bohu a že jsem nezachovával svatá přikázání jeho.“¹⁵

Ať již byly Almovy hříchy jakkoli závažné, uprostřed tohoto utrpení dále uvádí:

„Vzpomněl jsem si také, že jsem slyšel otce svého prorokovati lidu ohledně příchodu jistého Ježíše Krista, Syna Božího, který usmíří hříchy světa.

... Zvolal jsem v srdci: Ó Ježíši, ty Synu Boží, buď milosrdný ke mně.“¹⁶

„A nikdy, dokud jsem nezvolal k Pánu Ježíši Kristu o milosrdenství, jsem nezískal odpuštění hříchů svých. Ale viz, zvolal jsem k němu a *nalezl jsem pokoj duši své*.“¹⁷

Podobně jako Alma nalezneme i my pokoj své duši, budeme-li kráčet s Ježíšem Kristem, činit pokání z hříchů a používat v životě Jeho uzdravující moc.

Pokoj, který všichni hledáme, vyžaduje něco více než jen přání. Vyžaduje to, abychom jednali – tím, že se budeme učit od Ježíše Krista, budeme naslouchat Jeho slovům a budeme s Ním kráčet. Možná nejsme schopni ovlivnit vše, co se kolem nás děje, ale můžeme ovlivnit to, jak budeme používat vzor pro získání pokoje, který nám Pán dal – vzor, díky němuž je snadné myslet na Ježíše často.

Svědčím o tom, že Ježíš Kristus je „ta cesta, i pravda, i život“¹⁸ a že jediné skrze Něj můžeme obdržet skutečný pokoj v tomto životě a věčný život ve světě, který přijde. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Joseph B. Wirthlin, „Ať se stane cokoli, ber to s láskou“, *Liahona*, listopad 2008, 27.
2. Joseph B. Wirthlin, „Ať se stane cokoli, ber to s láskou“, 26.
3. Jan 16:33; zvýraznění přidáno.
4. Viz Nauka a smlouvy 59:23.
5. Nauka a smlouvy 19:23–24.
6. Izaiáš 2:3.
7. Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světu“, *Liahona*, květen 2011, 93.
8. Gordon B. Hinckley, „Rejoice in the Blessings of the Temple“, *Liahona*, Dec. 2002, 33.
9. Nauka a smlouvy 1:38.
10. 1. Nefi 8:26–28; zvýraznění přidáno.
11. 1. Nefi 8:33; zvýraznění přidáno.
12. „Dbej přikázání“, *Náboženské písně*, č. 187; zvýraznění přidáno.
13. 1. Janova 1:8.
14. Izaiáš 1:18.
15. Alma 36:12–13.
16. Alma 36:17–18.
17. Alma 38:8; zvýraznění přidáno.
18. Jan 14:6.

Starší D. Todd Christofferson

Kvorum Dvanácti apoštolů

Otcové

Dnes se zaměřím na dobro, které mohou muži konat v té nejvyšší mužské roli – v roli manžela a otce.

Dnes budu mluvit o otcích. V božském plánu štěstí hrají otcové zásadní roli, a já bych rád povzbudil ty, kteří se snaží toto povolání zvelebovat. Svými slovy chvály a povzbuzení otců a otcovství nechci nikoho zahanbit či znevážit. Zkrátka se dnes zaměřím na dobro, které mohou muži konat v té nejvyšší mužské roli – v roli manžela a otce.

David Blankenhorn, autor knihy *Fatherless America [Amerika bez otců]*, poznamenal: „V dnešní době má americká společnost k otázkce otcovství v podstatě rozpolcený a rozporuplný vztah. Někteří lidé na ni ani nepomyslí. Jiné uráží. Další, včetně mnohých

odborníků na rodinnou problematiku, ji opomíjejí či odmítají. Mnozí další se vůči ní nijak výrazně nevymezují, ale ani se o ni příliš nezajímají. Mnozí si přejí, aby společnost v souladu s touto otázkou jednala, ale už jí k tomu podle nich chybí schopnosti či ochota.“¹

Jako Církev v otce věříme. Věříme v „ideál muže, který klade svou rodinu na první místo“.² Věříme, že „otcové jsou božsky určeni, aby v lásce a spravedlivosti předsedali svým rodinám, a jsou zodpovědní za to, že se postarají o životní potřeby a ochranu svých rodin“.³ Věříme, že otcové a matky jsou v rodinných povinnostech, jež se navzájem doplňují, „povinni pomáhat

jeden druhému jako rovnocenní partneři“.⁴ Věříme, že otcové zdaleka nejsou zbyteční; jsou jedineční a nenahraditelní.

Někteří vidí přínos otcovství v sociální oblasti a vnímají ho jako něco, co muže zavazuje k péči o potomky, nutí je být dobrými občany a myslet na potřeby druhých, přičemž doplňují „mateřský vklad do dětí vkladem otcovským. ... Stručně řečeno, pro muže je zásadní být otcem. Pro děti je zásadní mít otce. Pro společnost je zásadní vytvářet otce.“⁵ Ačkoli tyto úvahy jsou bezesporu pravdivé a důležité, víme, že otcovství je mnohem více než pouhý sociální konstrukt či produkt evoluce. Role otce má božský původ, počínaje Otcem v nebi a, v této sféře smrtelnosti, Otcem Adamem.

Otcové projevují lásku tím, že se pilně věnují službě a podpoře své rodiny.

Otcovství vyžaduje oběti, je však zdrojem nesrovnatelného uspokojení.

Dokonalým a božským vyjádřením otcovství je náš Nebeský Otec. K jeho povaze a vlastnostem patří nesmírná laskavost a dokonalá láska. Jeho dílem a slávou je rozvoj, štěstí a věčný život Jeho dětí.⁶ Otcové se v tomto padlém světě nemohou pyšnit ničím, co by se dalo srovnat s touto Majestátností na výsostech, ale přinejlepším se snaží Ho napodobovat a vskutku pracují na Jeho díle. Jsou poctěni nevšední důvěrou nutící k zamyšlení.

Neboť otcovství nás, muže, vystavuje vlastním slabostem a potřebě se zlepšovat. Otcovství vyžaduje oběti, ale je i zdrojem nesrovnatelného uspokojení, ba i radosti. I zde je naším nedostižným vzorem Nebeský Otec, jenž nás, své duchovní děti, tak miloval, že dal za naše spasení a oslavení svého Jednorozenného Syna.⁷ Ježíš řekl: „Většího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátele své.“⁸ Otcové dávají tuto lásku najevo tím, že den za dnem pokládají svůj život v tom smyslu, že slouží své rodině a podporují ji.

Možná tou nejdůležitější prací otce je obrátit srdce svých dětí k jejich Nebeskému Otci. Pokud otec dokáže jak svým příkladem, tak slovy dávat najevo, jak v každodenním životě vypadá věrnost Bohu, dává tím svým dětem klíč k pokoji v tomto životě a k věčnému životu ve světě, který přijde.⁹ Otec, který svým dětem a se svými dětmi čte písma, je seznamuje s hlasem Páně.¹⁰

V písmech se opakovaně zdůrazňuje povinnost rodičů učit své děti:

„A opět, nakolik rodiče mají děti v Sionu, nebo v kterémkoli jeho kůlu, jenž je organisován, kteří je neučí porozumění nauce o pokání, víře v Krista, Syna živého Boha, a o křtu a daru Ducha Svatého vkládáním rukou, když je jim osm let, bude hřích na hlavě rodičů. ...

A budou také děti své učit, aby se modlily a kráčely zpřímá před Pánem.“¹¹

V roce 1833 Pán pokáral členy Prvního předsednictva za to, že nevěnují dostatečnou pozornost povinnosti učit své děti. Jednomu z nich konkrétně řekl: „Ty jsi neučil děti své světlu a pravdě, podle přikázání; a onen zlovolný má dosud moc nad tebou a toto je příčina strasti tvé.“¹²

Otcové mají každou generaci znovu učit o Božím zákonu a skutcích. Žalmista uvedl:

„Neboť jest vyzdvihl svědectví v Jákobovi, a zákon vydal v Izraeli, což přikázal otcům našim, aby v známost uvodili synům svým,

aby to poznal věk potomní, synové, kteříž se zroditi měli, a ti povstanouce, aby vypravovali dítkám svým,

aby pokládali v Bohu naději svou, a nezapomínali se na skutky Boha silného, ale [zachovávali přikázání] jeho.“¹³

Výuka evangelia je zajisté povinnost, již sdílí otec i matka, ale Pán jasně říká, že od otců očekává, že ponесou zodpovědnost za to, že tato výuka bude velkou prioritou. (A pamatujme na to, že důležitými prvky výuky jsou i neformální rozhovory, společná práce, společná hra a naslouchání.) Pán od otců očekává, že budou pomáhat formovat své děti, a děti chtějí a potřebují mít vzor.

Já sám jsem byl pozhánán příkladným otcem. Vzpomínám si, že když mi bylo asi dvanáct let, kandidoval tatínek v naší celkem malé obci do městské rady. Nevedl nijak rozsáhlou volební kampaň – vzpomínám si jen, že jsme pro něj s bratry roznášeli od domu k domu výtisky letáků, které občany vybízely, aby volili Paula Christoffersona. Spousta dospělých, kterým jsem leták dal, poznamenala, že Paul je dobrý a čestný muž a že by jim nečinilo problém ho volit. Mé mladé srdce se dmulo tím, jak jsem byl na tatínka hrdý. Dodalo mi to sebedůvěru a zatoužil jsem jít v jeho stopách. Nebyl dokonalý, to není nikdo, ale byl bezúhonný a laskavý a pro syna byl příkladem hodným následování.

Součástí výuky je i ukázňování a kárání. Jak řekl Pavel: „Nebo kohož miluje Pán, tohoť tresce.“¹⁴ Při ukázňování však musí otec postupovat se zvláštní opatrností, aby se ani náznakem nedopustil urážek či hrubého zacházení, což je vždy neomluvitelné. Kdykoli otec kárá, musí být motivován láskou a veden Svatým Duchem:

„Pokáráním v pravý čas s ostro-
stí, když jsi pohnut Duchem Svatým;
a pak, následně, projevením větší lásky
vůči tomu, jehož jsi pokáral, aby tě
nepovažoval za nepřítele svého;

Aby mohl vědět, že věrnost tvá je
silnější než pouta smrti.“¹⁵

Ukázňování v božském vzoru
nesouvisí ani tak s trestáním, jako spíše
s tím, abychom blízké osobě pomohli
na cestě k sebeovládání.

Pán řekl, že „všechny děti mají
nárok na podporu od rodičů, dokud
jsou nezletilé“.¹⁶ Zajišťování obživy je
posvěcená činnost. Ačkoli zaopatřování
rodiny zpravidla vyžaduje, aby člověk
trávil určitý čas mimo domov, není
neslučitelné s otcovstvím – je podsta-
tou toho, být dobrým otcem. „Práce
a rodina jsou sféry, které se překrýva-
jí.“¹⁷ Toto samozřejmě neospravedlňuje
muže, který zanedbává rodinu kvůli
kariéře, nebo, což je druhý extrém,
muže, který nevyvíjí žádné úsilí a spo-
kojeně přesouvá svou zodpovědnost
na druhé. Slovy krále Beniamina:

„Nestrpíte, aby děti vaše chodily
hladové nebo nahé; a také nestrpíte,
aby přestupovaly zákony Boží a měly
potyčky a hádaly se spolu. ...

Ale vy je budete učit, aby kráčely
po cestách pravdy a střídmosti; budete
je učit, aby se navzájem milovaly a aby
si navzájem sloužily.“¹⁸

Víme, že jsou muži, kteří trpí tím,
že nedokáží najít způsob a prostředky,
jak zajistit rodině dostatečnou obživu.
Ti, kteří nemohou v daném okamžiku
navzdory své nejlepší snaze plnit
všechny povinnosti a úlohy otce, se
nemusí stydět. „Postižení, smrt nebo
jiné okolnosti mohou vést k nutným
individuálním úpravám. V případě
potřeby má poskytnout podporu
příbuzenstvo.“¹⁹

Dvě nejlepší věci, které může otec
pro své děti udělat, je milovat jejich
matku a dávat to najevo. To utvrzuje
a posiluje manželství, které je základem
rodinného života a jistoty.

Někteří muži jsou osamocení otcové,
pěstouni či nevlastní otcové. Mnozí
z nich se velmi snaží a ve své často
složitě roli dělají to nejlepší, co dokáží.

Vážíme si těch, kteří dělají vše, co dělat
lze, s láskou, trpělivostí a sebeobětová-
ním, aby naplnili potřeby jednotlivců
i celé rodiny. Stojí za povšimnutí, že
i sám Bůh svěřil svého Jednoroz-
ného Syna pěstounovi. Určitě i Jozef
má nějakou zásluhu na tom, že když
Ježíš vyrůstal, „prospíval moudrostí,
a věkem, a milostí, u Boha i u lidí“.²⁰

S některými dětmi otec naneštěstí
nežije, neboť zemřel, opustil rodinu
nebo došlo k rozvodu. Některé děti
mají otce, kteří jsou fyzicky přítomni,
ale po citové stránce nikoli, či jim jinak
neposkytují dost pozornosti a pod-
pory. Vyzýváme všechny otce, aby si
vedli lépe a aby byli lepší. Vyzýváme
k tomu, aby byli v médiích a v zábav-
ních produktech vykreslování oddaní
a schopní otcové, kteří skutečně milují
svou ženu a inteligentně vedou děti,

Otec, který čte dětem z písem a který čte písma
s nimi, je seznamuje s hlasem Páně.

Pán očekává, že otcové budou pomáhat utvá-
řet své děti – a děti chtějí a potřebují vzor.

starší a moudřejší), rozhodněte se jemu i své matce vzdávat čest tím, jak žijete. Pamatujte na toužebnou naději otce, tak jak ji vyjádřil Jan: „Nemám větší radosti, než abych slyšel, že synové moji chodí v upřímnosti.“²¹ Vaše spravedlivost je tou největší poctou, jíž se kterémukoli otci může dostat.

Svým bratřím, otcům v této Církvi, říkám: vím, že si přejete být dokonalejším otcem. Alespoň já si to přeji. A tak, navzdory svým omezením, jdeme vytrvale kupředu. Odložme stranou přehnané představy současné kultury o individualismu a nezávislosti a myslíme v první řadě na štěstí a blaho druhých. Nebeský Otec nás navzdory našim nedostatkům zvelebí a způsobí, že naše prosté snahy ponesou ovoce. Povzbuzuje mě jeden příběh, který před několika lety vyšel v časopise *Liahona*. Autor vyprávěl:

„Když jsem byl malý, naše malá rodina žila v jednopokojovém bytě ve druhém patře. Spával jsem na pohovce v obývacím pokoji. ...

Tatínek pracoval v ocelárně a každý den odcházel do práce velmi brzy. Každé ráno ... mě přišel pořádně přikrýt a na chvíli u mě zůstal. V polospánku jsem pocítoval, jak tatínek stojí u pohovky a dívá se na mě. Když jsem zvolna procitl, bylo mi trapné, že tam je. Snažil jsem se předstírat, že ještě spím. ... Uvědomil jsem si, že vždy, když stál u mé postele, věnoval veškerou svou pozornost, energii a soustředění modlitbě – za mě.

Každé ráno se za mě tatínek modlil. Modlil se, abych se měl ten den dobře, abych byl v bezpečí a abych se učil a připravoval na budoucnost. A protože se mnou mohl být až večer, modlil se za mé učitele a kamarády, s nimiž jsem měl ten den být. ...

Zprvu jsem příliš nerozuměl tomu, co tatínek ráno, když se za mě modlí,

namísto nešiků a ztřeštěnců či „chlapů, kteří neustále způsobují problémy“, jak jsou otcové až příliš často líčeni.

Dětem z problematických rodinných poměrů říkáme: nemáte kvůli tomu nižší hodnotu. Těžkosti jsou někdy známkou toho, že ve vás má Pán důvěru. Může vám pomoci, přímo i skrze druhé, se s tím, čemu čelíte, vyrovnat. Můžete se stát generací, možná první ve své rodině, kdy božské vzory pro rodinu, které ustanovil Bůh, nabudou skutečných obrysů a požehnají generacím, jež přijdou po vás.

Mladým mužům, vzhledem k roli, kterou budete jakožto živitelé a ochránci hrát, říkáme: připravujte se již nyní tím, že budete pečliví ve škole a budete

plánovat vysokoškolské vzdělání. Vzdělání obecně, ať již na univerzitě, vyšší odborné škole, v učení či podobném programu, je klíčem k získání potřebných dovedností a schopností. Využívejte příležitostí setkávat se s lidmi nejrůznějšího věku, včetně dětí, a naučte se navazovat zdravé a prospěšné vztahy. To zpravidla znamená hovořit s lidmi tváří v tvář a občas s nimi trávit čas, nikoli se jen zdokonalovat v psaní textových zpráv. Žijte tak, abyste jakožto muž byli pro své manželství a děti zdrojem čistoty.

Celému dorůstajícímu pokolení říkáme: ať již stavíte svého otce na stupnici dobrý-lepší-nejlepší kamkoli (a předpokládám, že to bude tím výše, čím budete

dělá. Ale jak jsem byl starší, začal jsem pociťovat, jak mě má rád a zajímá se o mě a o vše, co dělám. Je to jedna z mých oblíbených vzpomínek. Až o mnoho let později, když jsem byl ženatý, měl vlastní děti a chodil za nimi do pokoje, když spaly, abych se za ně modlil, jsem plně pochopil, co ke mně tatínek cítil.“²²

Alma svědčil svému synovi:

„Viz, pravím ti, je to [Kristus], který zajisté přijde ...; ano, přijde, aby lidu svému oznámil radostné zvěsti spasení.

A nyní, synu můj, toto byla ona služba, k níž jsi byl povolán, oznamovati tyto radostné zvěsti tomuto lidu, abys připravil mysl jejich; neboli spíše, aby ... mohli připravit mysl svých dětí, aby slyšely slovo v době příchodu jeho.“²³

V tomto spočívá služba otců v dnešní době. Kéž jim Bůh žehná a dá, aby obstáli. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. David Blankenhorn, *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem* (1995), 62.
2. Blankenhorn, *Fatherless America*, 5.
3. „Rodina – prohlášení světa“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
4. „Rodina – prohlášení světa“, 129.
5. Blankenhorn, *Fatherless America*, 25, 26.
6. Viz Mojžíš 1:39.
7. Viz Jan 3:16.
8. Jan 15:13.
9. Viz Nauka a smlouvy 59:23; Mojžíš 6:59.
10. Viz Nauka a smlouvy 18:34–36.
11. Nauka a smlouvy 68:25, 28.
12. Nauka a smlouvy 93:42.
13. Žalm 78:5–7.
14. Židům 12:6.
15. Nauka a smlouvy 121:43–44.
16. Nauka a smlouvy 83:4.
17. Blankenhorn, *Fatherless America*, 113.
18. Mosiáš 4:14–15.
19. „Rodina – prohlášení světa“, 129.
20. Lukáš 2:52.
21. 3. Janova 1:4.
22. Julian Dyke, „Thanks, Dad“, *Tambuli*, Oct. 1994, 45.
23. Alma 39:15–16.

Starší Quentin L. Cook

Kvorum Dvanácti apoštolů

Představte si sami sebe v chrámu

Modlím se, abychom všichni ctili Spasitele a provedli veškeré změny nezbytné k tomu, abychom si mohli představit sami sebe v Jeho svatém chrámu.

To, jak se Pánův plán spasení během této dispensace plnosti časů valí kupředu, je téměř nad naše chápání.¹ Dokládá to i skutečnost, že president Thomas S. Monson během tohoto zasedání konference ohlásil čtyři nové chrámy. Když byl president Monson v roce 1963 povolán apoštolem, bylo na světě v provozu 12 chrámů.² Po zasvěcení chrámu Provo City Center je jich nyní 150, a až budou

zasvěceny všechny oznámené chrámy, bude jich 177. To je pro nás důvod k pokorné radosti.

Před sto osmdesáti lety, přímo v tento den, 3. dubna 1836, se Proroku Josephu Smithovi a Oliveru Cowderymu dostalo v chrámu Kirtland velkolepého zjevení. Stalo se to pouhý týden poté, co byl tento chrám zasvěcen. V tomto vidění uzzřeli Pána, jak stojí v chrámu na hrazení kazatelny. Spasitel mimo jiné řekl:

„Nechť se raduje srdce všech lidí mých, kteří, s veškerou mocí, postavili tento dům jménu mému.

Neboť vizte, přijal jsem tento dům a jméno mé zde bude; a budu se v tomto domě projevovati lidu svému v milosrdenství.“³

Při této posvátné příležitosti se zjevili dávní proroci včetně Eliáše, který předal klíče nezbytné pro chrámové obřady.

Dokážeme si představit, jak se radují členové i misionáři v Quitu v Ekvádoru, v Harare v Zimbabwe, v Belému v Brazílii a v peruánské Limě, protože víme, co se před rokem dělo v thajském Bangkoku, když byl oznámen tamější chrám. Sestra Shelly Seniorová, manželka tehdejšího presidenta Thajské misie Bangkok, Davida Seniora, poslala rodině a přátelům e-mail, v němž stálo, že poté, co si s manželem vyslechli, jak president Monson oznamuje onen chrám, „12 hodin nespali a plakali štěstím“. O půl dvanácté v noci zavolali asistentům v misijní kanceláři a řekli jim to. Asistenti zavolali všem misionářům. Pak přišla zpráva, že „celá misie je uprostřed noci vzhůru a skáče radostí po posteli“. Sestra Seniorová rodinu a přátele z legrace vybídla: „A neříkejte to prosím Misionářskému oddělení!“⁴

Stejně silná byla i duchovní reakce thajských členů. Jsem přesvědčen, že v srdci a domovech Svatých v místech, kde se budou nacházet tyto nově oznámené chrámy, probíhaly duchovní přípravy a docházelo k projevům z nebe, aby je na to připravily.

Sestra Seniorová měla v Thajsku zvláštní kosmetická zrcátka, vyrobená pro její výuku, a to hlavně sester. Na těchto zrcátkách byl vyleptán chrám se slovy „Představte si sami sebe v chrámu“. Když člověk do takového zrcátka pohlédl, viděl se v chrámu. Seniorovi učili zájemce a členy, že si mají

představovat sami sebe v chrámu a podniknout nezbytné změny ve svém životním stylu a duchovně se připravit, aby tohoto cíle dosáhli.

Dnes dopoledne každého z nás, ať již je odkudkoli, vyzývám, aby si sám sebe představil v chrámu. President Monson uvedl: „Dokud jste nevstoupili do domu Páně a nepřijali všechna požehnání, která tam na vás čekají, nezískali jste vše, co vám Církev může nabídnout. Těmi nanejvýš důležitými a vrcholnými požehnáními plynoucími z členství v Církvi jsou právě ta požehnání, která přijímáme v chrámu Božím.“⁵

Navzdory nedostatku spravedlivosti v dnešním světě žijeme v posvátné a svaté době. Proroci, se srdcem naplněným láskou a toužebným očekáváním, popisovali naši dobu po staletí.⁶

Prorok Joseph Smith citoval Abdiáše⁷ ve Starém zákoně a 1. Petrovu⁸ v Novém zákoně a hovořil o velikém záměru Božím, který zpřístupňuje křest pro mrtvé a umožňuje nám být spasiteli na hoře Sion.⁹

Pán našemu lidu žehná a poskytuje zdroje a prorocké vedení, abychom mohli udatně plnit své chrámové zodpovědnosti jak vůči živým, tak vůči mrtvým.

Díky znovuzřízenému evangeliu Ježíše Krista rozumíme účelu života, Otcovu plánů spasení určenému Jeho

dětem, Spasitelově vykupující oběti a ústřední roli rodin v uspořádání nebe.¹⁰

Díky spojení rostoucího počtu chrámů a moderních technologií, jež nám umožňují plnit posvátné zodpovědnosti vůči předkům skrze práci na rodinné historii, zažíváme nejpožehnanější dobu v dějinách. Raduji se z neobyčejné věrnosti našich mladých členů při indexování a vyhledávání předků a následném vykonávání křtů a konfirmací v chrámu. Patříte doslova mezi prorokované spasitele na hoře Sion.

Jak se připravujeme na vstup do chrámu?

Víme, že základní součástí přípravy na vstup do chrámu je spravedlivost a posvěcení.

V 97. oddíle Nauky a smluv se píše: „A nakolik lid můj postaví pro mne dům ve jménu Páně a nestrpí, aby do něj vešla jakákoli nečistá věc, aby nebyl poskvrněn, sláva má spočine na něm.“¹¹

Do roku 1891 podepisoval každé chrámové doporučení v rámci ochrany posvátnosti chrámu president Církve. Tato zodpovědnost byla pak delegována biskupům a presidentům kůlů.

Velmi si přejeme, aby členové Církve žili tak, aby byli způsobilí získat chrámové doporučení. Nepohlížejte prosím na chrám jako na nějaký vzdálený či možná nedosažitelný cíl. Většina členů dokáže ve spolupráci se svým biskupem splnit veškeré spravedlivé požadavky v relativně krátké době, jsou-li odhodláni stát se způsobilými a učinit úplné pokání z přestupků. Součástí toho je i ochota odpustit sobě samým a nezaměřovat se na své nedokonalosti či hříchy s pocitem, že ty nám nikdy nedovolíš vstoupit do svatého chrámu.

Speciální ručně vyráběná zrcátka pomáhala lidem v Thajsku vidět se v chrámu.

Spasitel vykonal Usmíření pro všechny děti Boží. Jeho vykupující obětí uspokojuje požadavky spravedlnosti u všech, kteří skutečně činí pokání.

Toto je nádherně popsáno v písmech:

„Budou-li hříchové vaši jako červenec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší.“¹²

„A ... nezapomenu [na ně] více.“¹³

Ujišťujeme vás, že život podle spravedlivých zásad přinese vám i vaší rodině štěstí, naplnění a pokoj.¹⁴ Členové, jak dospělí, tak mládež,¹⁵ sami sobě stvrzují svou způsobilost, když odpovídají na otázky k získání chrámového doporučení. Základním požadavkem je prohlubovat své svědectví o Bohu Otci, Jeho Synu Ježíši Kristu a o Znovuzřízení evangelia a pociťovat působení Ducha Svatého.

Požehnání chrámu jsou četná

Hlavními požehnáními chrámu jsou obřady oslavení. Cílem plánu evangelia je oslavení a zahrnuje uzavírání a dodržování posvátných smluv s Bohem. S výjimkou křtu a konfirmace se tyto obřady a smlouvy v případě žijících osob vykonávají a přijímají v chrámu. V případě mrtvých se v chrámu přijímají všechny spásné obřady a smlouvy.

Brigham Young učil: „Není nic, co by Pán mohl učinit pro spasení lidské rodiny a co by opomenul učinit; ... všeho, čeho mohlo být dosaženo pro jejich spasení nezávisle na nich, bylo dosaženo ve Spasiteli a skrze Něj.“¹⁶

Církevní vedoucí organizují kůly, sbory, kvora, pomocné organizace Církve, misie a tak dále v našich kaplích a dalších budovách. Pán organizuje věčné rodiny pouze v chrámech.

Je zřejmé, že ti, kteří mají zlomené srdce a zkroušeného ducha a kteří opravdově učinili pokání z hříchů, jsou pro Pána v Jeho svatém domě naprosto přijatelní.¹⁷ Víme, že Bůh nikomu nestrání.¹⁸ Jednou ze vzácných věcí,

kteří mám na chrámu rád, je to, že mezi jeho návštěvníky nejsou žádné rozdíly v majetku, společenské vrstvě či postavení. Před Bohem jsme si všichni rovni. Všichni máme bílé oblečení na znamení toho, že jsme čistí a spravedliví lidé.¹⁹ Všichni sedíme bok po boku a v srdci toužíme být způsobilými syny a dcerami milujícího Nebeského Otce.

Jen pomyslete na to, že po celém světě se mohou ženy a muži skrze „posvátné obřady a smlouvy, které lze obdržet ve svatých chrámech, ... vrátit ... do přítomnosti Boží a ... [být sjednoceni] na věčnost“.²⁰ Vykonávají je v krásné posvátné pečeti místnosti, jež je k dispozici všem členům hodným vstupu do chrámu. Poté, co tyto smlouvy uzavřou, se mohou podívat do chrámových zrcadel pověšených naproti sobě. „Chrámová zrcadla společně odrážejí obraz tam a zpět, což se zdánlivě prostírá až do věčnosti.“²¹ Tyto obrazy v zrcadle nám pomáhají přemítat o našich rodičích, prarodičích a všech předchozích generacích. Pomáhají nám poznat posvátné smlouvy, které nás spojují se všemi generacemi, jež přijdou po nás. Toto je neuvěřitelně důležité a začíná to tím, že si představíte sami sebe v chrámu.

President Howard W. Hunter nám udělil radu, abychom se zamysleli

„nad vznešenými naukami uvedenými v oné význačné zasvěcovací modlitbě chrámu Kirtland, v modlitbě, o níž Prorok Joseph Smith řekl, že mu byla dána ve zjevení. Je to modlitba, která nadále žehná nám jako jednotlivcům, nám jako rodinám i nám jako členům díky moci kněžství, kterou nám Pán dal, abychom ji používali v Jeho svatých chrámech.“²² Uděláme dobře, když si prostudujeme 109. oddíl Nauky a smluv a budeme se řídit výzvou presidenta Huntera, abychom „z chrámu Páně učinili veliký symbol svého členství“.²³

Chrámy jsou také útočištěm a místem díkyvdání, pokynů a porozumění, abychom „mohli být zdokonaleni ... ve všech věcech týkajících se království Božího na zemi“.²⁴ Chrámy jsou po celý můj život místem klidu a pokoje ve světě, který je doslova ve zmatku.²⁵ Je úžasné nechat v onom posvátném prostředí za zády starosti světa.

V chrámu a při bádání v rodinné historii často pociťujeme nabádání a získáváme vnuknutí od Ducha Svatého.²⁶ Příležitostně se v chrámu závoj mezi námi a těmi na druhé straně velmi ztenčí. Získáváme další pomoc ve svém úsilí stát se spasiteli na hoře Sion.

Před několika lety pomáhala v jednom středoamerickém chrámu

manželka jedné z našich emeritních generálních autorit jednomu otci, matce a jejich dětem přijmout věčné smlouvy v pečeti místnosti, kde jsou chrámová zrcadla. Když skončili a pohlédli do nich, všimla si, jak se v zrcadle odráží obličej někoho, kdo v místnosti není. Zeptala se na to oně matky a zjistila, že jim zemřela jedna dcera, která tam tedy nebyla fyzicky přítomna. Tato zesnulá dcera byla při posvátném obřadu přítomna v zastoupení.²⁷ Nikdy nepodceňujte pomoc, která je v chrámech poskytována z druhé strany závoje.

Vězte, že upřímně toužíme po tom, aby každý učinil veškeré změny nutné k tomu, aby byl hoden jít do chrámu. S modlitbou přezkoumejte, kde se v životě nacházíte, usilujte o vedení Ducha a promluvte si se svým biskupem o přípravě na návštěvu chrámu. President Thomas S. Monson řekl: „Není pro vás důležitějšího cíle, než usilovat o to, abyste byli hodni [jít] do chrámu.“²⁸

Spasitel je hlavním a nepohyblivým úhelným kamenem naší víry a své Církve

Před dvěma měsíci jsem měl výsadu zúčastnit se s presidentem Henrym B. Eyringem znovuzasvěcení chrámu Suva na Fidži. Byla to neobyčejná a posvátná příležitost. Odvaha a silná duchovní vnuknutí presidenta Eyringa umožnily, aby znovuzasvěcení proběhlo tváří v tvář nejhoršímu cyklonu, který byl kdy na jižní polokouli zaznamenán. Mládeži, misionářům a členům se dostalo fyzické i duchovní ochrany.²⁹ Byl přítom zcela zřejmý patrný vliv ruky Páně. Znovuzasvěcení chrámu Suva na Fidži bylo útočištěm před bouří. Často, když zažíváme bouře života, býváme svědky toho, že nám ruka Páně poskytuje věčnou ochranu.

První zasvěcení chrámu Suva 18. června 2000 bylo rovněž pozoruhodné. Když se stavba chrámu blížila ke konci, skupina vzbouřenců zajala jako rukojmí členy parlamentu. Centrum Suvy bylo vyrabováno a vypáleno. Armáda vyhlásila stanné právo.

Jako president území jsem se spolu se čtyřmi presidenty kůlů na Fidži vypravil za představiteli armády do kasáren královny Alžběty. Když jsme jim řekli o plánovaném zasvěcení, vyjádřili nám podporu, ale zároveň se obávali o bezpečnost presidenta Gordona B. Hinckleyho. Doporučili, aby zasvěcení bylo malého rozsahu bez akcí pořádaných mimo chrám, jako například obřadu pokládání úhelného kamene. Zdůraznili, že kdokoli mimo chrám by se mohl stát terčem násilí.

President Hinckley souhlasil s malým zasvěcovacím zasedáním v přítomnosti pouze nového předsednictva chrámu a několika místních vedoucích; nikdo jiný nebyl kvůli bezpečnostní situaci pozván. Zdůraznil však, že „pokud máme chrám zasvětit, uspořádáme obřad položení úhelného kamene,

protože hlavním úhelným kamenem je Ježíš Kristus a toto je Jeho Církev“.

Když jsme vyšli ven, abychom obřad vykonali, nebyli tam žádní nečlenové, děti, sdělovací prostředky ani nikdo jiný. Ale věrný prorok dal najevo svou odvážnou a neochvějnou oddanost Spasiteli.

Když později president Hinckley hovořil o Spasiteli, řekl: „Žádný se Mu nevyrovná. Nikdo podobný zde nikdy nebyl. A ani nikdy nebude. Buď Bohu díky za dar Jeho Milovaného Syna, který dal svůj život, abychom my mohli žít, a který je oním hlavním a nepohyblivým úhelným kamenem naší víry a své Církve.“³⁰

Bratři a sestry, modlím se, abychom všichni ctili Spasitele a provedli veškeré změny nezbytné k tomu, abychom si mohli představit sami sebe v Jeho svatém chrámu. Učiníme-li tak, budeme moci naplnit Pánovy svaté záměry a připravit sebe i svou rodinu na všechna požehnání, jež nám On a Jeho Církev v tomto životě i na věčnosti mohou dát. Vydávám s jistotou svědectví o tom, že Spasitel žije. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. Viz Nauka a smlouvy 112:30–32.
2. Dvanáctým chrámem byl chrám Londýn, který byl zasvěcen 7. září 1958.
3. Nauka a smlouvy 110:6–7.
4. Shelly Seniorová, e-mail, 6. dubna 2015.
5. Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světa“, *Liahona*, květen 2011, 93.
6. Viz Izaiáš 2:2.
7. Viz Abdiáš 1:21.
8. Viz 1. Petrova 4:6.
9. Viz *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 406.
10. Viz *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 177, 192–193.
11. Nauka a smlouvy 97:15; viz také verš 17.
12. Izaiáš 1:18.
13. Jeremiáš 31:34.
14. Viz Nauka a smlouvy 59:23.
15. Vedle doporučení, které mají obdarovaní dospělí členové, může být způsobilým mladým i neobdarovaným dospělým vydáno doporučení s omezeným použitím pro křty za mrtvé. U obou doporučení se vyžaduje podpis příjemce, který stvrzuje jeho osobní způsobilost. Doporučení s omezeným použitím je platné po dobu jednoho roku a dává biskupstvu příležitost mít s každým jednou ročně pohovor o jeho způsobilosti.
16. *Učení presidentů Církve: Brigham Young* (2004), 32.
17. Viz Nauka a smlouvy 58:42.
18. Viz Skutkové 10:34; viz také Moroni 8:12; Nauka a smlouvy 1:35; 38:16.
19. Viz Nauka a smlouvy 100:16.
20. „Rodina – prohlášení světa“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
21. Gerrit W. Gong, „Chrámová zrcadla věčnosti: Svědectví o rodině“, *Liahona*, listopad 2010, 37.
22. *Učení presidentů Církve: Howard W. Hunter* (2015), 175.
23. *Učení: Howard W. Hunter*, 170.
24. Viz Nauka a smlouvy 97:13–14.
25. Viz Nauka a smlouvy 45:26–27.
26. O tomto často mluvíme jako o duchu Eliášově. President Russell M. Nelson učil, že duch Eliášův je „projevem Ducha Svatého, který svědčí o božské podstatě rodiny“. („A New Harvest Time“, *Ensign*, May 1998, 34.)
27. Zveřejněno se svolením.
28. Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světa“, 93.
29. Misionáři a mladí lidé, kteří přijeli z okolních ostrovů, našli bezpečné ubytování v církevních školách a budovách a unikli nejhoršímu nebezpečí, které hrozilo ze strany cyklónu Winston.
30. Gordon B. Hinckley, „Four Cornerstones of Faith“, *Liahona*, Feb. 2004, 4–5.

President Dieter F. Uchtdorf

Druhý rádce v Prvním předsednictvu

Vezme vás na ramena a donese vás domů

Tak jako Dobrý pastýř nachází své ztracené ovce, pozvednete-li jen své srdce ke Spasiteli světa, najde i vás.

Jedna z mých tíživých vzpomínek z dětství začíná tím, jak mě budí ze spánku houkání vzdálených sirén při leteckém poplachu. Zanedlouho se ozývá další zvuk – rachot a hukot vrtulí, který postupně sílí, dokud neotřásá samotným vzduchem. Každé z nás dětí popadá připravenou tašku a běží na kopec do protileteckého krytu, jak nás tomu naučila maminka. Zatímco běžíme temnou nocí, z oblohy padají zelené a bílé světlice, které bombardérům označují cíle. Všichni tyto světlice kupodivu nazývají vánočními stromky.

Jsou mi čtyři roky a jsem svědkem toho, jak je svět ve válce.

Drážďany

Nedaleko místa, kde naše rodina bydlela, byly Drážďany. Jejich obyvatelé byli svědky snad tisícinásobku toho, co jsem viděl já. Drážďany zachvátily obrovské požáry způsobené tisíci tunami výbušnin, které zničily více než 90 procent města a nezanechaly za sebou o moc víc než sutiny a popel.

Z města, kdysi zvaného „klenotnice“, zakrátko nezbylo nic. Německý spisovatel Erich Kästner o této zkáze napsal: „Její nádhra byla budována tisíc let a za jedinou noc byla zcela zničena.“¹ V dětství jsem si nedokázal představit, jak by se zničení způsobené válkou, kterou rozpoutal náš vlastní lid, dalo vůbec někdy napravit. Svět kolem nás vypadal naprosto beznadějně a bez jakékoli budoucnosti.

Vloni jsem měl příležitost se do Drážďan vrátit. Sedmdesát let po válce je toto město opět „klenotnicí“. Sutiny byly odklizeny a město bylo obnoveno, a dokonce i zvelebeno.

Během své návštěvy jsem viděl nádherný luteránský kostel Frauenkirche – kostel Panny Marie. Tento kostel, který byl původně postaven v osmnáctém století, byl jedním ze zářivých klenotů Drážďan, avšak válka ho proměnila v hromadu sutí. Tak tomu bylo po mnoho let, až nakonec bylo rozhodnuto, že kostel bude rekonstruován.

Kameny ze zničeného kostela byly uloženy a zkatalogizovány, a bylo-li

Jestliže může být zničené město jako Drážďany v Německu znovu vystavěno, o kolik víc je toho schopen udělat náš Všemohoucí Otec při uzdravování svých dětí, jež padly, mají problémy nebo se ztratily?

to možné, byly následně použity při rekonstrukci. Dnes je možné vidět, jak tyto ohněm zčernalé kameny spoluvytvářejí vnější zdi. Tyto „jizvy“ nepřipomínají pouze válečnou minulost této stavby, ale jsou také památkou naděje – velkolepým symbolem lidské schopnosti vytvořit z popela nový život.

Když jsem přemítal o historii Drážďan a podíval se nad důmyslností a odhodláním těch, kteří obnovili něco, co bylo naprosto zničeno, pociťoval jsem jemný vliv Ducha Svatého. Pomyslel jsem si, že pokud člověk dokáže vzít ruiny, sutiny a pozůstatky zničeného města a vybudovat z nich dechberoucí stavbu, která se pne k nebesům, o kolik víc je toho schopen udělat náš Všemohoucí Otec při uzdravování svých dětí, jež padly, mají problémy nebo se ztratily?

Nezáleží na tom, jak zničený se může náš život zdát. Nezáleží na tom, jak šarlatové jsou naše hříchy, jak hluboká je naše hořkost nebo jak osamělé, prázdné či zlomené je naše srdce. Obnovení mohou být i ti, kteří jsou bez naděje, jsou zoufalí, zradili něčí důvěru, vzdali se své bezúhonnosti nebo se odvrátili od Boha. Vyjma několika synů ztracení není žádný život natolik zničený, aby nemohl být obnoven.

Radostnou zvěstí evangelia je toto: Díky věčnému plánu štěstí, který nám

poskytl náš milující Nebeský Otec, a prostřednictvím nekonečné oběti Ježíše Krista můžeme být nejen vykoupěni ze svého padlého stavu a znovuzřízení k čistotě, ale můžeme také přesáhnout představivost smrtelníka a stát se dědici věčného života a podílníky na nepopsatelné Boží slávě.

Podobenství o ztracené ovci

Během Spasitelova působení odsuzovali náboženští vůdci Jeho doby to, že Ježíš trávil čas s lidmi, kteří byli označováni za „hříšníky“.

Možná se jim zdálo, že Ježíš hříšné chování toleruje, nebo ho dokonce schvaluje. Možná věřili, že nejlepší způsob, jak hříšníkům pomoci činit pokání, je odsuzovat je, posmívat se jim a zostuzovat je.

Když si Spasitel uvědomil, co si farizeové a zákoníci myslí, vyprávěl jim jeden příběh:

„Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesát devíti a nešel by na poušť k té, kteráž zahynula, až by i nalezl ji?

A nalezna, vložil by na ramena svá s radostí.“²

Po celá staletí je toto podobenství tradičně vykládáno jako výzva, abychom přiváděli zpět ztracené ovce a projevovali zájem o ty, kteří jsou ztraceni. Zatímco tento výklad je

nepochybně správný, říkám si, zda se v tom neskrývá ještě něco dalšího.

Je možné, že Ježíšovým prvořadým záměrem bylo učit o díle Dobrého pastýře?

Je možné, že svědčil o lásce, kterou Bůh chová ke svým svěhlavým dětem?

Je možné, že Spasitelovým poselstvím bylo to, že Bůh ví všechno o těch, kteří jsou ztraceni – a že je nalezne, že jim pomůže a že je zachrání?

Pokud tomu tak je, co musí učinit ovce, aby byla této božské pomoci hodna?

Musí umět používat složitý sextant, aby si dokázala vypočítat své souřadnice? Musí být schopna používat GPS zařízení, aby mohla určit, kde se právě nachází? Musí být odborníkem schopným vytvořit aplikaci, s níž by si pak mohla přivolat pomoc? Musí mít podporu někoho významného, než ji Dobrý pastýř přijde zachránit?

Ne, v žádném případě nemusí! Ovce je hodna božské záchrany jednoduše proto, že ji Dobrý pastýř miluje.

Pro mě je podobenství o ztracené ovci jednou z nejnadanějších pasáží ze všech písem.

Náš Spasitel, onen Dobrý pastýř, nás zná a miluje. Zná a miluje vás.

Ví, kdy jste ztraceni, a ví, kde jste. Zná váš zármutek. Vaše tiché prosby. Vaše obavy. Vaše slzy.

Nezáleží na tom, jak jste se ztratili – zda za to mohou vaše vlastní špatná rozhodnutí nebo okolnosti, nad nimiž nemáte žádnou kontrolu.

Záleží na tom, že jste Jeho dítě. A On vás miluje. Miluje své děti.

A protože vás miluje, tak vás najde. S radostí vás vezme na ramena. A když vás přinese domů, všem do jednoho řekne: „Spolu radujte se se mnou, nebo jsem nalezl ovci svou, kteráž byla zahynula.“³

Ohněm zčernalé kameny, které byly použity při rekonstrukci luteránského kostela Frauenkirche, jsou pozoruhodným symbolem schopnosti člověka vytvářet nový život z popela.

Co musíme dělat?

Možná si ale říkáte, v čem je háček? Nepochybně toho musím dělat víc, než jen čekat na svou záchranu.

Přestože si náš milující Otec přeje, aby se k Němu vrátily všechny Jeho děti, nikoho do nebe nutit nebude.⁴ Bůh nás nezachrání proti naší vůli.

Co tedy musíme dělat?

Jeho výzva je prostá:

„Obrátte se ke mně.“⁵

„Podtež ke mně.“⁶

„Přiblížte se mi, a já se přiblížím vám.“⁷

Takto Mu dáme najevo, že si přejeme být zachráněni.

Vyžaduje to od nás trochu víry. Ale nezuofejte. Pokud v sobě právě nyní nedokážete víru nalézt, začněte s nadějí.

Nedokážete-li říct, že víte, že Bůh existuje, můžete alespoň doufat, že tomu tak je. Můžete si přát, abyste uvěřili.⁸ To pro začátek stačí.

Poté podle této naděje jednejte a obraťte se na Nebeského Otce. Bůh vám projeví svou lásku a Jeho dílo záchrany a proměny tím bude zahájeno.

Časem v životě rozpoznáte Jeho ruku. Pocítíte Jeho lásku. A touha kráčet v Jeho světle a jít v Jeho stopách poroste s každým krokem, který ve víře učiníte.

Tyto kroky víry nazýváme „poslušností“.

To v dnešní době není příliš populární slovo. Avšak poslušnost je drahocennou zásadou evangelia Ježíše

Krista, neboť víme, „že skrze usmíření Kristovo může být spaseno veškeré lidstvo, skrze poslušnost zákonů a obřadů evangelia“.⁹

Zatímco prohlubujeme svou víru, musíme prohlubovat i svou věrnost. Na začátku jsem citoval německého spisovatele, který bědoval nad zničením Drážďan. Je rovněž autorem slov: „Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es.“ Vám, kteří celestiálním jazykem nehovoříte, to přeložím: „Nestane se nic dobrého, pokud to sami neuděláte.“¹⁰

Vy i já můžeme nesmírně moudře promlouvat o duchovních věcech. Můžeme zapůsobit na lidi svým bystrým, intelektuálním výkladem náboženských témat. Můžeme se rozplývat nad náboženstvím a „jen o nebi snít“.¹¹ Pokud však naše víra nemění to, jak žijeme – pokud naše přesvědčení neovlivňuje naše každodenní rozhodnutí – je naše náboženství marné a naše víra, není-li mrtvá, na tom rozhodně není dobře a hrozí jí, že nakonec zcela vyprchá.¹²

Poslušnost je životadárnou silou víry. Právě skrze poslušnost do své duše shromažďujeme světlo.

Domnívám se však, že někdy poslušnost chápeme nesprávně. Někdy v ní můžeme spatřovat samotný cíl spíše než prostředek k jeho dosažení. Nebo můžeme bušit obrazným kladivem poslušnosti o železnou kovadlinu přikázání ve snaze zformovat ty, které máme rádi, skrze neustálé zahřívání a opakované bušení ve svatější nebeský materiál.

Nepochybně jsou chvíle, kdy musíme být přísně povoláni k pokání. Zajisté jsou lidé, které lze oslovit jedine tímto způsobem.

Možná však existuje ještě jiné přirovnání, jež může objasnit, proč jsme poslušní Božích přikázání. Poslušnost možná tak úplně nepředstavuje proces

ohýbání, kroucení a přetavování naší duše do něčeho, čím není. Je to spíše proces, jehož prostřednictvím zjišťujeme, co v nás skutečně je.

Jsme stvoření Všemohoucím Bohem. On je náš Nebeský Otec. Jsme doslovně Jeho duchovní děti. Jsme stvoření z nejdrahocennější a vysoce vytříbené nadpozemské hmoty, a tak v sobě neseme prvky božskosti.

Zde na zemi jsou však naše myšlenky a skutky zatíženy tím, co je zkažené, nesvaté a nečisté. Prach a špína světa poskvřňují naši duši, kvůli čemuž je těžké uvědomovat si svůj účel a dědičné právo a pamatovat na ně.

Toto všechno však nemůže změnit to, kým opravdu jsme. Základní božskost naší podstaty přetrvává. A ve chvíli, kdy se rozhodneme tihnout srdcem k našemu milovanému Spasiteli a vydáme se cestou učednictví, se stane cosi zázračného. Naše srdce naplní láska Boží; naši mysl naplní světlo pravdy; touha hřešit začne mizet; a již netoužíme chodit v temnotě.¹³

Začneme pohlížet na poslušnost nikoli jako na trest, ale jako na osvobozující cestu k našemu božskému určení. A zkaženost, prach a omezení této země začnou postupně mizet. Nakonec se v nás projeví onen neocenitelný věčný duch nebeské bytosti a záře dobrotivosti se stane naší přirozeností.

Jste hodni záchrany

Drazí bratři a sestry, drazí přátelé, svědčím vám o tom, že Bůh nás vidí takové, jací skutečně jsme – a vidí nás jako bytosti, jež jsou hodny záchrany.

Možná máte pocit, že váš život je v troskách. Možná hřešíte. Možná máte strach, jste rozzlobení, truchlíte nebo vás trápí pochybnosti. Ale tak jako Dobrý pastýř nachází své ztracené ovce, pozvednete-li jen své srdce ke Spasiteli světa, najde i vás.

Zachráni vás.
Pozvedne vás a vezme vás na ramena.

Donese vás domů.
Dokáže-li ruce smrtelníka proměnit suť a trosky v nádherný dům uctívání, pak můžeme mít s jistotou důvěru v to, že náš milující Nebeský Otec dokáže obnovit nás a že to i učiní. Jeho plánem je vytvořit z nás něco mnohem velkolepějšího, než čím jsme kdy byli – mnohem velkolepějšího, než si dokážeme představit. S každým krokem víry na cestě učednictví se měníme v bytosti věčné slávy a nekonečné radosti, jimiž se máme od začátku stát.

To je mé svědectví, mé požehnání

a má pokorná modlitba v posvátném jménu našeho Mistra, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Erich Kästner, *Als ich ein kleiner Junge war* (1996), 51–52.
2. Lukáš 15:4–5.
3. Lukáš 15:6.
4. Viz „Věz, každá duše volnost má“, *Náboženské písně*, č. 149.
5. Joel 2:12.
6. Matouš 11:28.
7. Nauka a smlouvy 88:63.
8. Viz Alma 32:27.
9. Články víry 1:3.
10. Erich Kästner, *Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es* (1950).
11. „Co jsem dobrého dnes vykonal?“, *Náboženské písně*, č. 137.
12. Viz Jakub 2:26.
13. Viz Jan 8:12.

Starší Robert D. Hales
Kvorum Dvanácti apoštolů

Duch Svatý

Vyjadřuji lásku a vděčnost Nebeskému Otci za dar Ducha Svatého, skrze nějž nám zjevuje svou vůli a podporuje nás.

Milovaní bratři a sestry, dnes k vám mluvím jako Pánův služebník a také jako pradědeček. Vás i své milované potomstvo učím o pozoruhodném daru Ducha Svatého a vydávám o něm svědectví.

Začnu tím, že zmíním Světlo Kristovo, jež osvěcuje každého muže a ženu, kteří přicházejí na svět.¹ Toto svaté světlo přináší užitek nám všem. Je „ve všech věcech a skrze všechny věci“² a umožňuje nám rozlišovat mezi tím, co je správné a co špatné.³

Duch Svatý se však od Světla Kristova liší. Je to třetí člen Božstva a samostatná duchovní bytost s posvátnými zodpovědnostmi. Je sjednocen v záměru s Otcem a se Synem.⁴

Jakožto členové Církve se můžeme těšit neustálému společenství Ducha Svatého. Prostřednictvím znovuzřízení kněžství Božího jsme pokřtěni ponořením na odpuštění hříchů a poté jsme confirmováni za členy Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Při tomto obřadu nám nositelé kněžství udělí dar Ducha Svatého vkládáním rukou.⁵ Poté můžeme obdržet společenství Ducha Svatého a uchovat si ho tím, že budeme vždy pamatovat na Spasitele, dodržovat Jeho přikázání, činit pokání z hříchů a způsobit přijímat o sabatu svátost.

Duch Svatý nám poskytuje osobní zjevení, aby nám pomohl činit důležitá životní rozhodnutí, například ohledně vzdělání, misie, profesní dráhy, manželství, dětí, toho, kde budeme s rodinou bydlet, a podobně. Nebeský Otec očekává, že v těchto záležitostech použijeme svobodu jednání, zvážíme danou situaci v mysli v souladu se zásadami evangelia a předložíme Mu své rozhodnutí v modlitbě.

Osobní zjevení je nezbytné, ale tvoří jen jednu část působení Ducha Svatého. Jak dokládají písmena, Duch Svatý také svědčí o Spasiteli a o Bohu Otci.⁶

Učí nás „pokojným věcem království“⁷ a je příčinou toho, že jsme rozhojnění „v naději“.⁸ Pobízí nás „činiti dobro ... [a] souditi spravedlivě“.⁹ Dává „každému [muži a ženě] ... [duchovní] dar ...“, aby to všem mohlo být ku prospěchu“.¹⁰ „Dává [nám] poznání“¹¹ a všechno nám připomíná.¹² Prostřednictvím Ducha Svatého můžeme „býti posvěceni“¹³ a můžeme obdržet „odpuštění hříchů“.¹⁴ Je to Utěšitel, který byl slíben Spasitelovým učedníkům.¹⁵

Připomínám nám všem, že Duch Svatý nám není dán proto, aby nás ovládal. Někteří z nás nemoudře usilují o vedení Ducha Svatého ohledně každého nepodstatného rozhodnutí v životě. To bagatelizuje Jeho posvátnou roli. Duch Svatý ctí zásadu svobody jednání. Jemně promlouvá k naší mysli a k našemu srdci ohledně mnoha záležitostí, které mají závažný dopad.¹⁶

Každý z nás může pociťovat vliv Ducha Svatého jinak. Jeho nabádání pocítíme v různé míře intenzity podle svých osobních potřeb a okolností.

V těchto posledních dnech potvrzujeme, že jedině prorok může prostřednictvím Ducha Svatého obdržet zjevení

platné pro celou církev. Někteří na to zapomínají, podobně jako když se Aron a Maria snažili přesvědčit Mojžíše, aby s nimi souhlasil. Pán však je i nás poučil. Řekl:

„Prorok když jest mezi vámi, já Hospodin u vidění ukáži se jemu. ... Ústy k ústům mluvím s ním.“¹⁷

Protivník nás někdy pokouší falešnými představami, které si můžeme splést s Duchem Svatým. Svědčím o tom, že věrnost v zachovávání přikázání a dodržování smluv nás ochrání před tím, abychom byli oklamáni. Prostřednictvím Ducha Svatého budeme schopni rozlišit falešné proroky, kteří jako nauku učí lidská přikázání.¹⁸

Když pro sebe obdržíme inspiraci od Ducha Svatého, je moudré pamatovat na to, že nemůžeme obdržet zjevení pro druhé. Vím o jednom mladém muži, který jistě mladé ženě řekl: „Měl jsem sen, že se máš stát mou manželkou.“ Mladá žena se nad tímto prohlášením zamyslela a poté odvětila: „Až se mi bude zdát tentýž sen, přijdu si s tebou promluvit.“

Každý z nás může být pokoušen dovolit osobním přáním, aby přemohla vedení od Ducha Svatého. Prorok Joseph Smith prosil Nebeského Otce, aby mu dovolil půjčit prvních 116 stran Knihy Mormonovy Martinu Harrisovi. Joseph se domníval, že je to dobrý

nápad. Duch Svatý mu ale zprvu nedal potvrzující pocity. Nakonec Pán přesto Josephovi dovolil tyto strany půjčit. Martin Harris je ztratil. Pán Prorokovi na nějakou dobu odňal dar překládání a Josephovi se dostalo bolestného, ale cenného ponaučení, které ovlivnilo zbytek jeho služby.

Duch Svatý zaujímá ústřední místo ve Znovuzřízení. Prorok Joseph ohledně toho, když jako chlapec četl Jakuba 1:5, řekl: „Nikdy nevstoupil žádný úryvek písma s větší mocí do srdce člověka než v této době tento do mého.“¹⁹ Moc, kterou Joseph Smith popisoval, byl vliv Ducha Svatého. V důsledku toho se Joseph odebral do lesíku nedaleko svého domu a poklekl, aby Bohu přednesl svou žádost. První vidění, které následovalo, bylo vskutku převratné a velkolepé. Cesta k této osobní návštěvě Otce a Syna ale začala tím, že Duch Svatý nabádal k modlitbě.

Zjevení pravdy znovuzřízeného evangelia přišly skrze vzor spočívající v hledání v modlitbě a poté obdržení nabádání od Ducha Svatého a jejich následování. Zamyslete se nad těmito příklady: překládání Knihy Mormonovy; znovuzřízení kněžství a jeho obřadů – počínaje křtem; a zorganizování Církve, mám-li zmínit jen několik z nich. Svědčím o tom, že zjevení od Pána přichází v dnešní době k Prvnímu předsednictvu a k Dvanácti podle téhož posvátného vzoru. Je to tentýž posvátný vzor, podle něhož přichází zjevení osobní.

Vzdáváme hold všem těm, kteří následovali Ducha Svatého a přijali znovuzřízené evangelium, počínaje členy rodiny Josepha Smitha. Když mladý Joseph vyprávěl svému otci o návštěvě Moroniho, otec obdržel potvrzující svědectví sám pro sebe. Okamžitě Josepha uvolnil z jeho povinností na farmě

a povzbuzoval ho k tomu, aby se řídil pokyny anděla.

Dělejme jako rodiče a vedoucí totéž. Povzbuzujme své děti a ostatní k tomu, aby se řídili pokyny Ducha Svatého. Následujme přitom sami příklad Ducha Svatého a veďme s jemností, mírností, laskavostí, shovívavostí a láskou nepředstíranou.²⁰

Duch Svatý je komunikačním prostředkem pro dílo Boží v rodinách a po celé Církvi. S tímto poznáním mi dovozte podělit se s vámi o několik osobních příkladů týkajících se Ducha Svatého v mém životě a v církevní službě. Předkládám vám je jako osobní svědectví o tom, že Duch Svatý žehná každému z nás.

Před mnoha lety jsme se sestrou Halesovou plánovali pohostit u nás doma při zvláštní příležitosti několik mých spolupracovníků. Cestou domů z kanceláře jsem měl vnuknutí zastavit se u jedné vdovy, kterou jsem navštěvoval jako domácí učitel. Když jsem u této sestry zaklepal na dveře, řekla: „Modlila jsem se, abyste přišel.“ Kdo byl původcem tohoto vnuknutí? Duch Svatý.

Jednou jsem po jedné vážné nemoci předsedal konferenci kůlu. Abych šetřil síly, plánoval jsem odejít z kaple hned po zasedání pro vedoucí kněžství. Po závěrečné modlitbě mi však Duch Svatý řekl: „Kam jdeš?“ Byl jsem inspirován podat ruku každému, kdo z místnosti odcházel. Když ke mně přistoupil jeden mladý starší, byl jsem nabádán předat mu zvláštní poselství. Měl skloněnou hlavu, a tak jsem čekal, až se na mě podívá a naše oči se setkají, abych mu mohl říci: „Modlete se k Nebeskému Otci, naslouchajte Duchu Svatému, následujte nabádání, která obdržíte, a vše ve vašem životě dobře dopadne.“ Později mi prezident kůlu řekl, že tento mladý muž se právě předčasně vrátil z misie. Prezident kůlu na základě jasné

inspirace slíbil otci tohoto mladého muže, že pokud svého syna přivede na kněžské shromáždění, starší Hales si s ním promluví. Proč jsem se zastavil, abych každému podal ruku? Proč jsem věnoval chvíli tomu, abych si promluvil s tímto drahocenným mladým mužem? Co bylo zdrojem této rady? Je to prostě: Duch Svatý.

Na začátku roku 2005 jsem pociťoval nabádání, abych si připravil poselství na generální konferenci o starších misionářských manželských párech. Po konferenci jeden bratr vyprávěl: „Když jsme poslouchali konferenci, ... Duch Páně se ihned dotkl mého nitra. ... Poselství pro mě a pro mou drahou ženu bylo jasné: Máme sloužit na misii a teď je ten pravý čas. Když jsem se ... podíval na manželku, poznal jsem, že od Ducha obdržela totéž vnuknutí.“²¹ Co přivedilo tuto působivou souběžnou reakci? Duch Svatý.

Svému potomstvu a všem v dosahu mého hlasu vydávám svědectví o osobním zjevení a neustálém přílivu každodenního vedení, varování, povzbuzení, posílení, duchovního očistění, útěchy a pokoje, který do naší rodiny přichází prostřednictvím Ducha Svatého. Skrze Ducha Svatého zažíváme „množství

[Kristových] láskyplných milosrdenství“²² a zázraky, které neustávají.²³

Vydávám zvláštní svědectví o tom, že Spasitel žije. Vyjadřuji lásku a vděčnost Nebeskému Otci za dar Ducha Svatého, skrze nějž nám zjevuje svou vůli a podporuje nás v našem životě. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 93:2; viz také Jan 1:9.
2. Nauka a smlouvy 88:6.
3. Viz Průvodce k písmům, „Světlo Kristovo“; viz také Moroni 7:12–19.
4. Viz Jan 17.
5. Viz lekce 5, „Vykonávání kněžských obřadů“, *Povinnosti a požehnání kněžství – základní příručka pro nositele kněžství, část B* (2007), 39–46.
6. Viz Jan 15:26; Římanům 8:16.
7. Nauka a smlouvy 39:6.
8. Římanům 15:13.
9. Nauka a smlouvy 11:12.
10. Nauka a smlouvy 46:11–12; viz také Moroni 10:8–17; Nauka a smlouvy 13–16.
11. Alma 18:35.
12. Viz Jan 14:26.
13. 3. Nefi 27:20.
14. 2. Nefi 31:17.
15. Nauka a smlouvy 88:3.
16. Viz Nauka a smlouvy 8:2–3.
17. Numeri 12:6, 8.
18. Viz Joseph Smith–Životopis 1:19.
19. Joseph Smith–Životopis 1:12.
20. Viz Nauka a smlouvy 121:41–42.
21. Dopis od Fredericka E. Hibbena.
22. 1. Nefi 8:8.
23. Viz Moroni 7:29.

Starší Gerrit W. Gong
Předsednictvo Sedmdesátí

Vždy na Něj pamatujeme

Pokorně svědčím a modlím se o to, abychom na Něj vždy pamatovali – za všech dob, ve všech věcech a na všech místech, kde můžeme být.

Drazí bratři a sestry, když jsem sloužil v Asii, lidé se mě občas ptali: „Starší Gongu, kolik lidí žije v církevním území Asie?“

Odpovídal jsem: „Polovina světové populace – 3,6 miliardy lidí.“

Někdo se zeptal: „Je těžké pamatovat si všechna jejich jména?“

Pamatování si a zapomínání je součástí každodenního života. Například jednou manželka nemohla nikde najít svůj nový mobilní telefon, tak se ho nakonec rozhodla prozvonit z jiného telefonu. Když zaslechla, jak telefon zvoní, pomyslela si: „Kdo mi to jen může volat? Vždyť jsem to číslo ještě nikomu nedala!“

Pamatování si a zapomínání je také součástí naší věčné cesty. Čas, svoboda jednání a paměť nám pomáhají učit se, růst a sílit ve víře.

Slovy oblíbené náboženské písně:

*Buď sláva jménu Ježíše,
nechť zní tu píseň chval! ...
Chléb s vodou, Svatí, přijměte, a dosvěd-
čete zas,
že máte vždy na paměti, že život dal
za nás.¹*

Každý týden, když přijímáme svátost, uzavíráme smlouvu, že na Něj budeme vždy pamatovat. Na základě téměř 400 odkazů na verše z písem ke

slovu *pamatovat* bych rád uvedl šest způsobů, jak na Něj můžeme vždy pamatovat.

Zaprvé – vždy na Něj můžeme pamatovat tím, že budeme mít důvěru v Jeho smlouvy, sliby a ujištění.

Pán pamatuje na své věčné smlouvy – od dob Adama až do dne, kdy Adamovo potomstvo „přijme pravdu a bude hledět vzhůru, tehdy bude Sion shlížeti dolů a veškerá nebesa se budou trásti veselím a země se bude chvěti radostí“.²

Pán pamatuje na své sliby, včetně slibů, že prostřednictvím Knihy Mormony, dalšího svědectví o Ježíši Kristu, shromáždí rozptýlený Izrael, a slibů, jež dal každému členovi a misionáři, který pamatuje na to, že cena duší je veliká.³

Pán pamatuje na národy a na lidi a ujišťuje je. V této době neustálé zaneprázdněnosti a zmatků,⁴ někteří „v vozích, jiní v koních doufají, ale my jméno Hospodina Boha našeho sobě připomínáme“,⁵ kterýžto Bůh má pro nás záměr „i pro dny vzdálené“.⁶ V nebezpečných časech⁷ máme pamatovat na to, že to není dílo Boží, co je zmařeno, ale dílo lidí.⁸

Zadruhé – vždy na Něj můžeme pamatovat tím, že budeme po celý život vděčně uznávat Jeho ruku.

Pánovu ruku ve svém životě často rozpoznáme nejlépe s odstupem času. Jak řekl filosof Søren Kierkegaard: „Život může být pochopen jedině zpětně. Ale ... musí se *žít dopředu*.“⁹

Moje drahá maminka nedávno oslavila devadesáté narozeniny. Vděčně vydala svědectví o Božích požehnáních, jež získala v každém klíčovém okamžiku svého života. Rodinná historie, rodinné tradice a rodinná pouta nám pomáhají vychutnávat si vzpomínky na minulost, zatímco nám poskytují vzory a naději do budoucna. Kněžské linie pravomoci a patriarchální

požehnání jsou svědectvími o Boží ruce napříč generacemi.

Přemýšleli jste někdy o sobě jako o své vlastní žijící pamětní knize – která odráží, co si chcete pamatovat a jak si to chcete pamatovat?

Já například, když jsem byl mladší, jsem si velmi přál hrát ve škole basketbal. Usilovně jsem trénoval. Jednoho dne trenér ukázal na naše nejlepší hráče, 193 cm vysokého pivota a na 188 cm vysoké křídlo, a mně řekl: „Mohu tě zařadit do družstva, ale pravděpodobně si nikdy nezahraješ.“ Pamatuji si, jak laskavě mě poté povzbuzoval: „Proč nezkusíš fotbal? Byl bys v něm dobrý.“ Moje rodina jásala, když jsem dal svůj první gól.

Můžeme pamatovat na ty, kteří nám s upřímností, laskavostí, trpělivostí a povzbuzením dávají šanci a pak i druhou šanci. A můžeme se stát těmi, na které druzí pamatovali, když nejvíce potřebovali pomoc. Pamatování na pomoc druhých a na to, jak nás vede vliv Ducha, je jedním ze způsobů, jak pamatovat na Pána. Takto sčítáme všechny dary, které nám Pán dal.¹⁰

Zatřetí – vždy na Pána můžeme pamatovat tím, že Mu budeme důvěřovat, když nás ujišťuje: „Ten, kdo činil pokání z hříchů svých, tomu je odpuštěno, a já, Pán, již na ně nevzpomínám.“¹¹

Když učiníme plné pokání, včetně vyznání hříchů a zanechání jich, spolu s Enosem se ptáme, když je naše vina zahlazena: „Pane, jak se to stalo?“ A slyšíme odpověď: „Pro tvou víru v Krista“¹² a Jeho výzvu, abychom Ho měli na „paměti“.¹³

Jakmile učiníme pokání a vedoucí kněžství potvrdí, že jsme způsobilí, nemusíme minulé hříchy opětovně vyznávat. Být způsobilý neznamená být dokonalý. Plán štěstí připravený Nebeským Otcem nás vyzývá k tomu,

abychom na cestě životem s pokorou přijímali skutečnost, že jednou budeme zdokonaleni v Kristu,¹⁴ a ne abychom kvůli svým nedokonalostem byli neustále frustrováni, otráveni či nešťastní. Pamatujte, On o nás ví všechno to, co si přejeme, aby o nás nikdo nevěděl – a přesto nás miluje.

Život někdy zkouší naši důvěru v Kristovo milosrdenství, spravedlnost a soud a v Jeho osvobozující výzvu, abychom se nechali uzdravit Jeho Usmířením, když odpustíme druhým i sobě.

Jedna mladá žena v jiné zemi se ucházela o práci novinářky, ale úředník, který práci rozdělával, byl nemilosrdný. Řekl jí: „Svým podpisem zaručím, že se nestanete novinářkou, ale půjdete kopat kanály.“ Byla jedinou ženou, která ve skupině mužů kopala kanály.

O mnoho let později se tato žena stala úřednicí. Jednoho dne za ní přišel muž, který potřeboval její podpis kvůli práci.

Zeptala se ho: „Pamatujete si mě?“ Nepamatoval.

Řekla: „Vy si mě nepamatujete, ale já si vás pamatuji. Svým podpisem jste zaručil, že jsem se nikdy nestala novinářkou. Svým podpisem jste mě

poslal kopat kanály, jedinou ženu ve skupině mužů.“

Řekla mi: „Mám pocit, že bych se k tomuto muži měla zachovat lépe, než se on zachoval ke mně, ale nejsem tak silná.“ Někdy v sobě tuto sílu nemáme, ale můžeme ji nalézt, když budeme pamatovat na Usmíření našeho Spasitele Ježíše Krista.

Když je zrazena naše důvěra, jsou roztříštěny sny, srdce je opakovaně zlomeno, když toužíme po spravedlnosti a potřebujeme milosrdenství, když máme zaťaté pěsti a tečou nám slzy, když potřebujeme vědět, čeho se přidržet a co opustit, vždy můžeme pamatovat na Něho. Život není tak krutý, jak se někdy může zdát. Jeho nekonečný soucit nám může pomoci nalézt naši cestu, pravdu i život.¹⁵

Když pamatujeme na Jeho slova a příklad, neurážíme se a ani neurážíme druhé.

Otec jednoho mého přítele pracoval jako mechanik. Jeho poctivá práce byla vidět i na velmi pečlivě umytých rukou. Jednou někdo tomuto otci v chrámu řekl, že by si měl umýt ruce, než tam jde sloužit. Místo toho, aby se urazil, začal tento dobrý muž před návštěvou chrámu mýt doma nádobí ve vodě se spoustou saponátu. Je příkladem těch,

kteří „vstoupí na horu Hospodinovu“ a stojí „na místě svatém jeho“ s nejčistšíma rukama a s nejčistším srdcem.¹⁶

Chováme-li vůči někomu nelaskavé pocity, zášť nebo rozhořčení nebo máme-li důvod požádat druhé o odpuštění, nyní je čas to udělat.

Začtvrté – Pán nás vyzývá, abychom pamatovali na to, že doma jsme vždy vítáni.

Učíme se kladením otázek a hledáním informací. Nepřestávejte však prosím bádát, když dorazíte – slovy T. S. Eliota – „tam, odkud [jste] vyrazili, s pocitem, že na tomto místě jste poprvé“.¹⁷ Jakmile budete připraveni, otevřete prosím své srdce Knize Mormonově, znovu, jako by to bylo poprvé. Modlete se prosím s opravdovým záměrem, znovu, jako by to bylo poprvé.

Důvěřujte oné rané a slabé vzpomínce. Dovolte jí prohloubit vaši víru. U Boha neexistuje žádný bod bez možnosti návratu.

Novodobí i dávní proroci na nás naléhají, abychom nedovolili lidským nedostatkům, chybám nebo slabostem – druhých lidí i těm vlastním – aby způsobily, že budeme přehlížet pravdy, smlouvy a vykupující moc v Jeho

znovuzřízeném evangeliu.¹⁸ Toto je obzvláště důležité v církvi, ve které každý z nás roste tím, že se nedokonalé zapojuje do jejího chodu. Prorok Joseph řekl: „Nikdy jsem vám neřekl, že jsem dokonalý; ale ve zjeveních, kterým jsem učil, nejsou chyby žádné.“¹⁹

Zapáté – vždy na Něj můžeme pamatovat o sabatu prostřednictvím svátosti. Spasitel na konci svého působení ve smrtelnosti i na počátku svého působení po Vzkříšení vzal chléb a víno a požádal nás, abychom pamatovali na Jeho tělo a krev,²⁰ „neboť tak často, jak toto budete činiti, budete pamatovati na tuto hodinu, že jsem byl s vámi“.²¹

Během obřadu svátosti dosvědčujeme Bohu Otci, že jsme ochotni vzít na sebe jméno Jeho Syna a vždy na Něj pamatovat a zachovávat Jeho přikázání, jež nám dal, abychom vždy mohli mít Jeho Ducha, aby byl s námi.²²

Jak učí Amulek, na Pána máme pamatovat, když se modlíme na svých polích, za svá stáda a za svůj dům, a když pamatujeme na potřebné, nahé, nemocné a sužované.²³

A nakonec, zašesté – Spasitel nás vyzývá, abychom na Něj vždy pamatovali tak, jako On vždy pamatuje na nás.

Vzkříšený Spasitel vyzval při své návštěvě Nového světa přítomné, aby k Němu jeden po druhém přistoupili, vložili ruku v Jeho bok a pocítili stopy hřebů v Jeho rukou a nohou.²⁴

V písmech je vzkříšení popsáno takto: „Každá končetina a každý kloub budou znovuzřízeny ... do své vlastní a dokonalé schránky“ a „vlas z hlavy nebude ztracen“.²⁵ S touto skutečností se prosím zamyslete nad tím, jak je možné, že Spasitelovo dokonalé vzkříšené tělo stále nese rány v Jeho boku a stopy hřebů v Jeho rukou a nohou.²⁶

V historii byli čas od času smrtelníci popravováni ukřižováním. Avšak pouze náš Spasitel, Ježíš Kristus, nás přijímá k sobě, zatímco má na sobě stále znamení své čisté lásky. Jen On naplňuje proroctví, že byl pozvednut na kříži, aby mohl každého z nás oslovit jménem a přitáhnout nás k sobě.²⁷

Náš Spasitel prohlašuje:

„Ano, [oni] mohou zapomenouti, já však na tebe nezapomenu.“

Aj, na dlaních vyryl jsem tě, zdi tvé jsou vždycky přede mnou.“²⁸

A vydává svědectví: „Já jsem ten, jenž byl pozvednut. Já jsem Ježíš, který byl ukřižován. Já jsem Syn Boží.“²⁹

Starší Patrick Kearon

Sedmdesátník

Pokorně svědčím a modlím se o to, abychom na Něj vždy pamatovali – za všech dob, ve všech věcech a na všech místech, kde můžeme být.³⁰ V posvátném a svatém jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. „Buď sláva jménu Ježíše“, *Náboženské písně*, č. 106.
2. Překlad Josepha Smitha, Genesis 9:22 (v Průvodci k písmům).
3. Viz Nauka a smlouvy 18:10–16.
4. Viz Nauka a smlouvy 45:26; 88:91.
5. Žalm 20:8.
6. „Jen nezužefej“, *Náboženské písně*, č. 64.
7. Viz 2. Timoteovi 3:1; viz také verše 2–7.
8. Nauka a smlouvy 3:3.
9. *Kierkegaard's Journals and Notebooks: Volume 2, Journals EE–KK*, Bruce H. Kirmmse a další, ed. (2008), 2:179; kurzíva již v originále.
10. Viz „Sečti dary“, *Náboženské písně*, č. 150.
11. Nauka a smlouvy 58:42; viz také Izaiáš 43:25.
12. Enos 1:7, 8.
13. Izaiáš 43:26.
14. Viz Moroni 10:32.
15. Viz Jan 14:6.
16. Žalm 24:3; viz také verš 4; zázitek použit s laskavým svolením.
17. T. S. Eliot, „Little Gidding“, *Four Quartets* (1943), oddíl 5, řádky 241–242.
18. Viz například Eter 12:23–28; Dieter F. Uchtdorf, „Pojďte, přidejte se k nám“, *Liahona*, listopad 2013, 21–24.
19. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2008), 518. Dále pokračuje: „Musím být tudíž odmítán jako cosi nicotného?“
20. Viz Nauka a smlouvy 27:2–4, což je novodobé zjevení ohledně používání vody místo vína.
21. Překlad Josepha Smitha, Marek 14:21 (v Průvodci k písmům).
22. Viz Moroni 4:3; 5:2; Nauka a smlouvy 20:77, 79.
23. Viz Alma 34:20–21; 28–29. V novodobém zjevení nám Pán rovněž přikazuje: „Pamatujte ve všech věcech na chudé a potřebné, na nemocné a sužované.“ (Nauka a smlouvy 52:40.)
24. Viz 3. Nefi 11:14–15.
25. Alma 40:23.
26. Viz Nauka a smlouvy 6:37.
27. Viz 3. Nefi 27:14; viz také například Jan 12:32–33; 1. Nefi 11:33; Mosiáš 23:22; Alma 13:29; 33:19; Helaman 8:14–15.
28. Izaiáš 49:15–16; viz také 1. Nefi 21:15–16.
29. Nauka a smlouvy 45:52.
30. Viz Mosiáš 18:9.

Útočiště před bouří

Tato chvíle neurčuje, kým uprchlíci jsou, ale naše reakce pomůže určit, kým se staneme my.

Nebo jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi pít; [cizincem] jsem byl, a přijímali jste mne;

Nah, a přidělili jste mne; ...

Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.¹

V dnešním světě je odhadem 60 milionů uprchlíků, což znamená, že „1 člověk z každých 122 ... byl nucen opustit domov“,² a polovina z toho jsou děti.³ Je to šokující, když uvážíme počty, o které se zde jedná, a zamyslíme se nad tím, co to znamená v životě dotčených jednotlivců. V současnosti mám za úkol sloužit v Evropě, kam za poslední rok dorazil jeden a čtvrt milionu uprchlíků z válkou zmítaných oblastí Blízkého východu a Afriky.⁴ Mnohé z nich vidíme přicházet jen s oblečením, které mají na sobě, a s tím, co unesou v jedné malé tašce. Velká část z nich je vzdělaná a všichni museli opustit domov, školu a zaměstnání.

Pod vedením Prvního předsednictva Církve spolupracuje se 75 organizacemi v 17 evropských zemích. Jde o organizace od velkých mezinárodních institucí až po malé komunitní projekty, od státních úřadů až po náboženské i sekulární charitativní nadace. Máme to štěstí, že jsme navázali partnerství

s organizacemi, které s uprchlíky pracují již mnoho let po celém světě, a že se od nich můžeme učit.

Jako členové Církve, jako lid, se nemusíme v naší historii ohlížet daleko, abychom si připomněli dobu, kdy jsme sami byli uprchlíky, opakovaně násilně vyháněnými z domovů a farem. Když sestra Linda Burtonová minulý víkend mluvila o uprchlících, požádala ženy Církve, aby se zamyslely nad tímto: „Co kdyby byl *jejich* příběh příběhem *mým*?“⁵ Jejich příběh ve skutečnosti je naším příběhem, před nemnoha lety.

Na úrovni vlád i v celé společnosti probíhají velmi vyhraněné debaty o tom, jaká je definice uprchlíka a jak se má uprchlíkům pomáhat. Záměrem mého proslovu v žádném případě není přispět k této vášnivě diskusi ani se vyjadřovat k imigrační politice, ale spíše se zaměřit na *ty*, kteří byli vyhnáni z domova a ze své vlasti kvůli válkám, na jejichž zahájení se nijak nepodíleli.

Spasitel ví, jaké to je být uprchlíkem – sám jedním byl. Když byl Ježíš malým dítětem, Jeho rodina uprchla do Egypta, aby unikla Heródovým vražedným mečům. V různých okamžicích Jeho služby Mu bylo vyhrožováno a Jeho život byl v nebezpečí, až se nakonec podvolil úmyslům zlovolných lidí, kteří zosnovali Jeho smrt. Je tedy možná

o to pozoruhodnější, že nás opakovaně učil, abychom se měli navzájem rádi, abychom měli druhé rádi tak, jak je má rád On, a abychom milovali své bližní jako sebe samé. Vskutku, „náboženství čisté a nepoškozené před Bohem a Otcem totoť jest: navštěvovati sirotky a vdovy v ssouzeních jejich“⁶ a „starati [se] o chudé a potřebné a ... poskytovati [jim] úlevu, aby netrpěli“.⁷

Je inspirující sledovat, co členové Církve po celém světě štědrě darují, aby těmto jednotlivcům a rodinám, kteří o tolik přišli, pomohli. Konkrétně v Evropě vídám mnoho členů Církve, kteří zažívají radostné probuzení a duševní obohacení, když reagují na hlubokou vnitřní touhu pomáhat a sloužit lidem kolem sebe, jejichž potřeby jsou tak naléhavé. Církev poskytuje přístřeší a zajišťuje lékařskou péči. Kůly a misie připravily mnoho tisíc hygienických balíčků. Další kůly poskytují potraviny a vodu, oblečení, nepromokavé pláště, kola, knihy, batohy, brýle a mnoho dalšího.

Lidé od Skotska až po Sicílii se ujímají všech možných úkolů. Lékaři a zdravotní sestry poskytují dobrovolnou službu v místech, kam uprchlíci přijíždějí promočení, prochladlí a často traumatizovaní plavbou přes moře. Když uprchlíci zahájí proces přesídlování, místní členové jim pomáhají naučit se jazyku hostitelské země, zatímco jiní pozvedají děti i rodiče na duchu tím, že jim poskytují hračky, výtvarné potřeby, hudbu a hry. Někteří přinášejí darované přize, pletací jehlice a háčky na háčkování a učí těmto dovednostem mladé i starší místní uprchlíky.

Zkušenosti členové Církve, kteří v životě věnovali již mnoho let službě a vedení druhých, potvrzují, že poskytování služby těmto lidem, jejichž potřeby jsou tak naléhavé, jim dává ten nejbohatší pocit naplnění, jaký kdy při své službě zažili.

Tyto situace je nutné vidět, abyste uvěřili, že jsou skutečné. V zimě jsem v jednom dočasném uprchlickém táboře potkal kromě mnoha jiných i těhotnou ženu ze Sýrie, která zoufale hledala

ujištění, že nebude muset porodit své dítě na studené podlaze velké haly, ve které byla ubytována. V Sýrii byla profesorkou na univerzitě. A v Řecku jsem mluvil s rodinou, která byla stále ještě promoklá, roztřesená a vyděšená z plavby na nafukovacím člunu z Turecka. Poté, co jsem jim pohlédl do očí a vyslechl si jejich příběhy o hrůze, před kterou prchali, a o nebezpečné pouti při hledání útočiště, se budu na mnoho věcí dívat jinak.

Potřebnou pomoc a péči poskytuje široká škála oddaných humanitárních pracovníků, z nichž mnozí jsou dobrovolníci. Viděl jsem jednu členku Církve, která mnoho měsíců pracovala až do noci, aby poskytla nejnutnější pomoc těm, kteří přijížděli z Turecka do Řecka. Kromě mnoha jiného poskytovala první pomoc těm, kteří akutně potřebovali lékařskou péči; zajišťovala, aby bylo postaráno o ženy a děti, jež cestovaly samy; objímala ty, kteří cestou osiřeli, a snažila se co nejlépe rozdělit omezené zdroje na bezmezné potřeby. Ona, jako mnoho jí podobných, je doslova sloužícím andělem, na jehož skutky nezapomenou ani ti, o které se starala, ani Pán, v jehož službě působila.

Všichni ti, kteří se věnují tomu, aby ulevili utrpení lidem kolem sebe, se podobají lidu Almovu: „A tak za těchto příznivých okolností neodehnali nikoho, kdo byl nahý nebo kdo byl hladový nebo kdo žíznil nebo kdo byl nemocen nebo o koho nebylo postaráno; ... byli štědrí ke všem, jak ke starým, tak k mladým, jak k porobeným, tak k svobodným, jak k mužům, tak k ženám, ať již mimo církev nebo z církve, nehledíce na osobu toho, kdo byl potřebný.“⁸

Musíme si dávat pozor, aby se zprávy o neštěstí uprchlíků nestaly něčím zcela všedním, až počáteční šok odezní, ale války budou pokračovat a rodiny nadále přicházet. Miliony

uprchlíků po celém světě, jejichž příběhy se už nedostávají do hlavních zpráv, stále zoufale potřebují pomoc.

Pokud se ptáte: „Co mohu udělat já?“, pamatujme v prvé řadě na to, že nemáme sloužit na úkor své rodiny a dalších zodpovědností.⁹ Stejně tak nemáme očekávat, že nám vhodné projekty zorganizují naši vedoucí. Můžeme se však do tohoto velkého humanitárního úsilí zapojit jako mládež, muži, ženy i celé rodiny.

V reakci na výzvu Prvního předsednictva k účasti na křesťanské službě uprchlíků po celém světě¹⁰ zorganizovala generální předsednictva Pomocného sdružení, Mladých žen a Primárek humanitární projekt s názvem „Byl jsem cizincem“. Sestra Burtonová ho představila ženám Církve minulý víkend na generálním zasedání žen. Mnoho užitečných myšlenek, zdrojů a námětů ke službě naleznete na stránkách IWAsAStranger.lds.org.

Začněte na kolenou v modlitbě. Pak se zamyslete nad něčím, co můžete dělat blízko domova, ve své obci či městě, kde naleznete ty, kteří potřebují pomoc s tím, jak se přizpůsobit nové životní situaci. Konečným cílem je jejich navrácení k plnému a soběstačnému životu.

Příležitosti k tomu, abychom podali pomocnou ruku a stali se někomu přítelem, jsou nekonečné. Přesídleným uprchlíkům můžete pomoci naučit se jazyku hostitelské země, doplnit jejich pracovní dovednosti nebo se připravit na pracovní pohovor. Mohli byste se nabídnout jako rádci pro rodinu nebo pro osamocenou matku, zatímco se přizpůsobují cizí kultuře, třeba i tím, že je doprovodíte do obchodu nebo do školy. Některé sbory a kůly již navázaly partnerství se stávajícími důvěryhodnými organizacemi. A podle svých možností můžete také přispět do fondu mimořádného humanitárního úsilí Církve.

Kromě toho si může každý z nás prohloubit povědomí o událostech ve světě, kvůli nimž jsou tyto rodiny nuceny opustit svůj domov. Musíme zaujmout postoj proti nesnášenlivosti a podporovat úctu a porozumění mezi kulturami a tradicemi. Když se s rodinami uprchlíků setkáte a uslyšíte jejich příběhy na vlastní uši, a ne z obrazovky nebo z novin, změní vás to. Vzniknou skutečná přátelství, která budou podporovat soucit a úspěšné začlenění se do společnosti.

Pán nám dal pokyn, že kůly Sionu mají být „[ochranou a útočištěm] před bouří“.¹¹ My jsme již útočiště našli. Vyjdeme ze svých bezpečných míst a podělme se o svůj nadbytek, o *naději* na lepší budoucnost, o *víru* v Boha a své bližní a o *lásku*, která se přenáší přes kulturní a ideologické rozdíly až k oné vznešené pravdě, že jsme všichni děti Nebeského Otce.

„Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci, a [lásky].“¹²

Být uprchlíkem může být v životě těch, kteří jimi jsou, zlomovým okamžikem, ale to, že jsou uprchlíci, neurčuje, kým *jsou*. Tak jako pro tisíce lidí před nimi, toto bude jen určité období v jejich životě – doufáme, že období krátké. Někteří z nich se stanou laureáty Nobelovy ceny, veřejnými činiteli, lékaři, vědci, hudebníky, umělci, náboženskými vůdci či někým, kdo společnosti prospěje v jiných oblastech. Ve skutečnosti mnozí z nich takovými lidmi již *byli*, než přišli o všechno. Tato chvíle neurčuje, kým uprchlíci jsou, ale naše reakce pomůže určit, kým se staneme my.

„Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“¹³ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Další informace naleznete na stránkách IWAsAStranger.lds.org a mormonchannel.org/blog/post/40-ways-to-help-refugees-in-your-community.

ODKAZY

1. Matouš 25:35–36, 40.
2. Viz Stephanie Nebehay, „World's Refugees and Displaced Exceed Record 60 Million“, 18. prosince 2015, reuters.com.
3. Viz „Facts and Figures about Refugees“, unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
4. Viz „A Record 1.25 Million Asylum Seekers Arrived in the EU Last Year“, 4. března 2016, businessinsider.com.
5. Linda K. Burtonová, „Byl jsem cizincem“, *Liahona*, květen 2016, 14.
6. Jakub 1:27.
7. Nauka a smlouvy 38:35; viz také Nauka a smlouvy 81:5.
8. Alma 1:30.
9. Viz Dopis Prvního předsednictva, 26. března 2016; viz také Mosiáš 4:27.
10. Viz Dopis Prvního předsednictva, 27. října 2015.
11. Nauka a smlouvy 115:6; viz také Izaiáš 4:5–6.
12. 2. Timoteovi 1:7.
13. Matouš 25:40.

Starší Dallin H. Oaks

Kvorum Dvanácti apoštolů

Protiklad ve všech věcech

Protivenství nám umožňuje růst, abychom se stali tím, čím se máme podle přání našeho Nebeského Otce stát.

Ústředním bodem evangelia Ježíše Krista je Otcův plán spasení určený k věčnému pokroku Jeho dětí. Tento plán, vysvětlený v novodobém zjevení, nám pomáhá porozumět mnohým věcem, jimž čelíme ve smrtelnosti. Mé poselství se zaměřuje na zásadní roli, kterou v tomto plánu hraje protivenství.

I.

Účelem smrtelného života je to, aby děti Boží získaly zkušenosti potřebné k tomu, „aby pokročily směrem k dokonalosti a nakonec naplnily své božské určení jako dědicové věčného života“.¹ Jak nás učil dnes dopedne tak mocně president Thomas S. Monson, pokroku dosahujeme tím, že činíme rozhodnutí, čímž jsme zkoušeni, zda budeme dodržovat Boží příkázání. (Viz Abraham 3:25.) Máme-li být zkoušeni, musíme mít možnost svobodně si vybrat z různých alternativ. Máme-li získat více alternativ k uplatnění své svobody jednání, musí k nám nutně přicházet protivenství.

Zbytek plánu má rovněž zásadní důležitost. Když učiníme špatná rozhodnutí, k čemuž nevyhnutelně dojde,

hřích nás poskvrní a my musíme být očištěni, abychom mohli pokračovat vstříc svému věčnému určení. Otcův plán nám poskytuje způsob, jak toho dosáhnout, jak uspokojit věčné požadavky spravedlnosti – Spasitel zaplatí cenu, aby nás vykoupil z hříchů. Onen Spasitel je Jednorozený Syn Boha, Věčného Otce, Pán Ježíš Kristus, jehož smírná oběť – jehož utrpení – zaplatí onu cenu za naše hříchy, budeme-li ochotni z nich činit pokání.

Jedno z nejlepších vysvětlení zamýšlené role protivenství se nachází v Knize Mormonově, v Lehiových slovech určených jeho synu Jákobovi.

„Musí nezbytně býti, aby byl protiklad ve všech věcech. Kdyby tomu tak nebylo, ... spravedlivost by nemohla býti uskutečněna, ani zlovolnost, ani svatost ani bída, ani dobré ani zlé.“ (2. Nefi 2:11; viz také verš 15.)

Následně Lehi uvedl: „Pročež, Pán Bůh dal člověku, aby jednal sám za sebe. Pročež, člověk by nemohl jednat sám za sebe, ledaže by byl nutkán jedním nebo druhým.“ (Verš 16.)

A podobně Pán v novodobém zjevení prohlašuje: „Musí nezbytně býti, aby ďábel pokoušel děti lidské, jinak by

nemohly jednati samy za sebe.“
(NaS 29:39.)

Protivenství bylo nezbytné i v zahradě Eden. Kdyby Adam a Eva neučinili ono rozhodnutí, skrze které přišla smrtelnost, učil Lehi, „zůstali [by] ve stavu nevinnosti, ... nečiníce žádného dobra, neboť neznali žádného hříchu“. (2. Nefi 2:23.)

Již od počátku byly svoboda jednání a protivenství ústředními body Otcova plánu a Satanovy vzpoury proti němu. Jak Pán zjevil Mojžíšovi, na radě v nebi se Satan „snažil ... zničit svobodu jednání člověka“. (Mojžíš 4:3.) Zničení svobody jednání bylo neodmyslitelnou podmínkou Satanovy nabídky. Předstoupil před Otce a řekl: „Viz, zde jsem, pošli mne, budu tvým synem a vykoupím veškeré lidstvo, takže jediná duše nebude ztracena, a zajisté to učiním; pročež dej mi svou čest.“ (Mojžíš 4:1.)

Satan tedy navrhoval provést Otcův plán způsobem, který by zabránil naplnění Otcova záměru a udělil Satanovi Otcovu slávu.

Satanův návrh by zajistil dokonalou rovnost – vykoupil by „veškeré lidstvo“, takže ani jediná duše by nebyla ztracena. Nikdo by neměl svobodu jednání ani možnost se rozhodovat, a proto by nebylo zapotřebí protivenství. Nebylo by žádné zkoušky, žádného selhání ani úspěchu. Nebylo by žádného růstu k dosažení účelu, který si Otec přál pro své děti. V písmech je zaznamenáno, že Satanův odpor vyústil v „boj na nebi“ (Zjevení 12:7), v němž dvě třetiny dětí Božích získaly právo prožít smrtelný život, a to díky tomu, že se rozhodly pro Otcův plán a zavrhlly Satanovu vzpouru.

Satanovým záměrem bylo získat Otcovu čest a moc pro sebe. (Viz Izaiáš 14:12–14; Mojžíš 4:1, 3.) „Pročež“, pravil Otec, „protože se Satan proti mně vzbouřil ..., způsobil [jsem], že byl

svržen“ (Mojžíš 4:3) se všemi duchy, kteří uplatnili svou svobodu jednání k tomu, aby ho následovali (viz Judas 1:6; Zjevení 12:8–9; NaS 29:36–37). Satan a jeho následovníci, svržení do sféry smrtelnosti jako duchové bez těla, pokoušejí děti Boží a snaží se je oklamat a podrobit si je. (Viz Mojžíš 4:4.) A tak onen zlý, který se postavil na odpor a usiloval o *zničení* Otcova plánu, mu ve skutečnosti *napomohl*, neboť právě protivenství umožňuje volbu a je příležitostí činit správná rozhodnutí, což vede k růstu, jenž je účelem Otcova plánu.

II.

Je podstatné, že pokoušení ke hříchu není jediným protivenstvím ve smrtelnosti. Otec Lehi učil, že kdyby nedošlo k Pádu, Adam a Eva „by zůstali ve stavu nevinnosti, nemajíce žádné radosti, neboť neznali žádné bídy“. (2. Nefi 2:23.) Pokud by člověk ve smrtelnosti nezakusil protivenství,

„všechny věci by musely nezbytně býti sloučením v jedno“, přičemž by nebylo žádného štěstí ani bídy. (Verš 11.) A proto, uvedl dále otec Lehi, poté co Bůh stvořil všechny věci, „aby uskutečnil věčné záměry své ohledně smyslu člověka ..., muselo nezbytně býti protikladu; dokonce zakázané ovoce v protikladu k ovoci stromu života; jedno bylo sladké a druhé hořké“. (Verš 15.)² Jeho učení o této součásti plánu spasení končí těmito slovy:

„Ale vizte, vše bylo učiněno moudrostí toho, který zná vše.

Adam padl, aby lidé mohli býti; a lidé jsou, aby mohli mít radost.“
(Verše 24–25.)

Protivenství v podobě složitých situací, jimž ve smrtelnosti čelíme, je rovněž součástí plánu, který ve smrtelnosti podporuje náš růst.

III.

Všichni zažíváme různé druhy protivenství, jimiž jsme zkoušeni. Některé

tyto zkoušky mají podobu pokoušení k hříchu. Jiné představují výzvy smrtelnosti mimo osobní hříchy. Některé jsou obrovské. Jiné jsou menší. Některé přetrvávají, a jiné jsou jen krátkodobé. Nikdo od nich není osvobozen. Proti-venství nám umožňuje růst, abychom se stali tím, čím se máme podle přání našeho Nebeského Otce stát.

Poté, co Joseph Smith dokončil překlad Knihy Mormonovy, musel ještě najít vydavatele. Nebylo to jednoduché. Složitost tohoto dlouhého rukopisu a náklady na tisk a vazbu tisíců výtisků byly odstrašující. Joseph nejprve oslovil E. B. Grandina, tiskaře z Palmyry, který ho odmítl. Poté vyhledal v Palmyře jiného tiskaře, ale i ten ho odmítl. Pak jel do 40 kilometrů vzdáleného Rochestru a obrátil se na nejpřednějšího vydavatele v západní části státu New York, který ho ale rovněž odmítl. Jiný vydavatel v Rochestru byl ochoten knihu vydat, ale za daných okolností byla tato varianta nepřijatelná.

Minuly týdny a Joseph byl nepo-chybně ohromen proti-venstvím, které

stálo v cestě uskutečnění jeho božského pověření. Pán mu to neulehčil, ale nakonec mu to umožnil. Josephův pátý pokus, kdy se podruhé obrátil na palmyrského vydavatele Grandina, byl úspěšný.³

Po letech byl Joseph mnoho měsíců vězněn ve strastiplných podmínkách v žaláři Liberty. Když se modlil o pomoc, Pán mu řekl: „Všechny tyto věci ti dají zkušenosti a budou pro dobro tvé.“ (NaS 122:7.)

Všichni známe další druhy proti-venství ve smrtelnosti, jejichž příčinou nejsou naše osobní hříchy, jako je nemoc, postižení či smrt. President Thomas S. Monson vysvětlil:

„Někteří z vás možná občas ve svém utrpení volají k Bohu a ptají se, proč nás Nebeský Otec dopouští, abyste procházeli zkouškami, jimž zrovna čelíte. ...

Náš smrtelný život však nikdy neměl být jednoduchý či neustále příjemný. Náš Nebeský Otec ... ví, že se učíme a rosteme a zušlechťujeme se prostřednictvím těžkých překážek, srdcervoucího zármutku a obtížných rozhodnutí.

Každý z nás zažívá temné dny, kdy nám zemře někdo blízký; bolestná období, kdy přijdeme o zdraví; pocity opuštěnosti, kdy nás ti, které máme rádi, podle všeho zanechali napospas osudu. Tyto a další zkoušky jsou pro nás skutečným testem naší schopnosti vytrvat.“⁴

Méně stresující příklad proti-venství představuje naše úsilí zlepšit se v zachovávaní dne sabatu. Máme Pánovo přikázání, že máme světit sabat. Některá naše rozhodnutí mohou znamenat porušení tohoto přikázání, ale jiná rozhodnutí týkající se trávení času o sabatu jsou jen otázkou toho, zda budeme dělat pouze to, co je dobré, nebo to, co je lepší či nejlepší.⁵

V rámci objasnění proti-venství v podobě pokoušení popisuje Kniha Mormonova tři metody, které bude ďábel používat v posledních dnech. Zaprvé – „bude zuřiti v srdci dětí lidských a bude je podněcovati ke hněvu proti tomu, co je dobré“. (2. Nefi 28:20.) Zadruhé – „upokojí a ukolébá [členy] do tělesného bezpečí“ a bude

říkat: „Sionu se dobře daří, vše je dobré“. (Verš 21.) Zatřetí – bude nám říkat: „Není žádného pekla; a ... já nejsem žádný ďábel, neboť žádného není“ (verš 22), a proto není žádné dobro ani zlo. Kvůli tomuto protivenství jsme varováni, abychom „si v Sionu [nedopřávali] pohodlí“. (Verš 24.)

Je evidentní, že dnes se Církev ve svém božském poslání i my v osobním životě potýkáme s rostoucím protivenstvím. Nejspíš proto, že Církev nabývá na síle a u nás, jejích členů, se prohlubuje víra a poslušnost, Satan umocňuje sílu svého protivenství, abychom měli i nadále „protiklad ve všech věcech“.

Zdrojem určité části tohoto protivenství jsou dokonce členové Církve. Někteří využívají vlastního rozumu či moudrosti k odporu vůči prorockému vedení a označují se titulem vypůjčeným od volených orgánů – „loajální opozice“. Jakkoli je toto pojetí vhodné pro demokracii, nenachází opodstatnění ve správě Božího království, kde se cítí otázky, odpor však nikoli. (Viz Matouš 26:24.)

Dalším příkladem toho, na čem někteří stavějí svůj odpor, jsou mnohé věci z rané historie Církve, jako například to, co za nejrůznějších okolností udělal, či neudělal Joseph Smith. Všem říkám – uplatňujte víru a spolehněte se na Spasitelovo učení, že „po ovocích jejich poznáte je“ (Matouš 7:16). Církev vynakládá velké úsilí, aby byla v případě záznamů, které máme, objektivní a transparentní, ale i přese všechno, co můžeme vydat, zůstávají někdy našim členům základní otázky, které nelze vyřešit studiem. Toto je „protiklad ve všech věcech“ v podání historie Církve. Některé věci se lze dozvědět jen vírou. (Viz NaS 88:118.) V konečném důsledku se musíme spolehnout na víru ve svědectví, které jsme obdrželi od Ducha Svatého.

Bůh zřídka kdy zasáhne do svobody jednání některého ze svých dětí tím, že zakročí proti některým, aby pomohl jiným. Ulehčuje ale břemena našich strastí a posiluje nás, abychom je dokázali nést, tak jak to udělal pro Almův lid v zemi Helam. (Viz

Mosiáš 24:13–15.) Nezabrání veškerým katastrofám, ale zodpoví naše modlitby tím, že některé odvrátí, tak jako to udělal v případě ojediněle silného cyklonu, u nějž hrozilo, že znemožní zasvěcení chrámu na Fidži;⁶ nebo otupí jejich následky, jako to udělal v případě teroristického bombového útoku, který si na bruselském letišti vyžádal mnoho životů, ale naši čtyři misionáři byli pouze zraněni.

Při veškerém protivenství ve smrtelnosti nás Bůh ujišťuje, že „posvětí strasti [naše] ku prospěchu [našemu]“. (2. Nefi 2:2.) Rovněž se učíme chápat své zkušenosti získané ve smrtelnosti a Jeho přikázání v kontextu Jeho velkého plánu spasení, který nám sděluje účel života a ujišťuje nás o Spasiteli, v jehož jménu svědčím o pravdivosti těchto věcí. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
2. Novodobé svědectví podobně učí tomu, že kdybychom nikdy neměli hořké, nemohli bychom poznat sladké. (Viz Nauka a smlouvy 29:39.)
3. Viz Michael Hubbard MacKay a Gerrit J. Dirkmaat, *From Darkness unto Light: Joseph Smith's Translation and Publication of the Book of Mormon* (2015), 163–179.
4. Thomas S. Monson, „Joy in the Journey“ (proslav pronesený na konferenci BYU Women's Conference, 2. května 2008), womensconference.ce.byu.edu. Krátká esej o sportovním duchu a demokracii od Johna S. Tannera, který je nyní rektorem Univerzity Brighama Younga na Havaji, obsahuje tento postřeh na téma, které je nám všem dobře známé: „Naučit se kultivovaně prohrávat není jen občanská povinnost – je to náboženský imperativ. Bůh uspořádal smrtelnost tak, aby zajistil ‚protiklad ve všech věcech‘ (2. Nefi 2:11). Nezdary a prohry jsou součástí Jeho plánu pro naše zdokonalení. ... Prohra hraje neodmyslitelnou roli v našem usilování o dokonalost.“ (Notes from an Amateur: A Disciple's Life in the Academy [2011], 57.)
5. Viz Dallin H. Oaks, „Dobré, lepší, nejlepší“, *Liahona*, listopad 2007, 104–108.
6. Viz Sarah Jane Weaver, „Rededication Goes Forward“, *Church News*, Feb. 28, 2016, 3–4.

Starší Kent F. Richards
Sedmdesátník

Moc božskosti

Každý chrám je svatým, posvátným domem Božím a každý z nás se v něm může dozvídat a učit o mocích božskosti.

Prorok Joseph Smith se jen několik měsíců před svou smrtí setkal s Dvanácti apoštoly, aby s nimi pohovořil o největších potřebách, kterým Církev v oné obtížné době čelila. Řekl jim: „*Potřebujeme chrám více než cokoli jiného.*“¹ Není pochyb o tom, že dnes, v této náročné době, potřebuje každý z nás i naše rodina více než cokoli jiného chrám.

Během nedávného zasvěcení jednoho chrámu mě velmi nadchlo vše, co jsem tam prožil. Líbily se mi dny otevřených dveří, možnost pozdravit se s mnoha návštěvníky chrámu, kulturní vystoupení mladých a jejich energičnost a nadšení a poté nádherná zasvěcovací zasedání. Silně jsme pocítovali Ducha. Mnoho lidí bylo požehnáno. Druhý den ráno jsme s manželkou vstoupili do křtitelnice, abychom se podíleli na křtech několika svých předků. Když jsem zvedl ruku, abych obřad zahájil, téměř mě přemohla moc Ducha. Znovu jsem si uvědomil, že skutečná moc chrámu spočívá v jeho obřadech.

Jak Pán zjevil, v chrámu a v jeho obřadech se nachází plnost Melchisedechova kněžství, „neboť [tam] jsou ustanovovány klíče svatého kněžství, abyste mohli obdržeti čest a slávu“.² „Tudíž, v obřadech jeho se projevuje

moc božskosti.“³ Tento slib je určen vám a vaší rodině.

Naší zodpovědností je „přijímat“ to, co nám Otec nabízí.⁴ „Neboť tomu, kdo přijímá, bude dána hojněji dokonce moc“:⁵ moc přijmout vše, co nám On může dát a dá – nyní i na věčnosti;⁶ moc stát se syny a dcerami Božími,⁷ poznat „moci nebeské“;⁸ hovořit v Jeho jménu⁹ a obdržet moc Jeho Ducha.¹⁰ Tyto moci se stávají osobně dostupné každému z nás skrze obřady a smlouvy chrámu.

Nefi viděl naši dobu ve svém velkolepém vidění: „Já, Nefi, jsem spatřil *moc*

Beránka Božího, jak sestoupila na svaté z církve Beránkovy a na *lid smlouvy* Páně, který byl rozptýlen po celé tváři země; a byli *ozbrojeni spravedlivostí a mocí Boží ve veliké slávě.*“¹¹

Nedávno jsem měl příležitost být při tom, když president Russell M. Nelson během dnů otevřených dveří v chrámu shromáždil kolem pečetícího oltáře svou rodinu a vysvětlil jim, že vše, co v Církvi děláme, každé shromáždění, činnost, lekce a služba, nás má připravit na to, abychom přišli do chrámu a poklekli u oltáře, a mohli tak přijmout Otcova zaslíbená požehnání na věčnost.¹²

Když ve svém životě pocítujeme požehnání chrámu, naše srdce se obrací k naší rodině – k žijícím i zemřelým.

Nedávno jsem byl u toho, když se jedna třígenerační rodina společně účastnila křtů za své předky. Zapojila se do nich i babička – i když ta se trochu obávala toho, že by se měla celá ponořit pod vodu. Když se zase z vody vynořila a objala svého manžela, měla v očích slzy radosti. Dědeček a otec se pak křtili navzájem a také pokřtili

mnoho vnoučat. Jakou větší radost by mohla rodina společně zažít? Každý chrám má vyhrazen čas pro rodiny, během něhož si jako rodina můžete zarezervovat čas v křtitelnici.

President Joseph F. Smith krátce před smrtí obdržel zjevení o vykoupení mrtvých. Učil, že ti, kteří jsou v duchovním světě, jsou zcela závislí na obřadech, jež přijmeme v jejich zastoupení. V písmech se píše: „Mrtví, kteří činí pokání, budou vykoupeni skrze poslušnost obřadů domu Božího.“¹³ My přijímáme obřady v jejich zastoupení, ale oni uzavírají každou smlouvu spojenou s každým obřadem a jsou za ně zodpovědní. Pro nás je závoj v chrámu bezpochyby tenký a pro ně je úplně odhalen.

V čem tedy spočívá naše osobní zodpovědnost být zapojeni do této práce – jako návštěvníci chrámu i jako chrámoví pracovníci? Prorok Joseph Smith v roce 1840 učil Svaté, že „musí být vynaloženo značné úsilí a ... bude [to] vyžadovat určité prostředky – a vzhledem k tomu, že tato práce [na vybudování chrámu] se musí uspišit ve spravedlivosti, přísluší Svatým, aby ve své mysli zvážili důležitost těchto věcí ... a poté podnikli takové kroky, které jsou nutné k tomu, aby je uskutečnili; a aby se, obrnivše se odvahou, rozhodli udělat vše, co je v jejich silách, a aby pocítili, že jsou do toho natolik zapojeni, jako kdyby veškerá práce závisela jen na nich samotných“.¹⁴

V knize Zjevení čteme:

„Kdo jsou tito oblečení v bílé roucha? A odkud přišli?

... To jsou ti, kteříž přišli z velikého ssoužení, a umyli roucha svá, a zbílili je ve krvi Beránkově.

Protož jsou před trůnem Božím, a slouží jemu dnem i nocí v chrámě jeho; a ten, kterýž sedí na trůnu, [bude přebývat mezi nimi].“¹⁵

Vidíte v duchu ty, kteří v dnešní době slouží v chrámech?

Ve 150 chrámech po celém světě je více než 120 000 chrámových pracovníků. Přesto je zde prostor i pro další, aby také mohli mít tyto nádherné zážitky. Když president Gordon B. Hinckley oznámil koncept mnoha menších chrámů po celém světě, řekl, že „všichni chrámoví pracovníci budou místní členové, kteří budou zároveň sloužit v dalších povoláních ve svém sboru či kůlu“.¹⁶ Běžně jsou pracovníci povoláni ke službě na dva nebo tři roky s možností prodloužení. Není záměrem, abyste v tomto povolání zůstali tak dlouho, jak jen můžete. Mnoho

těch, kteří v chrámu sloužili dlouho, si uchovává lásku k chrámu i poté, co jsou uvolněni, a umožňují, aby v chrámu sloužili další, noví pracovníci.

Před téměř 100 lety řekl apoštol John A. Widtsoe: „Potřebujeme více pracovníků, aby uskutečňovali [toto] nádherné dílo. ... Potřebujeme více členů obrácených k chrámové práci, ze všech věkových skupin. ... V tomto novém chrámovém hnutí přišel čas povolání do aktivní služby všechny lidi, každého věku. ... Chrámová práce je ... stejně prospěšná mladým a aktivním, jako i starším, kteří již mají za sebou mnohá životní břemena. Mladý muž potřebuje své místo v chrámu ještě

více než jeho otec či děd, které posilují jejich životní zkušenosti; a mladá dívka, jež právě vstupuje do života, potřebuje ducha, vliv a směr, které získáváme z účasti na chrámových obřadech.¹⁷

V mnoha chrámech vybízejí presidenti chrámu nově povolání a obdarané misionáře, mladé muže a ženy, aby tam před odchodem do MTC krátce sloužili jako chrámoví pracovníci. Tito mladí lidé nejenže získávají požehnání, že mohou sloužit, ale „pro všechny, kteří v chrámu slouží, pozvedají jeho krásu a ducha“.¹⁸

Požádal jsem řadu mladých mužů a žen, kteří v chrámu sloužili jako chrámoví pracovníci před svou misí i po ní, aby se se mnou podělili o své pocity. Své zkušenosti a zážitky z chrámu popsali například takto:

Když sloužím v chrámu:

- pociťuji, „že jsem blíž svému Otci a Spasiteli“;
- pociťuji „naprostý klid a radost“;
- mám pocit, „jako bych byl doma“;
- přináší mi to „posvátnost, moc a sílu“;
- pociťuji „důležitost svých posvátných smluv“;
- „chrám se stává mou součástí“;
- „ti, kterým sloužíme, jsou během obřadů blízko“;
- „dává mi to sílu překonávat pokušení“; a
- „chrám mi navždy změnil život“.¹⁹

Služba v chrámu přináší bohaté a mocné zážitky pro lidi každého věku. V chrámu společně slouží i někteří novomanželé. President Nelson řekl: „Služba v chrámu ... je pro rodinu velkolepou činností.“²⁰ Kromě toho, že obdržíte obřady za své předky, jako chrámoví pracovníci za ně můžete obřady i *vykonávat*.

Jak řekl president Wilford Woodruff: „Jaké větší povolání může kdokoli na tváři této země mít než to, aby měl ve svých rukou moc a pravomoc jít a vykonávat obřady spasení? ...

Stáváte se nástrojem v rukou Božích ve spasení dané duše. Dětem lidským nebylo dáno nic, co by se tomuto mohlo rovnat.“²¹

Také řekl:

„Bude [vám] dáno sladké našeptávání Svatého Ducha a čas od času budou přidány poklady nebes a společenství andělů.“²²

„To stojí za vše, co vy nebo já můžeme obětovat [během] oněch několika let, které zde máme strávit v těle.“²³

President Thomas S. Monson nám nedávno připomněl, že „požehnání chrámu jsou neocenitelná“.²⁴ „Žádná oběť není příliš velká.“²⁵

Přijďte do chrámu. Přicházejte často. Přicházejte se svou rodinou a pro ni. Přicházejte a pomáhajte přicházet i druhým.

„Kdo jsou tito oblečení v bílé roucho?“ Bratři a sestry, jste to vy – vy,

kterí jste obdrželi obřady chrámu, kteří dodržujete své smlouvy i za cenu oběti; vy, kteří pomáháte své rodině najít požehnání služby v chrámu a kteří na této cestě pomáháte i dalším. Děkuji vám za vaši službu. Svědčím, že každý chrám je svatým, posvátným domem Božím a že každý z nás se v něm může dozvídat a učit o mocech božskosti. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY A POZNÁMKY

1. *Učení presidentů Církve: Joseph Smith* (2007), 412; zvýraznění přidáno.
2. Nauka a smlouvy 124:34.
3. Nauka a smlouvy 84:20.
4. Viz Marek 4:20, 24–25.
5. Nauka a smlouvy 71:6.
6. Viz Nauka a smlouvy 84:38: „A ten, kdo přijímá Otce mého, přijímá království Otce mého; tudíž vše, co můj Otec má, mu bude dáno.“ Toto jsou sliby spojené se smlouvami v obřadech chrámu; viz také Nauka a smlouvy 132:20–24.
7. Viz Nauka a smlouvy 39:4; viz také Nauka a smlouvy 45:8; Mojžíš 6:65–68.
8. Nauka a smlouvy 121:36.
9. Viz Nauka a smlouvy 1:20: „Ale aby každý člověk mohl mluvit ve jménu Boha Pána, samotného Spasitele světa.“
10. Nauka a smlouvy 29:30.
11. 1. Nefi 14:14; zvýraznění přidáno.
12. Viz Russell M. Nelson, „Osobní příprava pro získání chrámových požehnání“, *Liahona*, červenec 2001, 37.
13. Nauka a smlouvy 138:58; viz také verše 53–54.
14. *Učení: Joseph Smith*, 411.
15. Zjevení 7:13–15.
16. Viz Gordon B. Hinckley, „Některé myšlenky o chrámech, o udržení obrácených a o misionářské službě“, *Liahona*, leden 1998, 55.
17. John A. Widtsoe, „Temple Worship“, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Apr. 1921, 51–52.
18. Osobní korespondence presidenta Brenta Bellistona, chrám Boise Idaho.
19. Osobní korespondence.
20. Russell M. Nelson, „The Spirit of Elijah“, *Ensign*, Nov. 1994, 86.
21. „Discourse by President Wilford Woodruff“, *Millennial Star*, May 14, 1896, 307.
22. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), xxx.
23. *Teachings: Wilford Woodruff*, 177.
24. Thomas S. Monson, „Požehnání chrámu“, *Liahona*, květen 2015, 93.
25. Thomas S. Monson, „Svatý chrám – maják světa“, *Liahona*, květen 2011, 92.

Starší Paul V. Johnson
Sedmdesátník

A smrti již více nebude

*Pro všechny, kteří pociťují zármutek nad smrtí někoho blízkého,
je Vzkříšení zdrojem velké naděje.*

Před týdnem byly Velikonoce a naše myšlenky se znovu zaměřily na smírnou oběť a Vzkříšení Pána Ježíše Krista. V uplynulém roce jsem o Vzkříšení přemýšlel a přemítal více než obvykle.

Téměř před rokem zemřela naše dcera Alisa. Skoro osm let bojovala s rakovinou, prodělala několik operací, mnoho různých typů léčby, a zažila úžasné zázraky i hluboká

zklamání. Byli jsme svědky toho, jak se její fyzický stav zhoršoval, když se její smrtelný život blížil ke konci. Bylo nesmírně bolestné vidět, že se to děje naší drahocenné dceři – temperamentní holčičce, z níž vyrostla talentovaná a úžasná žena, manželka a matka. Měl jsem pocit, že mi pukne srdce.

Loni o Velikonocích, o něco víc než měsíc před svým skonáním, Alisa napsala: „Velikonoce jsou

připomínkou všeho, v co doufám. Doufám v to, že jednoho dne budu uzdravena. Jednoho dne v sobě nebudu mít žádný kov ani plast. Jednoho dne se mé srdce osvobodí od strachu a moje mysl od úzkostí. Nemodlím se za to, aby se to stalo již brzy, ale jsem velmi ráda, že skutečně věřím na krásný život po smrti.“¹

Vzkříšení Ježíše Krista je zárukou přesně toho, v co Alisa doufala, a každému z nás vštěpuje důvod „naděje té, kteráž jest v [nás]“.² President Gordon B. Hinckley hovořil o Vzkříšení jako o „nejúžasnější události v historii lidstva“.³

Vzkříšení se uskutečňuje prostřednictvím Usmíření Ježíše Krista a je klíčovým prvkem velikého plánu spasení.⁴ Jsme duchovní děti nebeských rodičů.⁵ Když vstupujeme do tohoto pozemského života, náš duch se spojuje s tělem. Zažíváme veškeré radosti a výzvy spojené se smrtelným životem. Když člověk zemře, jeho duch se od těla oddělí. Vzkříšení umožňuje, aby se duch člověka znovu spojil s tělem, ale tentokrát to bude tělo nesmrtelné

a dokonalé – nebude podléhat bolesti, nemocem ani jiným problémům.⁶

Po vzkříšení se duch od těla již nikdy neoddělí, protože Spasitelovo Vzkříšení přineslo úplné vítězství nad smrtí. Abychom dosáhli svého věčného určení, musí se tato nesmrtelná duše – duch a tělo – sjednotit na věky. Až bude náš duch neoddělitelně spojen s nesmrtelným tělem, budeme moci „získ[at] plnost radosti“.⁷ Bez Vzkříšení bychom vlastně nemohli získat plnost radosti nikdy, ale byli bychom na věky nešťastní.⁸ Dokonce i věrní a spravedliví lidé vnímají oddělení svého těla od ducha jako zajetí. Z tohoto zajetí se dostáváme prostřednictvím vzkříšení, což je vykoupení z pout neboli řetězů smrti.⁹ Bez ducha a zároveň i těla není žádného spasení.

Každý z nás má fyzická, duševní a citová omezení a slabosti. Tyto

těžkosti, z nichž některé jsou nyní zdánlivě nepřekonatelné, se nakonec vyřeší. Žádný z těchto problémů nás nebude trápit poté, co budeme vzkříšeni. Alisa zjišťovala, jaký je u typu rakoviny, jímž trpěla, podíl těch, kteří přežijí, a daná čísla nebyla povzbudivá. Napsala: „Lék však existuje, a tak se nebojím. Ježíš už mou rakovinu vyléčil, i tu vaši. ... *Bude mi lépe. Jsem ráda, že to vím.*“¹⁰

Slovo *rakovina* můžeme nahradit kterýmkoli jiným fyzickým, duševním či citovým neduhem, kterému můžeme čelit. Díky Vzkříšení byly vyléčeny už i tyto neduhy. Zázrak vzkříšení, onen nepřekonatelný lék, přesahuje moc moderní medicíny. Nepřesahuje však moc Boží. Víme, že je možné ho aplikovat, protože Spasitel je vzkříšen a uskuteční také vzkříšení každého z nás.¹¹

Vzkříšení Spasitele dokazuje, že je Syn Boží a že to, čemu učil, je

skutečné. „Vstalt jest, jakož předpověděl.“¹² Žádný jiný důkaz Jeho božskosti nemohl být silnější než to, že vyšel z hrobu s nesmrtelným tělem.

Známe svědky Vzkříšení z dob Nového zákona. Kromě mužů a žen, o nichž čteme v evangeliích, viděly vzkříšeného Pána, jak nás Nový zákon ujišťuje, ve skutečnosti stovky lidí.¹³ A Kniha Mormonova vypráví o mnoha stech dalších: „Zástup předstoupil, a oni vkládali ruce své v jeho bok ... a uviděli očima svýma a pocítili rukama svýma a věděli s jistotou a vydali svědectví, že to je ten, o němž psali proroci, že má přijíti.“¹⁴

K těmto dávným svědkům se přidávají svědkové z posledních dnů. Ve skutečnosti hned na počátku této dispensace viděl Joseph Smith vzkříšeného Spasitele spolu s Otcem.¹⁵ I žijící proroci a apoštolové svědčí o tom, že

Kristus skutečně žije a je vzkříšený.¹⁶ A tak můžeme říci, že kolem sebe máme také „takový oblak svědků“.¹⁷ A každý z nás může být součástí oblaku svědků, kteří vědí prostřednictvím moci Ducha Svatého, že to, co oslavujeme na Velikonoce, se opravdu stalo – že Vzkříšení je skutečností.

Skutečnost Spasitelova Vzkříšení překonává a nahrazuje náš zármutek nadějí, neboť s ní přichází ujištění o tom, že zrovna tak skutečná jsou i všechna ostatní zaslíbení evangelia – zaslíbení, jež nejsou o nic méně zázračná než vzkříšení. Víme, že On má moc očistit nás od všech našich hříchů. Víme, že na sebe vzal veškeré naše slabosti, bolesti a nespravedlnosti, které jsme utrpěli či trpíme.¹⁸ Víme, že vstal „z mrtvých, s uzdravováním v křídlech svých“.¹⁹ Víme, že nás může uzdravit, ať již je s námi v nepořádku cokoli. Víme, že „setřet ... všelikou slzu s očí [našich], a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více“.²⁰ Víme, že můžeme být učiněni „dokonalými skrze Ježíše, ... jenž vykonal toto dokonalé usmíření“,²¹ pokud v Něho budeme mít víru a budeme Ho následovat.

Ke konci inspirujícího oratoria *Mesiáš* přidal Händel krásnou hudbu ke slovům apoštola Pavla, která vyjadřují radost ze Vzkříšení.

„Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale všickni proměnění budeme.

Hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. ... Zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme.

Musí zajisté toto porušitelné [tělo] obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost.

... Tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlcena jest smrt v vítězství.

Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé? ...

Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.“²²

Jsem vděčný za požehnání, jichž se nám dostává díky Usmíření a Vzkříšení Pána Ježíše Krista. Pro všechny, kteří uložili dítě do hrobu nebo pláčí nad rakví manžela či manželky nebo pociťují zármutek nad smrtí rodiče či někoho blízkého, je Vzkříšení zdrojem velké naděje. Bude to mocný zážitek, je znovu vidět – nikoli jen jako duchy, ale se vzkříšeným tělem.

Toužím po tom, uvidět znovu svou maminku, pociťt její jemný dotyk a podívat se jí do laskavých očí. Přeji si vidět úsměv svého tatínka, slyšet ho, jak se směje, a vidět ho jako vzkříšenou, dokonalou bytost. Okem víry pohlížím na Alisu, která je mimo dosah veškerého pozemského trápení či ostnu smrti, na vzkříšenou, dokonalou Alisu, vítěznou a pociťující plnost radosti.

O Velikonočních před několika lety prostě napsala: „Život skrze Jeho jméno. Tolik naděje. Vždy. Skrze všechno. Mám ráda Velikonoce, které mi to připomínají.“²³

Svědčím o tom, že Vzkříšení je skutečností. Ježíš Kristus žije a díky Němu budeme všichni znovu žít. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Alisa Linton, „Easter“, 14. dubna 2015.
2. 1. Petrova 3:15; viz také 1. Petrova 1:3.
3. Gordon B. Hinckley, „The Empty Tomb Bore Testimony“, *Ensign*, May 1988, 65.
4. Viz Alma 42:23.
5. Viz „Rodina – prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 2010, 129.
6. Viz Alma 11:43.
7. Nauka a smlouvy 93:33; 138:17.
8. Viz 2. Nefi 9:8–9; Nauka a smlouvy 93:34.
9. Viz Nauka a smlouvy 138:14–19.
10. Alisa Linton, „I Draw the Line at the Easter Bunny“, 25. března 2008.
11. Viz 1. Korintským 15:20–22; 2. Nefi 2:8; Helaman 14:17; Mormon 9:13.
12. Matouš 28:6.
13. Viz 1. Korintským 15:6, 8.
14. 3. Nefi 11:15.
15. Viz Joseph Smith–Životopis 1:15–17.
16. Viz „Žijící Kristus – svědectví apoštolů“, *Liahona*, duben 2000, 2; „Special Witnesses of Christ“, [lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies](https://www.lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies)
17. Židům 12:1.
18. Viz Alma 7:11–12.
19. 2. Nefi 25:13.
20. Zjevení 21:4.
21. Nauka a smlouvy 76:69.
22. 1. Korintským 15:51–55, 57.
23. Alisa Linton, „Life through His Name“, 8. dubna 2012.

Starší Jeffrey R. Holland
Kvorum Dvanácti apoštolů

Zítřka mezi vámi Pán vykoná divy

*Dál mějte lásku. Dál se snažte. Dál důvěřujte. Dál věřte. Dál se rozvíjejte.
Nebesa vás budou povzbuzovat dnes, zítřka i na věky.*

Bratři a sestry, dokážete si představit – dokážete si alespoň trochu představit, jak moc vás máme rádi? Deset hodin se díváte na nás u tohoto řečnického pultu s očima upřenými na jeden obličej za druhým, ale během těchto deseti hodin se díváme i my, kteří sedíme za tímto pultem, s očima upřenými na vás. Jsme z vás nadšení až do hloubi duše, ať už se jedná o 21 000 přítomných zde v Konferenčním centru, o zástupy ve sborových domech a kaplích nebo o miliony diváků v domovech po celém světě, kteří se možná tísní před počítačovým monitorem. Jste tu s námi, jste tam s námi, hodinu za hodinou, v nedělním oblečení a s těmi nejlepšími úmysly. Zpíváte a modlíte se. Nasloucháte a věříte. Vy jste zázrakem této Církve. A my vás máme rádi.

Máme za sebou další úžasnou konferenci. Byli jsme obzvláště pozhledání přítomností presidenta Thomase S. Monsona a jeho prorockými poselstvími. Bratře presidente, máme vás rádi, modlíme se za vás, děkujeme vám, a především – podporujeme vás. Jsme vděční za to, že jste nás učil vy a vaši úžasní rádci a že nás učilo tolik

našich ostatních skvělých mužů a žen, kteří jsou našimi vedoucími. Naslouchali jsme jedinečné hudbě. Druzí se za nás naléhavě modlili a prosili za nás. Duch Páně zde vskutku byl a je ve velké hojnosti. V každém ohledu to je inspirující víkend.

Jak to vidím já, je před námi několik problémů. Jedním z nich je skutečnost, že já jsem tím jediným, kdo stojí mezi vámi a zmrzlinou, kterou máte vždy připravenou na závěr generální konference. Druhý potenciální problém je zachycen na této fotografii, kterou jsem nedávno viděl na internetu.

Omlouvám se všem dětem, které se teď schovávají pod pohovku, ale nikdo z nás si nepřije, aby zítřejší den, či den poté, zničil nádherné pocity, které jsme

během tohoto víkendu měli. Chceme se pevně držet duchovních vnuknutí, která jsme obdrželi, a inspirovaného učení, které jsme vyslechli. Je ale nevyhnutelné, že po nebeských okamžicích v našem životě se nutně takřkajíc vracíme na zem, kde opět čelíme okolnostem, které občas tak ideální nejsou.

Autor epištoly Židům nás na toto upozorňoval, když napsal: „Rozpomeňte se pak na předešlé dny, v nichž osvětlení byvše, mnohý boj utrpení snášeli jste.“¹ Toto protivenství, které přichází po osvětlení, se může dostavit různými způsoby a může se dostavit ke každému z nás. Každý misionář, který kdy sloužil, nepochybně brzy poznal, že život v misijním poli se nebude příliš podobat oné vznešené atmosféře v misionářském výcvikovém středisku. Totéž platí pro každého z nás, když odcházíme z povznášejícího zasedání v chrámu nebo když se blížíme k závěru zvláště duchovního shromáždění svátosti.

Vzpomeňte si, že když Mojžíš sešel dolů po svém jedinečném zážitku na hoře Sinai, zjistil, že „porušil se lid [jeho]“ a „sešli brzo s cesty“.² Na úpatí hory se horlivě věnovali výrobě zlatého telete, které by mohli uctívat, právě v tu hodinu, kdy na vrcholu oné hory Jehova říkal Mojžíšovi: „Nebudeš mít bohů jiných přede mnou“ a „Neučiniš sobě [žádné] rytiny“.³ Mojžíš se onoho dne ze své skupiny bloudících izraelitů *dozajista neradoval!*

Ježíš vzal během své pozemské služby Petra, Jakuba a Jana na horu Proměnění, kde, jak se píše v písmech, „zastkvěla se tvář jeho jako slunce, roucho pak jeho učiněno bílé jako světlo“.⁴ Otevřela se nebesa, přišli dávní proroci a promluvil Bůh Otec.

Po tomto celestiálním zážitku sešel Ježíš z hory a co zjistil? Nejprve shledal, že mezi Jeho učedníky a jejich

odpůrci probíhá hádka kvůli nezdařenému požehnání udělenému jednomu chlapci. Pak se snažil přesvědčit členy Dvanácti – neúspěšně, jak se ukázalo – že bude zanedlouho vydán do rukou místních vládců, kteří Ho zabijí. Pak někdo zmínil, že bylo na čase zaplatit daně, které byly ihned zaplacený. Pak musel pokárat některé své bratři, protože se hádali ohledně toho, kdo bude v Jeho království největší. Toto vše Ho vedlo k tomu, že v jednu chvíli prohlásil: „Ó národe nevěrný. ... Dokudž vás trpěti budu?“⁵ Tuto otázku měl během svého působení možnost položit častěji než jen jednou. Není divu, že toužil po klidné modlitbě na vrcholcích hor!

Když si uvědomíme, že my *všichni* musíme sestupovat dolů z vrcholných prožitků a zabývat se běžnými životními změnami, dovolte mi nabídnout vám na závěr generální konference toto povzbuzení.

Především – pokud v nadcházejících dnech nejenže spatříte nedostatky u těch, kteří jsou kolem vás, ale i ve vlastním životě najdete určité prvky, jež dosud nedosahují úrovně poselství, která jste tento víkend slyšeli, nebuďte skleslí na duchu a nevzdávejte to. Evangelium, Církev a tato úžasná pololetní shromáždění nám mají přinášet naději a inspiraci. Nemají nám přinášet sklíčenost. Jen protivník, nepřítel nás všech, se nás chce snažit přesvědčit, že ony ideály zmíněné na generální konferenci jsou depresivní a nereálné, že lidé se ve skutečnosti nelepší, že nikdo ve skutečnosti nečiní pokrok. A proč toto Lucifer prohlašuje? Protože ví, že *on* se nemůže zlepšit, že *on* nemůže činit žádný pokrok, že *on* skutečně nikdy nezažije skvělý zítřek. Je to nešťastná bytost svázaná věčnými hranicemi a chce, abyste byli nešťastní i vy. Nenechejte se nachytat. Díky daru Usmíření Ježíše Krista a síle z nebe, jež

nám pomáhají, se *můžeme* zlepšit; a na evangelium je dobré to, že získáváme zásluhy i za *snahu*, i když se nám vždy nedaří dosáhnout úspěchu.

Když v počátečních dnech této Církve vyvstala sporná otázka ohledně toho, kdo má právo na nebeská požehnání, a kdo nikoli, Pán řekl Proroku Josephu Smithovi: „Vpravdě pravím vám, [že dary Boží] jsou dány pro dobro těch, kteří mne milují a zachovávají ... přikázání má, a [těch], kdo se *snaží* tak činiti.“⁶ Nejsme snad *všichni* vděční za ten přídavek: „a ... *snaží* [se] tak činiti“? Toto nás zachraňuje, protože někdy je to to jediné, co můžeme nabídnout! Určitou útěchu čerpáme ze skutečnosti, že pokud by měl Bůh odměnit jen ty dokonale věrné, neměl by na seznamu odměněných moc položek.

A tak vás prosím, abyste zítra i po všechny nadcházející dny pamatovali na to, že Pán žehná těm, kteří se *chtějí* zlepšovat, kteří uznávají potřebnost

příkázání a *snaží* se je dodržovat, a ty, kteří si cení křesťanských ctností a podle svých nejlepších schopností *usilují* o to, aby si je osvojili. Pokud při tomto úsilí klopýtáte, dělá to každý; máme Spasitele, který vám pomůže jít dál. Pokud upadnete, vzývejte Jeho sílu. Zvolejte jako Alma: „Ó Ježíši, ... buď milosrdný ke mně.“⁷ On vám pomůže znovu vstát. Pomůže vám činit pokání, odčinit a napravit, co je zapotřebí napravit, a jít dál. A zakrátko se vám podaří dosáhnout toho, o co usilujete.

„Tak, jak mne žádáš, tak ti bude učiněno,“ prohlásil Pán.

„... Vlož důvěru svou v toho Ducha,

kteřý pobízí činit dobro – ano, činit správně, kráčet pokorně, souditi spravedlivě. ...

[Pak *cokoli, co*] *si ode mne budeš přát* ... [ve] *spravedlivosti*, ... [to] *obdržíš*.“⁸

Mám moc rád tuto nauku! Znovu a znovu nám říká, že budeme požehnáni za své *přání* konat dobro, zatímco se snažíme být dobrými. A připomíná nám, že abychom měli na tato požehnání nárok, musíme dbát na to, abychom je neupírali ostatním – máme s druhými jednat správně, nikdy nespravedlně a nikdy nečestně; máme kráčet pokorně, nikdy povýšeně a nikdy pyšně; máme soudit

spravedlivě, nikdy pokrytecky a nikdy nespravedlivě.

Bratři a sestry, prvním velikým *příkázáním* celé věčnosti je milovat Boha celým *svým* srdcem, myslí, mocí a silou – to je první veliké příkázání. Ale první velkou *pravdou* celé věčnosti je to, že Bůh miluje *nás* celým *svým* srdcem, mocí, myslí a silou. Tato láska je základním kamenem našeho každodenního života. Ve skutečnosti právě díky tomuto ujištění, které nám plane v duši, můžeme mít dostatečnou sebedůvěru na to, abychom se dál snažili zlepšovat, abychom dál usilovali o odpuštění

hříchů a abychom dál nabízeli tuto milost bližnímu.

President George Q. Cannon kdysi učil: „Ať je naše zkouška jakkoli těžká, naše trápení jakkoli hluboké, naše strasti jakkoli veliké, [Bůh] nás nikdy neopustí. Nikdy to neudělal a nikdy to neudělá. Nedokáže to. Nemá v povaze [tak učinit]. ... Bude [vždy] stát při nás. Můžeme projít ohnivou pecí; můžeme projít hlubokými vodami; ale nic z toho nás nepohltní ani nepřemůže. Ze všech těchto zkoušek a těžkostí můžeme díky nim vyjít lepší a čistší.“⁹

Díky této velkolepé nebeské péči, která je velikou neměnnou konstantou v našem životě a projevuje se nanejvýš čistě a dokonale v životě, smrti a Usmíření Pána Ježíše Krista, můžeme uniknout důsledkům hříchu i hlouposti – našich vlastních i těch druhých, ať již k nám mohou v průběhu každodenního života přicházet v jakékoli podobě. Pokud věnujeme srdce Bohu, pokud milujeme Pána Ježíše Krista, pokud se ze všech sil snažíme žít podle evangelia, pak zítek i každý další den bude nakonec nádher-
ný, dokonce i když si to nebudeme vždy uvědomovat. Proč? Protože Nebeský Otec si to tak přeje! Chce nám žehnat. Samotným cílem Jeho milosrdného plánu určeného pro Jeho děti je užitečný, hojný a věčný život! Je to plán založený na pravdě, která zní, že těm, kdo milují Boha, „všecky věci napomáhají k dobru“. ¹⁰ A tak dál mějte lásku. Dál se snažte. Dál důvěřujte. Dál věřte. Dál se rozvíjejte. Nebesa vás budou povzbuzovat dnes, zítra i na věky.

„Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslyšel,“ zvolal Izaiáš.

„[Bůh] dává [zemdlenému] sílu, a tomu, ještě žádné síly nemá, moci hojně udílí. ...

Ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice. ...

Nebo ... Hospodin Bůh ... ujal [je za] ... pravici, a [praví jim]: Neboj se, já tobě pomáhati budu.“¹¹

Bratři a sestry, kéž nám milující Otec v nebi zítra žehná, abychom si pamatovali, jak jsme se cítili dnes. Kéž nám žehná, abychom trpělivě a vytrvale usilovali o ideály, které jsme slyšeli hlásat během tohoto konferenčního víkendu, s vědomím, že Jeho božská láska a neutuchající pomoc budou s námi i tehdy, když budeme zápolit s potížemi – vlastně ne, budou s námi *zvláště* tehdy, když budeme zápolit s potížemi.

Pokud se měřítká evangelia zdají být vysoká a potřebné osobní zdokonalení se v nadcházejících dnech zdá být mimo dosah, pamatujte na povzbuzení, které dal Jozue svému lidu, když čelili skličující budoucnosti. „Pověstež se,“ řekl, „zítra zajisté učiní Hospodin [divy] mezi vámi.“¹² Prohlašuji totéž zaslíbení. Je to zaslíbení plynoucí z této

konference. Je to zaslíbení plynoucí z této Církve. Je to zaslíbení od Toho, kdo tyto divy vykonává, kdo je sám „Předivný, Rádce, Bůh silný, ... Kníže pokoje“. ¹³ O Něm vydávám svědectví. Jsem Jeho svědkem. A pro Něj je tato konference svědectvím o Jeho neutuchající práci v těchto úžasných posledních dnech. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Židům 10:32.
2. Exodus 32:7, 8.
3. Exodus 20:3–4.
4. Matouš 17:2.
5. Marek 9:19.
6. Nauka a smlouvy 46:9; zvýraznění přidáno.
7. Alma 36:18.
8. Nauka a smlouvy 11:8, 12, 14; zvýraznění přidáno.
9. George Q. Cannon, „Remarks“, *Deseret Evening News*, Mar. 7, 1891, 4.
10. Římanům 8:28.
11. Izaiáš 40:28, 29, 31; 41:13.
12. Jozue 3:5.
13. Izaiáš 9:6.

Jak se může konference stát součástí našeho života

Zvažte možnost použít některé níže uvedené činnosti a otázky jako výchozí bod pro rodinné diskuse nebo osobní přemítání.

Pro děti

- Strana 86: President Thomas S. Monson pomocí příběhu z knihy *Alenka v říši divů* ilustroval, že naše rozhodnutí jsou důležitá. Vyzval nás, abychom se rozhodovali pro to, co je správné, i když se bude jednat o těžší cestu. Jako rodina si promluvte o obtížných rozhodnutích, kterým čelíte. Co můžete dělat, abyste si navzájem pomáhali rozhodovat se pro to, co je správné? Činnost: nakreslete na arch papíru štít RSS a napište do něj své nápady. Pak ho pověste někam, kde ho rodina bude mít často na očích.
- Strana 101: President Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu, mluvil o jednom městu v Německu, které bylo za války zničeno, ale později bylo znovu vystavěno a zkrášleno. President Uchtdorf učil, že když se cítíme zlomení, Spasitel a Nebeský Otec

nás mohou obnovit neboli uzdravit. Vzpomenete si jako rodina na něco, co bylo zlomené či zničené a co se později stalo opět nádherným a silným? Zvažte možnost podělit se s dětmi o svědectví týkající se Usmíření Ježíše Krista.

- Strana 53: Starší Mervyn B. Arnold ze Sedmdesáti nás povzbudil, abychom zachraňovali tím, že budeme projevovat zájem o méně aktivní přátele nebo o přátele, kteří nejsou

členy Církve. Zamyslete se jako rodina nad tím, jak můžete podat pomocnou ruku někomu, kdo již delší dobu nebyl na shromáždění nebo kdo není člen. Co můžete dělat pro to, abyste se dělili o evangelium s druhými? Zamyslete se nad nějakým zábavným způsobem, jak si vytvořit rodinný misionářský plán, jenž bude obsahovat jednoduché a realistické cíle.

- Strana 13: Sestra Linda K. Burtonová, generální presidentka Pomocného sdružení, nás vyzvala, abychom se s modlitbou zamysleli nad tím, jak bychom mohli pomoci uprchlíkům v místě, kde žijeme. Jako rodina se podívejte na stránky IWasAStranger.Ilds.org a na video „Byl jsem cizincem: Mějme rádi jeden druhého“. Co můžete jako rodina dělat, abyste sloužili svým potřebným bližním?

Pro mládež

- Strana 86: President Thomas S. Monson řekl: „Dveře historie se otáčí na malých závěsech, a tak je tomu i s životem lidí.“ Také řekl: „Cesta, kterou jdeme v tomto životě, vede tam, kde se ocitneme v životě příštím.“ Zamyslete se nad důležitými rozhodnutími, která vás brzy v životě čekají. Představte si, kam vás tato rozhodnutí mohou dovést, a запиšte si myšlenky a vnuknutí, jež budete mít.
- Strana 46: Starší Ronald A. Rasband z Kvora Dvanácti apoštolů řekl: „Znovuzřízení evangelia začalo tím, že jeden mladý muž, Joseph Smith, položil otázku.“ Starší Rasband uvedl, že otázky jsou známkou touhy učit se, přidávat pravdu k našemu svědectví a „tlačiti [se] kupředu se stálostí v Kristu“ (2. Nefi 31:20). Položte své otázky Bohu v modlitbě, bádejte v písmech, studujte proslovy

z generální konference a poté pozorně vyhlížejte odpovědi.

- Strana 10: Měli jste někdy obavy nebo jste se cítili opuštěně? Sestra Neill F. Marriottová, druhá rádkyně v Generálním předsednictvu Mladých žen, vyprávěla, co se stalo těsně před její svatbou. Byla daleko od domova a měla zůstat u příbuzné svého budoucího manžela, kterou nikdy předtím neviděla. Sestra Marriottová řekla, co se stalo, když k této příbuzné dorazila: „Otevřely se dveře ... a teta Carol beze slova natáhla ruku a objala mě.“ V tu chvíli se veškeré její obavy rozplynuly. „Láska znamená udělat v životě místo pro někoho dalšího,“ řekla. Je někdo, pro koho byste si mohli udělat v životě místo?
- Strana 70: Bratr Stephen W. Owen, generální president Mladých mužů, učil, že jsme všichni jak vedoucí, tak následovníci. Podělil se o zážitek, kdy byl se skupinou mladých mužů, kteří se navzájem podporovali a povzbuzovali ve svých kvorech. Řekl: „Vedení je projevem učenictví – spočívá jednoduše v pomáhání druhým přijít ke Kristu.“ Vyberte si tento týden někoho, komu byste mohli pomoci přijít ke Kristu.

Pro mladé dospělé

- Strana 101: Nechcete, aby vaše víra vyprchala? President Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu, učil, že odpovědí je poslušnost! „Poslušnost je životadárnou silou víry,“ řekl. „Právě skrze poslušnost do své duše shromažďujeme světlo.“ Zamyslete se nad nějakou dobou, kdy jste byli poslušni slova Páně, ačkoli to bylo obtížné. Jak poslušnost posílala vaši víru a pomohla vám zjistit, co ve vás skutečně je?

- Strany 23, 59 a 105: Sestra Mary R. Durhamová, nedávno uvolněná druhá rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek, označila Ducha Svátého za „božský zdroj síly“. Přečtete si její proslov a proslovy starších Davida A. Bednara a Roberta D. Halese z Kvora Dvanácti apoštolů. Všimněte si mnoha úloh, které Duch Svátý zastává, a způsobů, jak vám může žehnat. Dejte si za cíl, že v životě něco změníte, abyste byli způsobilějšími pociťovat Jeho vliv.
- Strany 26 a 124: Položte si tutéž otázku, kterou položil starší Donald L. Hallstrom z Předsednictva Sedmdesáti: „Když v našem životě nastanou obtížné chvíle, jaká je naše bezprostřední reakce? Je to zmatek, pochyby nebo duchovní odcizení se? Ušetří to ránu naší víře? Viníme ze své situace Boha nebo druhé? Nebo si v první řadě vzpomeneme na to, ... že jsme děti milujícího Boha?“ Starší Jeffrey R. Holland z Kvora Dvanácti apoštolů řekl: „První velkou *pravdou* celé věčnosti je to, že Bůh miluje *nás* celým *svým* srdcem, mocí, myslí a silou.“ Jak vám může posilování svědectví o lásce, kterou k vám Bůh chová, pomoci přestát těžké chvíle?

Pro dospělé

- Strana 86: President Thomas S. Monson řekl, že pokud se při zvažování svých každodenních rozhodnutí vždy „rozhodneme pro Krista, rozhodneme se správně“. Které každodenní náboženské praktiky byste mohli ve svém životě a v životě své rodiny rozvinout nebo posílit, aby vaše rozhodnutí byla vždy zaměřena na Krista?
- Strany 81 a 93: President Henry B. Eyring, první rádce v Prvním předsednictvu, a starší D. Todd

Christofferson z Kvora Dvanácti apoštolů vyzvali otce, aby provedli nezbytné změny, aby mohli dovést svou rodinu do celestiálního království. Co můžete jako otec dělat, abyste, slovy staršího Christoffersona, lépe „dávali“ najevo, jak v každodenním životě vypadá věrnost Bohu“?

- Strana 77: S pravou láskou se může dařit dokonce i rodinám, které mají velké obtíže, řekl president Dieter F. Uchtdorf, druhý rádce v Prvním předsednictvu. „Ať již vaše rodina

čelí jakýmkoli problémům, ať již musíte udělat cokoli, abyste je vyřešili,“ dodal, „řešením je od začátku do konce pravá láska.“ Jako rodina se zamyslete nad radou z písem, abychom se modlili k Otci, abychom „mohli býti naplněni touto láskou“ (Moroni 7:48).

- Strana 63: Starší M. Russell Ballard z Kvora Dvanácti apoštolů řekl, že pravidelné rodinné rady jsou „protiváhou moderním technologiím, které nás často odvádějí od dobrého využití společně stráveného času a také mají sklon přivádět zlo přímo do našeho domova“. Zvažte možnost zavést ve své rodině ony čtyři typy rodinných rad, které nám podle staršího Ballarda pomohou „být úspěšnější a šťastnější v našich drahocenných vztazích“. ■

Níže uvedený seznam vybraných zázitků a příběhů vyprávěných na generální konferenci lze použít při osobním studiu, rodinném domácím večeru nebo při jiných příležitostech k výuce. Číslo odkazuje na první stranu příslušného proslovu.

Řečník	Příběh
Neil L. Andersen	(49) Děti a mládež jsou požehnány, když o ně dospělí projevují s láskou zájem, učí je evangeliu a vítají je na shromáždění.
Mervyn B. Arnold	(53) Matka Mervyna B. Arnolda zachraňuje ztracené a zraněné ovce Nebeského Otce. Bratr staršího Alejandra Patanii, rybář, umírá na moři, zatímco čeká v bouři na záchranu. Přítel Mervyna B. Arnolda vstupuje do Církve poté, co se 25 let přátelil se členy Církve. Biskup pomáhá zachránit 21 mladých mužů.
Linda K. Burtonová	(13) Sestry v roce 1856 podniknou kroky k tomu, aby pomohly Svatým, kteří uvázli na pláních. Láskyplný manželský pár pomáhá uprchlické rodině. Na pohřbu bývalé presidentky Pomocného sdružení kůlu si přítomní připomínají její službu a lásku.
D. Todd Christofferson	(93) Mladý D. Todd Christofferson si přeje jít ve šlépějích svého čestného otce. Otec se modlí každé ráno za svého syna, protože ho má rád.
Quentin L. Cook	(97) Členové z Thajské misie Bangkok se radují poté, co se dozvědí, že v Thajsku bude postaven chrám. Zemělá dcera je připravena ke své rodině poté, co se zjeví v chrámu manželce generální autority. Navzdory politickým nepokojům trvá prezident Gordon B. Hinckley na obřadu položení úhelného kamene při zasvěcení chrámu Suva na Fidži.
Kevin R. Duncan	(33) Z prstu Kevinu R. Duncana vypadne tříska poté, co na prst opakovaně nanáší mast a obvazuje ho.
Mary R. Durhamová	(23) Otec při snaze přeplavat jezero s dcerou na zádech zabrání tomu, aby byli staženi pod vodu, tím, že si vyjuje boty.
Cheryl A. Esplinová	(6) Jedna z mluvčích na zasvěcujícím shromáždění učí tomu, jak je důležité soustředit se na druhé a sloužit jim. Dítě se v Primárních učí tomu, že ho Ježíš miluje.
Henry B. Eyring	(19) Dva členové Církve se obávají, že jejich zkoušky a těžkosti přemohou jejich víru, pokud se jim nepodaří znovu v sobě probudit lásku ke Spasiteli a Jeho Církvi. (81) Henry B. Eyring pocituje bolest kvůli rodině, která nebyla zpečetěna v chrámu. Vdova, která vstoupí do Církve, očekává věčný život se svou rodinou.
Gerrit W. Gong	(108) Trenér basketbalu povzbuzuje mladého Gerrita W. Gongu, aby zkusil raději fotbal. Mechanik se před návštěvou chrámu snaží dosáhnout toho, aby měl čisté ruce, mytím nádobí.
Robert D. Hales	(105) Robert D. Hales dostává vnuknutí od Ducha Svatého při své službě v Církvi i v osobním životě.
Donald L. Hallstrom	(26) Mladá dcera Donaldu L. Hallstroma píše ve školní slohové práci o tom, že kdyby zemřela, bude s Nebeským Otcem. Členové Církve v Libérii s neobvyklým přesvědčením citují písmo a zpívají „Jak pevný to základ“.
Paul V. Johnson	(121) Dospělá dcera Paula V. Johnsona umírá s nadějí na život po smrti a na vzkříšení.
Patrick Kearon	(111) Patrick Kearon nahlíží na svět jinak poté, co si vyslechne příběhy uprchlíků a je svědkem toho, jak o ně pečují oddaní humanitární pracovníci.
Neill F. Marriottová	(10) Neill F. Marriottová získává pomoc od nevlastní babičky svého snoubence. Neill F. Marriottová brání mateřství v rozhovoru s anonymním volajícím.
Jairo Mazzagardi	(56) Jairo Mazzagardi v době, kdy byl nedávno obráceným do Církve, hledá a nachází odpovědi na své otázky týkající se Znovuzřízení.
Thomas S. Monson	(85) Způsobilý nositel kněžství prikazuje záchranné lodi, aby ho a jeho posádku zachránila ze záchranných člunů.
Russell M. Nelson	(66) Russell M. Nelson pečeti rodinu v chrámu poté, co ho o to prosí dvě zesnulé dcery této rodiny z druhé strany závoje a co se jejich otec a bratr stanou způsobilými jít do chrámu.
Dallin H. Oaks	(114) Joseph Smith čelí protivenství, zatímco hledá vydavatele, který by vytiskl Knihu Mormonovu.
Bonnie L. Oscarsonová	(87) Duch Svatý potvrzuje pravdivost evangelia matce, jejíž syn je vážně nemocný.
Stephen W. Owen	(70) Když Stephen W. Owen jede na koni na vysokou horu, ví, že bude v pořádku, když bude následovat svého otce. Stephen W. Owen s radostí roznáší svátost. Mladý muž na Novém Zélandu udílí kněžské požehnání své matce.
Ronald A. Rasband	(46) Návštěva Ronalda A. Rasbanda v Pákistánu je pro něj i pro tamější Svaté nezapomenutelný zážitek. Ronald A. Rasband se účastní pořadu Face to Face.
Dale G. Renlund	(39) Sestra v Jihoafrické republice si při přijímání svátosti uvědomí osobní podstatu Spasitelovy oběti.
Kent F. Richards	(118) Kent F. Richards a jeho manželka jsou po zasvěcení chrámu křtěni za své předky. Kent F. Richards sleduje, jak je třígenerační rodina křtěna za své předky.
Steven E. Snow	(36) Modlitby Stevena E. Snowa a jeho rodiny jsou pokornější, procítěnější a upřímnější poté, co se jejich syn vyléčí z vážného zranění hlavy.
Gary E. Stevenson	(29) Když Gary E. Stevenson ztratí klíče od auta, spatřuje analogii mezi klíči, jež jsou potřeba k nastartování auta, a klíči kněžství, jež jsou potřeba k vedení Církve. Když jsou děti jisté matky křtěny v chrámu za předky jiného člena, tato matka si uvědomuje, že to jsou i její předkové.
Dieter F. Uchtdorf	(101) Dieter F. Uchtdorf pocituje vliv Ducha Svatého, když přemítá o opětovném vybudování Drážďan po 2. světové válce.
W. Christopher Waddell	(90) Pro chlapce v Primárních je těžké myslet na Ježíše. Otec a matka pocítují pokoj poté, co se dozvědí, že jsou připraveni ke svému zesnulému novorozenému synovi.

Starší W. Mark Bassett

Sedmdesátník – generální autorita

Když byl W. Mark Bassett malý, cestovali s rodinou každé léto ze svého bydliště v oblasti Sacramento v Kalifornii za babičkou z matčiny strany do Alabamy. Během dnů strávených na cestě se nikdy neopomněli zastavit na místech spojených s historií Církve.

Ať už to byla návštěva historické části Nauvoo v Illinois nebo procházka posvátným hájem v Palmyře ve státě New York, starší Bassett vzpomíná na to, co silně pociťoval při návštěvách těchto posvátných míst, i když byl ještě malým chlapcem.

„Pociťovali jsme tam něco zvláštního,“ říká. „Takto se utvářelo mé svědectví, prostřednictvím drobných zkušeností.“

Pro staršího Bassetta je toto svědectví, které získal už jako mladý muž, zdrojem síly po celý život.

Narodil se 14. srpna 1966 Edwině Ackerové a Williamu Lynnu Bassettovi v Carmichaelu v Kalifornii jako druhé z pěti dětí. Služba v Církvi a život podle evangelia byly pro jejich rodinu důležitými prioritami.

Po službě v Guatemalské misii Guatemala City v letech 1985 až 1987 se starší Bassett přestěhoval do utahského Prova, kde studoval na Univerzitě Brighama Younga. 20. prosince 1989 se v chrámu Salt Lake oženil s Angelou Brasherovou. Jsou rodiči pěti dětí a mají dvě vnoučata.

V roce 1991 získal starší Bassett na BYU akademický titul v oboru účetní evidence a poté se s rodinou přestěhoval zpět do oblasti Sacramento, kde se zabýval velkoobchodními aukcemi automobilů. Působil jako finanční kontrolor ve firmě Sacramento Auto Auction, která patřila Brasherovým, a jako finanční ředitel a spoluvlastník ve firmě West Coast Auto Auctions, Inc., v níž se zabýval aukcemi automobilů na západě USA.

Starší Bassett sloužil v mnoha církevních povoláních, včetně presidenta Mladých mužů sboru, biskupa, vysokého rádce, presidenta kůlu, presidenta Arizonské misie Mesa v letech 2007 až 2010 a územního sedmdesátníka. ■

Starší Mark A. Bragg

Sedmdesátník – generální autorita

Když bylo Marku Braggovi 14 let, kamarádi z jeho baseballového družstva seznámili jeho rodinu s Církví. Mark byl pokřtěn a jeho matka se stala aktivní.

„Změnilo nám to život,“ říká starší Bragg.

Mark Allyn Bragg se narodil 16. dubna 1962 v Santa Monice v Kalifornii Donaldu E. a Dianě Braggovým.

Starší Bragg byl během svého studia na Utažské univerzitě povolán ke službě v Mexické misii Monterrey pod vedením misijního presidenta Roye H. Kinga a jeho manželky Darlene O. Kingové.

Po skončení misionářské služby začal starší Bragg chodit na schůzky s nejmladší dcerou svého misijního presidenta, Yvonne. Sňatek uzavřeli 17. března 1984 v chrámu Los Angeles v Kalifornii.

Po předčasné smrti otce se starší Bragg spolu se svou manželkou vrátil do Kalifornie, aby mohl být nablízku své matce, a začal zde pracovat v bankovním sektoru (své působení ukončil jako náměstek ředitele Bank of America).

Na narození dětí čekali Braggovi sedm let. „Občas jsme měli takový nepatřičný pocit, i v naší rodině,“ vzpomíná starší Bragg.

Pak – v „ten nejlepší den na světě“ – sestra Braggová porodila první z jejich čtyř dětí. „Vzpomínám ..., že jsem si v tu chvíli říkal, že jsem ten nejšťastnější člověk na světě,“ říká starší Bragg.

Život však pro ně nebyl vždy snadný. Den poté, co byla staršímu Braggovi vyjádřena podpora jako biskupovi ve sboru, kde vyrostl, jeho matka tragicky zahynula při únosu auta. Právě její pohřeb byl tím prvním, kterému jako biskup předsedal. „Pomocné sdružení o naši rodinu pečovalo každý den,“ vzpomíná.

Tyto lekce lásky, služby a soucitu staršího Bragga vedly, když poté sloužil v Církvi jako president kůlu, územní sedmdesátník a chrámový pracovník. ■

Starší Weatherford T. Clayton

Sedmdesátník – generální autorita

Starší Weatherford T. Clayton je velmi vděčný za příležitost sloužit. Práce pro Pána je pro něj prioritou. Pociťuje velkou lásku k lidem a silné pouto ke své rodině.

„Díky evangeliu Ježíše Krista se všichni můžeme vrátit domů,“ říká starší Clayton. „Naše rodina pociťuje vliv těch, kteří tu žili před námi. Jsou pro nás stejně skuteční jako ti, co jsou zde s námi nyní.“

Starší Clayton se narodil 1. března 1952 v Kalifornii v USA Whitneymu Claytonovi ml. a Elizabeth Touchstone Claytonové a již jako mladý muž získal silné svědectví o domácím učení. Díky úsilí jejich domácího učitele přijal ve věku 12 let spolu se svou rodinou posvátné smlouvy evangelia a v roce 1964 je zpečetil v chrámu Salt Lake Harold B. Lee z Kvora Dvanácti apoštolů, tehdy ještě v úřadu staršího.

Když starší Clayton přemýšlí o tom, jak ho Pán připravoval na službu, říká, že ho často inspiroval příklad druhých: „Viděl jsem, jak přátelé a členové naší rodiny zasvětili svůj život Pánu a jakou radost jim přinášela služba Bohu.“

Po službě v Kanadské francouzské misii se zapsal na Utažskou univerzitu, kde poznal Lisu Thomasovou. Byli oddáni 16. března 1976 v chrámu Salt Lake. Jsou rodiči pěti dětí.

Starší Clayton získal akademický titul z oboru psychologie a absolvoval lékařskou fakultu Utažské univerzity. V letech 1985 až 2013 pracoval v soukromé lékařské praxi jako porodník–gynekolog a poté byl povolán sloužit jako prezident Kanadské misie Toronto.

Sloužil jako vedoucí misie sboru, učitel třídy Nauka evangelia, prezident Mladých mužů, konzultant rodinné historie, učitel Nedělní školy pro mládež, biskup, vysoký rádce, rádce v předsednictvu kůlu a prezident kůlu. ■

Starší Valeri V. Cordón

Sedmdesátník – generální autorita

Své základy v evangeliu získal starší Valeri Vladimír Cordón Orellana díky své matce, která vstoupila do Církve v 16 letech, a tyto základy mu pomohly, když se odstěhoval 150 km daleko od svého rodného města Zacapa v Guatemale do Guatemala City, kde navštěvoval střední školu a poté studoval výpočetní techniku.

„To nejdůležitější, co mi matka předala, bylo to, že je třeba, abychom byli velmi uctiví ke všemu, co je v Církvi posvátné,“ vzpomíná starší Cordón, který je synem Ovidia a Emy Orellana Cordónových.

Starší Cordón se narodil 19. února 1969 v Guatemala City a dětství strávil v Zacapě. Jeho otec odešel za prací do Chicaga ve státě Illinois v USA. Tam ho ovlivnili členové Církve a on se díky misionářům seznámil s poselstvím evangelia. V roce 1972, kdy byly Valerimu tři roky, byla jeho rodina zpečetěna v chrámu Mesa v Arizoně.

Starší Cordón říká, že evangelium si oblíbil díky tomu, že slyšel matku často zpívat církevní náboženské písně, jako je „Já Boží dítě jsem“ a „Chtěl bych být misionářem“. V letech 1987 až 1989 sloužil starší Cordón v Salvadorské misii.

25. března 1995 se v guatemalském chrámu Guatemala City oženil s Glendou Zelmírou Zea Diazovou. Sestra Cordónová měla také v úmyslu sloužit na misii, ale když poznala Valeriho, své plány změnila. Později si uvědomila, že to je onen mladý muž, jehož fotografie ji před lety zaujala v církevním časopise. Mají tři dcery.

Starší Cordón získal v roce 2010 bakalářský titul na guatemalské Univerzitě Mariana Galveze a v roce 2012 magisterský titul v oblasti obchodní administrativy na Massachusettském technologickém institutu. Pracoval jako ředitel informačních systémů ve farmaceutické společnosti a od roku 2012 ve společnosti Pepsico Foods pro oblast Mexika, Střední Ameriky a Karibiku.

Starší Cordón sloužil v době, kdy obdržel své nynější povolení, ve Čtvrtém kvoru Sedmdesáti v území Střední Amerika. V letech 1998 až 2000 sloužil v předsednictvu Kostarické misie San José–východ. ■

Starší Joaquin E. Costa

Sedmdesátník – generální autorita

Díky příteli, který ho seznámil s jeho budoucí manželkou, vstoupil Joaquin Esteban Costa na cestu, která vedla k jeho obrácení k evangeliu Ježíše Krista, sňatku v chrámu a službě vedoucího v Církvi.

Joaquin Costa se narodil 8. března 1965 Eduardu J. Costovi a Graciele M. Fassiové. Při studiu na univerzitě v argentinském Buenos Aires ho Alin Spannaus – jeden z jeho přátel a nyní územní sedmdesátník – seznámil s Renee Varelovou. Renee, která pochází z druhé generace Svatých posledních dnů, váhala, než přijala nabídku sejít se s 21letým mužem, který nebyl členem Církve. Po třech schůzkách došla k závěru, že „se jí líbí až příliš“, a pocítila, že už by se neměli scházet. Starší Costa se na konci školního roku vrátil do svého rodiště v argentinském Entre Rios.

Renee přijala povolání sloužit v Chilské misii Osorno. Po jejím návratu bratr Spannaus zařídil, aby ona i Joaquin přišli na večírek, kde ji Joaquin požádal o schůzku. „Modlila jsem se a rozhodla, že mu dám šanci,“ říká sestra Costová.

Brzy poté začal Joaquin poznávat Církev. Když studoval s misionáři, Renee ho požádala, aby se modlil a aby přečetl Knihu Mormonovu od začátku až do konce.

„Již během čtení obdržel silné svědectví,“ říká sestra Costová. „Nenechal se pokřtít jen kvůli tomu, aby mi udělal radost. Scházeli jsme se ještě rok a pak jsme v roce 1989 uzavřeli sňatek v argentinském chrámu Buenos Aires.“

Starší Costa získal v roce 1987 titul bakaláře v oboru ekonomie na Buenosairenské univerzitě. Jako mladí manželé se přestěhovali do Prova v americkém Utahu, kde starší Costa v roce 1994 získal na Univerzitě Brighama Younga magisterský titul v oblasti obchodní administrativy. Se svou rodinou, která se rozrostla o čtyři děti, poté žili v Chicagu v Illinois, kde starší Costa pracoval pro mezinárodní společnost zabývající se bankovními investicemi a finančními službami. Kvůli práci v bankovníctví se rodina přestěhovala na několik let zpět do Argentiny a pak do České republiky a do Sultanátu Omán. Poslední dva roky žijí v peruánské Limě, kde starší Costa pracuje pro dánskou investiční firmu zaměřenou na mikrofinance. ■

Starší Massimo De Feo

Sedmdesátník – generální autorita

Krátce předtím, než starší Massimo De Feo přijal povolání na misii na plný úvazek, naučil se od otce Vittoria De Fea tomu nejdůležitějšímu o oběti a o lásce.

Rodina neoplývala finančními zdroji a ani Vittorio, ani jeho manželka Velia nebyli členy Církve. Vittorio však respektoval přání svého syna sdílet evangelium.

„Otec se mě zeptal: ‚Opravdu to chceš dělat?‘“ vzpomíná starší De Feo. „Řekl jsem: ‚Ano, z celého srdce si přeji sloužit Pánovi.‘“

Vittorio slíbil, že udělá vše, co je v jeho silách, aby pomohl uhradit náklady na dvouletou službu svého syna v Italské misii Řím.

„Považoval jsem tyto peníze za posvátné – byly to plody velké oběti člověka, který nevěřil v Církev,“ říká starší De Feo. „A tak jsem na misii sloužil celým svým srdcem, mocí, myslí a silou, protože jsem miloval Pána a miloval jsem i svého otce.“

Zásady evangelia, jako je oběť, usilovná práce, rodina a služba, se staly součástí charakteru staršího De Fea.

Starší Massimo De Feo, který se narodil 14. prosince 1960 v italském Tarantu, se o Církvi dozvěděl v devíti letech, kdy na dveře jejich domova zaklepali dva misionáři. Massimo a jeho starší bratr Alberto se brzy nato nechali pokřtít.

Zatímco De Feovi chlapci navštěvovali Primárky a později Vzájemné sdružení, těšili se láске a podpoře oddaných vedoucích odbočky. Massimo si také vytvořil celoživotní přátelské vztahy s ostatními mladými lidmi v odbočce – mimo jiné také s Loredanou Galeandrovou, další obrácenou dívkou, s níž se po návratu z misie oženil. Byli zpečetěni 14. srpna 1984 v chrámu Bern ve Švýcarsku. De Feovi mají tři děti.

Než se starší De Feo stal sedmdesátníkem – generální autoritou, žil v Římě a více než 30 let pracoval pro americké ministerstvo zahraničí. Sloužil jako prezident odbočky, prezident okrsku, prezident kůlu a územní sedmdesátník. ■

Starší Peter F. Meurs

Sedmdesátník – generální autorita

Peter Meurs žil v mládí se svou rodinou v sousedství muže, který měl dílnu a dokázal opravit jakékoli zemědělské stroje. Peter se svým nejlepším kamarádem trávili v této dílně mnoho času, vrtali se v zemědělských strojích a stavěli si mopedy a motokáry. Peter později vystudoval strojní inženýrství na Monashově univerzitě v australském Melbourne.

V 18 letech během studia na univerzitě informoval vedení školy, že potřebuje studium na dva roky přerušit kvůli službě na církevní misi. Bylo mu však řečeno, že studium může přerušit pouze na jeden rok; delší odklad by znamenal vyloučení z daného studijního programu. Rozhodl se tedy, že na misi nepůjde.

Nedlouho poté však uslyšel, jak prezident Spencer W. Kimball (1895–1985) na generální konferenci prohlásil, že každý způsobilý mladý muž má sloužit na misi. (Viz „Planning for a Full and Abundant Life“, *Ensign*, May 1974, 87.)

„Bylo to, jako kdyby mluvil přímo ke mně. Zasáhlo mě to přímo do srdce,“ vzpomíná starší Meurs. Nakonec se rozhodl, že na misi půjde. Týden před odjezdem mu přišel dopis z univerzity, že přerušení studia na dva roky mu umožňují.

Peter se po misi vrátil do školy, ale jak říká, misionářská služba byla „tím nejlepším vzděláním, kterého se mi dostalo“. Evangelium ho naučilo, že „pomáhat lidem, aby byli úspěšní, je tou nejdůležitější zásadou vedoucích“.

Poté, co starší Meurs získal bakalářský titul v oboru strojní inženýrství, pracoval jako projektant pro společnost Esso Australia a stal se spoluzakladatelem firmy WorleyParsons Limited. V poslední době působil jako ředitel pro rozvoj u společnosti Fortescue Metals Group.

Po misi, 2. ledna 1979, se v chrámu Hamilton na Novém Zélandu oženil s Maxine Evelyn Thatcherovou – ženou, o které říká, že je jeho nejlepší přítelkyně. Mají čtyři děti a devět vnoučat.

Starší Meurs, který se narodil 21. prosince 1956 ve Warrnamboolu v australském státě Victoria Frederiku a Lois Jones Meurovým, sloužil v mnoha povoláních, například jako prezident kvora starších, varhaník sboru, prezident Mladých mužů sboru a kůlu, ředitel veřejných záležitostí, prezident odbočky a okrsku, biskup, prezident kůlu a územní sedmdesátník. ■

Starší K. Brett Nattress

Sedmdesátník – generální autorita

Starší K. Brett Nattress a jeho manželka Shauna Lee Adamson Nattressová o sobě říkají, že jsou „nedokonalí lidé usilující o dokonalé okamžiky“.

Mnoha takových okamžiků se jim v průběhu života dostalo – a všechny jsou nějakým způsobem spojené se Spasitelem a Usmířením, říká starší Nattress.

Starší Nattress říká, že se narodil z dobrých rodičů – Davida a Judy Sorensen Nattressových – a vzpomíná na to, jak maminka četla rodině každý den z Knihy Mormonovy.

Jednou, během studia na vysoké škole, byl doma na prázdninách. Soustředil se na blížící se závěrečné zkoušky a necítil se dobře, i když mu po fyzické stránce nic nescházelo.

„Pokud jsi zdravý a necítíš se dobře,“ řekla mu matka, „potřebuješ jít a někomu posloužit.“

Brett hodil dozadu do rodinné dodávky lopatu na sněh a vydal se vyhrnovat vjezdy u domů vdov ve sboru. Cítil se mnohem lépe.

„Tolik jsem se soustředil na sebe a na své zkoušky, že jsem zapomněl, že skutečným smyslem života je sloužit druhým,“ říká.

Starší Nattress se narodil 4. března 1965 v Pocatellu ve státě Idaho v USA. Rodina se přestěhovala do Lehi v Utahu, kde on a jeho pět sourozenců získalo zkušenosti s životem na malé rodinné farmě.

Svou budoucí nevěstu poznal, když oba studovali v posledním ročníku na sousedních středních školách. Poté, co se vrátil ze služby v Kalifornské misi Sacramento, kde sloužil v letech 1984 až 1986, uzavřeli 24. dubna 1987 v chrámu Salt Lake sňatek. Mají sedm dětí.

Starší Nattress studoval na Univerzitě Brighama Younga v utahském Provu a v roce 1990 získal na Utažské univerzitě akademický titul v oboru fyzioterapie. V roce 2000 se svým bratrem Davidem spoluzaložil společnost Advanced Health Care Corp.

Starší Nattress sloužil v řadě církevních povolání, například jako prezident Mladých mužů sboru, biskup, prezident Mladých mužů kůlu, prezident kůlu a územní sedmdesátník. V době, kdy obdržel své nynější povolání, předsedal nově vytvořené Arizonské misi Gilbert. ■

Starší S. Mark Palmer

Sedmdesátník – generální autorita

V roce 1992 byl čas pro staršího S. Marka Palmera a jeho manželku Jacqueline vzácným a nedostatkovým zbožím.

Starší Palmer sloužil v té době ve vysoké radě kůlu. Také pilně pracoval na své profesní kariéře. Sestra Palmerová také neměla času nazbyt. Palmerovi vychovávali svých šest dětí, z nichž nejmladšímu bylo půl roku, ve svém domově v Austinu v americkém Texasu.

Když je prezident jejich kůlu vyzval, aby sloužili jako pracovníci v chrámu Dallas v Texasu, nevěděli, jak by tuto další povinnost mohli zvládnout. Toto povolání však přijali – a pak v modlitbě požádali Pána o pomoc.

Aby mohli jednou za měsíc odjet autobusem a sloužit celý den v chrámu, bylo zapotřebí obětí a pečlivého plánování. „Úžasné nám to však v životě požehnalo,“ říká starší Palmer.

Jak dodává, služba v chrámu ho duchovně připravila na jeho budoucí kněžská povolání. Také se díky ní stal lepším manželem a otcem – a našel rovnováhu ve svém hektickém životě.

„Návštěvy chrámu vám často pomohou znovu si uspořádat své priority a připomenout si smlouvy, které jste uzavřeli,“ říká.

Stanley Mark Palmer se narodil 11. února 1956 v městěčku Te Puke na Novém Zélandu Kennethu a Jill Palmerovým. Jeho rodina vstoupila do Církve, když byl malým chlapcem. Sloužil na misi na plný úvazek v Novozélandské misii Wellington.

Poté, co získal titul bakaláře na Aucklandské univerzitě, se zapsal do magisterského studijního programu v oboru obchodní administrativa na Univerzitě Brighama Younga. Během studia v Provu v americkém Utahu se při schůzce naslepo seznámil s navrátkou se misionářkou Jacqueline Woodovou. Byli oddáni 18. prosince 1981 v chrámu Salt Lake. Palmerovi mají šest dětí a devět vnoučat.

Starší Palmer je zakladatelem a ředitelem společnosti SMP Ventures, která se zabývá developerskou činností. Sloužil jako biskup, prezident kůlu, prezident Washingtonské misie Spokane (2009 – 2012), dočasný prezident Australské misie Sydney-jih (2014) a územní sedmdesátník. ■

Starší Gary B. Sabin

Sedmdesátník – generální autorita

D o paměti staršího Garyho B. Sabina se zapsaly tři vánoční stromky.

První byl krásný vánoční stromeček z jeho dětství. Když malý Gary na stromek vylezl, aby dosáhl na bonbón, celý stromeček se zřítíl.

Druhým byla větev z jehličnatého stromu, kterou našel jako misionář, když sloužil v Belgii a Nizozemsku v letech 1973 až 1975. Starší Sabin a jeho společník si tuto větev donesli do bytu a naaranžovali ji kolem vánočních přání, která dostali z domova.

Třetím byl stromeček vytvořený z vánočních světýlek zavěšených v nemocnici na infuzní stojan u postele jeho dcery. Jeho dcera, která jako jedna z jejích tří dětí trpěla cystickou fibrózou, prodělala během jednoho roku dvě transplantace plic poté, co na tutéž nemoc zemřel její bratr.

„Od našich dětí jsme se toho naučili mnohem více než ony od nás,“ říká starší Sabin.

Jako generální autorita bude pamatovat na ony vánoční stromky a na to, čemu se díky nim naučil. Každý ze stromečků symbolizuje jednu část jeho cesty – od chlapečka, který touží po bonbónu, k misionáři, který učí plánu spasení, až po otce, který spoléhá na tento plán a na Spasitelovu lásku, aby podpořil svou rodinu ve zkouškách smrtelnosti.

Gary Byron Sabin se narodil 7. dubna 1954 v utažském Provu Marvinu E. a Sylvii W. Sabinovým. V srpnu 1976 se oženil s Valerií Purdyovou. Jsou rodiči pěti dětí; šesté se narodilo mrtvé.

Po absolvování Univerzity Brighama Younga v Provu získal starší Sabin magisterský titul v managementu na Stanfordově univerzitě.

Starší Sabin sloužil v mnoha církevních povoláních, například jako biskup, prezident kůlu a územní sedmdesátník. Působil jako zakladatel, předseda a výkonný ředitel několika společností, včetně Excel Realty Trust, Price Legacy, Excel Realty Holdings a Excel Trust.

V roce 1993 založili starší a sestra Sabinovi nadaci Sabin Children's Foundation, která pomáhá s léčbou dětí. ■

Starší Evan A. Schmutz

Sedmdesátník – generální autorita

Starší Evan Antone Schmutz je vděčný za zkušenosti se zjeveními, jež mu Pán světil. Své obrácení k evangeliu prohlubuje pravidelným studiem písma, službou v království a poslušností vůči svým závazkům k Bohu.

Starší Schmutz, který se narodil 6. června 1954 v St. George v americkém státě Utah Richardu a Miriam Schmutzovým, poznal již jako chlapec moc modlitby. Jako malý skaut prodal vstupenky na skautské jamboree v celkové hodnotě 17 dolarů, ale když měl peníze odevzdat, nemohl je najít. Maminka ho povzbudila, aby se pomodlil, a Pán mu zjevil přesné místo, kde se peníze nacházejí. Bylo to pro něj silné potvrzení toho, že ho Bůh má rád a že o něm ví.

Když bylo staršímu Schmutzovi 18 let, jeho starší sestra zahynula při autonehodě. Mělo to na něj obrovský vliv a přineslo mu to důležité duchovní zkušenosti.

Brzy poté byl povolán na misi a odjel do výcvikového střediska. Modlil se o osobní svědectví o evangeliu. O příležitosti sledovat několik lektorů, jak učí o Prvním vidění, uvádí: „Obdržel jsem tak mocné svědectví, že jsem téměř nemohl zůstat v místnosti.“

Po službě v Severokarolínské misii Greensboro se starší Schmutz rozhodl, že i po zbytek svého života bude studovat písma každý den. „Studium v brzkých ranních hodinách mi již velmi dlouhou dobu přináší velkou radost, osobní poznání a porozumění.“

Starší Schmutz se 3. února 1978 v utažském chrámu Provo oženil se Cindy Lee Simsovou. Na Univerzitě Brighama Younga získal akademický titul v oboru anglistika a titul doktora práv. V letech 1984 až 2016 pracoval jako odborník pro několik právnických společností.

Starší Schmutz, který si věděl rady s požadavky pěti dětí, zároveň sloužil jako vysoký rádce, biskup, člen předsednictva kůlu, prezident Filipínské misie Cebu (2011 – 2014), prezident odbočky v misionářském výcvikovém středisku a jako člen Pátého kvora Sedmdesáti. ■

Joy D. Jonesová

Generální presidentka Primárek

Hrdiny Joy D. Jonesové byli její milující rodiče.

„Připadalo mi, že můj tatínek dokáže všechno,“ říká sestra Jonesová o svém otci, který byl elektrikář. O své matce říká: „Moje maminka byla úžasná žena“, která dokázala vyrobit vše od základu – od jídla pro rodinu až po oblečení, které nosili. „Pro mě byla svatá a já jsem chtěla být jako ona, až budu velká.“

Kromě toho, že sestra Jonesová s láskou vzpomíná na své rodiče Alda Harmona a Eleanor Ellsworth Harmonovou, také ráda vzpomíná na proslov staršího Roberta L. Backmana, který slyšela jako malá na okrskové konferenci v americkém Oregonu. Starší Backman, který je nyní emeritním sedmdesátníkem – generální autoritou, byl v té době presidentem misie.

„Při jeho proslovu jsem pocítila něco velmi mocného,“ říká sestra Jonesová. „Pocítovala jsem něco opravdu odlišného od toho, co jsem pocítovala předtím. ... Jsem za to velmi vděčná, protože jsem od Ducha obdržela svědectví, že to, co starší Backman říká, je pravda.“

Joy Diane Harmonová se narodila 20. července 1954 ve městě The Dalles v Oregonu. Ona i její budoucí manžel Robert Bruce Jones vyrostli v Oregonu, ale seznámili se na Univerzitě Brighama Younga v utažském Provu. Byli oddáni 14. srpna 1974 v chrámu Manti v Utahu. Mají pět dětí a 17 vnoučat.

Brzy poté, co sestra Jonesová získala absolventský titul v oboru rodinný život, se přestěhovali do Portlandu v Oregonu a poté do Santa Rosy v Kalifornii, kde bratr Jones působil jako chiropraktik. Před 22 lety pocítili bratr a sestra Jonesovi vnuknutí, aby se přestěhovali do Draperu v Utahu. Sestra Jonesová se od té doby raduje z požehnání, které pramení z života v blízkosti chrámu.

„Chrám Jordan River v Utahu se stal mým posvátným prostorem,“ říká. „Mám svědectví o moci chrámu a o pokoji a vedení, jež mi přináší do života.“

Sestra Jonesová sloužila jako presidentka Pomocného sdružení a presidentka Primárek sboru a jako rádkyně v předsednictvech Pomocného sdružení, Mladých žen a Primárek sboru a kůlu. Naposledy sloužila v generální komisi Primárek. ■

Sestra Jean B. Binghamová

*První rádkyně, Generální předsednictvo
Primárek*

Sestra Jean Barrus Binghamová sloužila s radostí ve svém povolání v generální komisi Primárek téměř šest let. Navštěvovala domovy členů, účastnila se Primárek a byla při tom svědkem silné víry Svatých posledních dnů po celém světě – a zvláště dětí z Primárek.

Sestra Binghamová, které byla nedávno vyjádřena podpora jako první rádkyni v Generálním předsednictvu Primárek, věnovala velkou část svého života výuce dětí, péči o ně a tomu, že jim projevovala lásku. Ať již šlo o její mladší sourozence, když vyrůstali, její vlastní dvě dcery, její dcery v pěstounské péči, vnoučata, ty, kdo k nim přišli na návštěvu, nebo ty, s nimiž se setkala jako členka generální komise Primárek, pro mnohé byla zastáncem a zdrojem síly.

„Každé dítě má nádherný potenciál, a pokud na ně pohlížíme očima Nebeského Otce, můžeme jim pomoci stát se vším, čím se mají podle Jeho záměrů stát,“ říká.

Sestra Binghamová se narodila 10. června 1952 v utažském Provu Edith Joy Clarkové a Robertu Rowlandu Barrusovi jako třetí z devíti dětí. Když jí byly tři měsíce, její rodina se přestěhovala do Indiany, aby zde její otec mohl pokračovat ve studiu. Do svých šesti let žila sestra Binghamová a její rodina ve čtyřech různých státech.

Po absolvování střední školy v New Jersey se sestra Binghamová přestěhovala do Prova v Utahu, aby zde studovala na Univerzitě Brighama Younga. Ve druhém ročníku se seznámila se svým budoucím manželem Brucem Bryanem Binghamem, farmářským chlapcem z Illinois, který byl se svými rodiči pokřtěn jako dospívající. Byli oddáni 22. prosince 1972 v chrámu Provo v Utahu.

Sestra Binghamová sloužila v rámci své celoživotní služby v Církvi jako presidentka Primárek sboru, presidentka Mladých žen, rádkyně v předsednictvu Pomocného sdružení, presidentka Mladých žen kůlu, chrámová pracovnice a učitelka ranního semináře.

„Charakteristickým prvkem v životě mé manželky, který pozoruji přes 43 let našeho manželství, je důsledná věrnost vůči nabádáním Ducha,“ říká o své manželce bratr Bingham. „Stále znovu a znovu dělá to, co si Pán přeje, aby dělala.“ ■

Sestra Bonnie H. Cordonová

*Druhá rádkyně, Generální předsednictvo
Primárek*

Bonnie Hiram Cordonová se během svého dětství, jež prožila v jihovýchodním Idahu, naučila mnohému z toho, co je v životě důležité. Práce, hraní a život na farmě ji naučily být soběstačná, pilně pracovat a „nebát se zkoušet něco nového“, říká nová druhá rádkyně v Generálním předsednictvu Primárek.

Tomu nejdůležitějšímu se však naučila od svých rodičů, Harolda a Carol Rasmussen Hiramových, kteří ji učili, že s Pánovou pomocí dokáže všechno. „Neexistují žádná omezení,“ říkával jí otec.

Sestra Cordonová se spoléhala na tuto znalost, když se jako nově povolaná misionářka v portugalském Lisabonu snažila naučit portugalštině. „Strávila jsem mnoho času na kolenou s prosbami o zázrak. Ale díky tatínkovi jsem se naučila, že dokáží zvládnout i to, co je obtížné.“

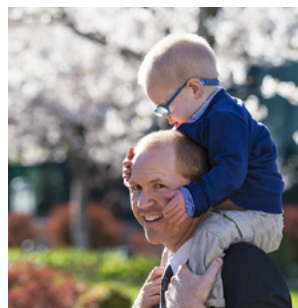
Po mnohých modlitbách, snažení a trpělivosti se pozvolna naučila hovořit portugalsky plynně, což se pro ni stalo požehnaním i o mnoho let později, když byla se svým manželem povolána sloužit v Curitiba v Brazílii.

„Je zajímavé, jak nás Pán připravuje a rozvíjí, kousek po kousku,“ říká. „Začne nám to docházet více, když se podíváme do zpětného zrcátka. Musíme jen mít víru.“

Bonnie Hiramová se narodila 11. března 1964 v Idaho Falls v Idahu. Po misii studovala učitelství na Univerzitě Brighama Younga v utažském Provu. Tam se spřátelila s Derekem Lanem Cordonem. Jejich přátelství přerostlo v lásku, a tak 25. dubna 1986 uzavřeli v chrámu Salt Lake sňatek. Mají čtyři děti – tři chlapce a jednu dívku – a tři vnuky.

V průběhu let sloužili v mnoha církevních povoláních. Sestra Cordonová sloužila se svým manželem, který v letech 2010 až 2013 předsedal Brazílské misii Curitiba, a sloužila také jako presidentka Mladých žen kůlu, vedoucí Jeslí a učitelka semináře a v organizacích Mladých žen, Pomocného sdružení a Primárek sboru.

Sestra Cordonová říká, že ve svém novém povolání by ráda děti z Primárek Církve naučila jedné zásadní pravdě: „Nebeský Otec je miluje.“ ■

Na stránkách LDS.org byl upraven oddíl věnovaný konferencím

Najít na internetu proslovy z generálních konferencí a studovat je bude nyní snadnější než kdy předtím díky úpravám, kterými na stránkách LDS.org prošel oddíl věnovaný generálním konferencím. Jde o tyto prvky:

- Rychlé nalezení požadovaných proslovů, s fotografií řečníka umístěnou u názvu proslovu.
- Jedna společná navigační lišta v záhlaví všech stránek, která umožňuje 1) přístup ke všem záznamům generálních konferencí od roku 1971 do současnosti, 2) možnost vyhledávat podle jména řečníka a 3) možnost vyhledávat proslovy podle témat z evangelia.
- Zjednodušená prezentace jednotlivých proslovů, jejíž součástí jsou ikony v horní části stránky umožňující poslech, stáhnutí, vytištění nebo sdílení těchto proslovů.

Nové uspořádání vyhovuje uživatelům stolních počítačů, přenosných počítačů i mobilních zařízení. Změny již byly provedeny v anglické, španělské a portugalské verzi stránek a v průběhu nadcházejících měsíců budou k dispozici i pro dalších více než 80 jazyků. ■

Změny si můžete prohlédnout na stránkách conference.lds.org.

Byla vyjádřena podpora novým sedmdesátníkům a novému Předsednictvu Primárek

Během sobotního odpoledního zasedání dubnové generální konference roku 2016 byla vyjádřena podpora jedenácti novým sedmdesátníkům – generálním autoritám, 62 územním sedmdesátníkům a novému Generálnímu předsednictvu Primárek.

Jako noví sedmdesátníci – generální autority byli povoláni starší W. Mark Bassett, Mark A. Bragg, Weatherford T. Clayton, Valeri V. Cordón, Joaquín

E. Costa, Massimo De Feo, Peter F. Meurs, K. Brett Nattress, S. Mark Palmer, Gary B. Sabin a Evan A. Schmutz.

Joy D. Jonesová byla vyjádřena podpora jako generální presidentce Primárek, společně s Jean B. Binghamovou jako první rádkyní a Bonnie H. Cordonovou jako druhou rádkyní.

Životopisy těchto vedoucích najdete na straně 131 a dále. ■

Byly oznámeny nové misie

Došlo k vytvoření tří nových misí – dvou v Africe a jedné v Asii. Jde o Misii Demokratické republiky Kongo Mbuji-Mayi, Nigerijskou misii Owerri a Vietnamskou misii Hanoj. Všechny tyto nové misie budou vytvořeny novým uspořádáním hranic stávajících misí a budou v provozu od 1. července 2016 nebo dříve. ■

Nové zdroje a materiály pro duchovní službu

U Zdrojů a materiálů pro duchovní službu přibyla čtyři nová témata (ministering.lds.org), jež mají pomoci vedoucím kůlů a sborů při jejich duchovní službě těmto skupinám: pečovatelům, misionářům, kteří se vrátí domů předčasně, manželským párům, které se potýkají s konflikty, a jednotlivcům trpícím duševní nemocí.

Přístup k těmto zdrojům a materiálům mají i členové rady sboru, kteří tak budou mít větší možnost dozvědět se, jak členům lépe pomoci. Tyto zdroje a materiály jsou k dispozici v angličtině a brzy budou přeloženy do devíti dalších jazyků. ■

Změny ve studiu a výuce evangelia

Studium a výuka evangelia a život podle něj mají zásadní vliv na náš osobní růst a jsou nezbytnou součástí našeho uctívání Boha během dne sabatu. V rámci pokračujícího úsilí pomoci členům růst prohlubováním jejich víry v Nebeského Otce a Ježíše Krista a zlepšovat se ve svém uctívání Boha během sabatu informovalo První předsednictvo a Kvorum Dvanácti apoštolů v průběhu generální konference na shromážděních vedoucích o novém úsilí, jehož cílem je zlepšit výuku a studium evangelia. Členům jsou určeny následující výzvy:

1. Osvojte si zásady z příručky *Učte tak, jak učil Spasitel*. Tato nová příručka se zaměřuje na jednoduché, avšak mocné zásady, které používal tento Mistr Učitel. Jak se píše v této příručce, je cílem každého učitele „učit čisté nauce evangelia prostřednictvím Ducha, aby pomohl Božím dětem prohloubit víru ve Spasitele a stát se více takovými, jako je On“.

I když je tato příručka určena pro ty, kteří jsou povoláni učit, může pomoci každému naučit se učit tak, jak učil Spasitel. Z této brožurky mohou mít prospěch i rodiče, když budou zásady, které jsou v ní uvedeny, uplatňovat při výuce doma.

2. Účastněte se schůzek rady učitelů. Schůzky rady učitelů se liší od předchozích kurzů pro zdokonalování učitelů. Tyto schůzky, které budou mít podobu rad, budou učitelům poskytovat příležitost společně diskutovat a učit se jeden od druhého o zásadách z příručky *Učte tak, jak učil Spasitel*. Tyto schůzky, které se mají konat jednou za měsíc v rámci nedělního bloku shromáždění, budou na celém světě zavedeny v průběhu roku 2016.

3. Buďte pilnými studenty evangelia. Členové i učitelé jsou povzbuzováni k pilnému domácímu studiu evangelia. Studium evangelia během týdne a život podle něj připravuje členy na to, aby se zapojovali do nedělní výuky, což může být pro všechny zdrojem smysluplnějších studijních prožitků.

Jako děti Nebeského Otce máme všichni potenciál stát se takovými, jako je On. Každý, kdo je ochoten se učit evangelium a žít podle něj, se může stát více takovým, jako jsou naši nebeští rodiče, a vrátit se k nim, aby s nimi mohl žít. Uctívání na shromáždění a v domově nám pomáhá prohlubovat tento druh víry v Nebeského Otce a v Ježíše Krista. ■

Novou příručku a další informace můžete najít na stránkách teaching.lds.org.

Jsou k dispozici další vydání písem

Vsoučasné době jsou písmata dostupná v několika dalších jazycích.

V portugalštině je nyní k dispozici tištěná verze Bible a aktualizované vydání trojkombinace. Elektronické vydání je k dispozici od září 2015 na internetových stránkách **asescrituras.lds.org** a v aplikaci „Knihovna evangelia“ pro mobilní telefony a tablety. Další informace jsou k dispozici v portugalštině na internetových stránkách **bibliasagrada.lds.org**.

Ve španělštině je aktualizované vydání standardních děl k dispozici na internetových stránkách **escrituras.lds.org** a v aplikaci „Knihovna evangelia“ pro mobilní telefony a tablety. Tištěné vydání bude k dispozici od konce června 2016.

Nová trojkombinace v maršalštině, jazyce xhosa a v zuluštině a Kniha Mormonova v čukčtině jsou nyní v tisku a k dispozici v distribučních střediscích a na internetových stránkách store.lds.org. Jsou také dostupné na internetu a v aplikaci pro mobilní telefony a tablety „Knihovna evangelia“.

Na internetových stránkách LDS.org a v aplikaci „Knihovna evangelia“ byly zveřejněny překlady písem v 16 dalších jazycích, které byly dosud dostupné pouze v tištěné podobě: trojkombinace v afrikánštině, arménštině, bulharštině, kambodžštině, fantštině, igboštině, lotyštině, litevštině, šonštině a svahilštině; a Kniha Mormonova v hindštině, hmongštině, srbštině, v jazyce tok pisin, ve twištině a v yapštině. ■

Patriarchální požehnání na internetu

Nové on-line nástroje umožní členům snazší přístup k patriarchálním požehnáním. Členové mohou požádat o kopii svého patriarchálního požehnání v elektronické formě a také o kopii požehnání zesnulých předků (k zaslání poštou nebo e-mailem). Vedoucí kněžství mohou prostřednictvím internetu odesílat doporučení pro požehnání a patriarchové mohou do těchto doporučení pro požehnání nahlížet a odesílat texty požehnání v elektronické podobě poté, co požehnání udělí.

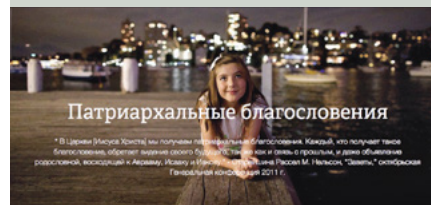
Tyto nástroje jsou nyní k dispozici pro více než 50 procent církevních kůlů v angličtině, španělštině a portugalštině. Do příštího roku by měly být dostupné ve 14 jazycích a všem kůlům. ■

*Chcete-li se dozvědět více nebo chcete-li požádat o kopii svého patriarchálního požehnání, podívejte se na stránky **apps.lds.org/pbrequest**.*

Učení pro naši dobu

Od května 2016 do října 2016 se mají lekce Melchisedechova kněžství a Pomocného sdružení vyučované o čtvrté neděli připravovat z jednoho nebo více proslovů pronesených na generální konferenci v dubnu 2016. V říjnu 2016 je proslovy možné vybírat buď z dubnové, nebo z říjnové generální konference. Presidenti kůlů a okrsků rozhodnou, které proslovy se v jejich oblasti použijí, nebo mohou tuto zodpovědnost delegovat biskupům a presidentům odboček. ■

*Proslovy jsou k dispozici v mnoha jazycích na stránkách **conference.lds.org**.*

Читайте свое патриархальное благословение повсюду и отправляйте запросы на получение копий патриархальных благословений своих умерших предков.

Скачайте

Pomoc uprchlíkům: „Byl jsem cizincem“

Generální předsednictva Pomocného sdružení, Mladých žen a Primárek vyzývají se schválením Prvního předsednictva ženy každého věku, aby sloužily uprchlíkům ve svém okolí a v místních obcích prostřednictvím humanitární iniciativy nazvané „Byl jsem cizincem“ (viz Leviticus 19:34; Matouš 25:35).

„Mezi námi jsou mnozí, jimž se může dostat požehnání prostřednictvím přátelství, poradenství a jiných druhů křesťanské lásky a služby,“ řekla sestra Linda K. Burtonová, generální presidentka Pomocného sdružení. „Taková služba je jednou ze základních součástí evangelia.“

Vybavuje se mi jeden verš z písem, který říká, že nemáme

zapomínat „na přívětivost k hostem ...; skrze ni zajisté někteří, nevěděvše, anděly za hostě přijímali“ [Židům 13:2],“ uvedla sestra Burtonová. „Povzbuzujeme sestry, aby s modlitbou vyhledávaly příležitosti ke službě a aby zvážily možnost zjistit, jak by mohly podpořit důvěryhodné místní a občanské organizace. Užitečné náměty je možné najít na stránkách IWasAstranger.org a o své zkušenosti se lze podělit prostřednictvím e-mailu, který můžete zaslat na adresu IWasAstranger@ldschurch.org.“

Dopis Prvního předsednictva ohledně iniciativy „Byl jsem cizincem“ byl zaslán radám kůlů, sborů a odboček na konci března. Dopis doplňovaly pokyny pro vedoucí. „Sestry se mohou zapojit do

tohoto úsilí podle toho, jak jim to čas a okolnosti umožňují,“ píše se v dopise, „přičemž se má dbát na to, že od žádné z nich se neočekává, aby ,běžel[a] rychleji, nežli má síl‘, a že ,všechny ... věci [mají být] konány v moudrosti a pořádku“. (Mosiáš 4:27.)“ K poskytování křesťanské služby potřebným povzbuzoval i dopis Prvního předsednictva z 27. října 2015 adresovaný všem členům.

Dopis generálních presidentek Pomocného sdružení, Mladých žen a Primárek, v němž je uvedeno více informací ohledně iniciativy „Byl jsem cizincem“, se nedávno rozdával na shromážděních těchto organizací. ■

V provozu je 150 chrámů

Během nedělního dopoledního zasedání konference oznámil prezident Thomas S. Monson plánovanou výstavbu dalších čtyř chrámů: v Belému v Brazílii, v Quitu v Ekvádoru, v Limě v Peru a v Harare v Zimbabwe.

Co se týče chrámů, od poslední generální konference došlo k těmto událostem:

Zasvěcení a znovuzasvěcení

S chrámem Provo City Center, který byl zasvěcen v utažském Provu, má nyní Církev po celém světě v provozu 150 chrámů. Tento chrám byl zasvěcen 20. března 2016, tedy jen několik dní před 180. výročím zasvěcení chrámu Kirtland, prvního chrámu Znovuzřízení, který byl zasvěcen 27. března 1836.

Zasvěceny nebo znovuzasvěceny byly tři další chrámy: v listopadu 2015

chrám Montreal v Quebecu, v prosinci 2015 chrám Tijuana v Mexiku a v únoru 2016 chrám Suva na Fidži.

Zasvěcení jsou naplánována také na 21. srpna 2016 pro chrám Sapporo v Japonsku; na 18. září 2016 pro chrám Philadelphia v Pensylvánii; na 16. října 2016 pro chrám Fort Collins v Coloradu; na 30. října 2016 pro chrám Star Valley ve Wyomingu a na 20. listopadu 2016 pro chrám Hartford v Connecticutu.

Zrenovovaný chrám Freiberg v Německu bude znovuzasvěcen 4. září 2016.

Probíhající výstavba a renovace

Pokračují stavební práce na chrámech Concepción v Chile, Paříž ve Francii a Řím v Itálii a na těchto chrámech ve Spojených státech: Cedar City v Utahu, Meridian v Idahu a Tucson

v Arizoně. Dokončeny budou v letech 2016 až 2018. Připravuje se výstavba zcela nového chrámu Fortaleza v Brazílii. V chrámu Frankfurt v Německu, Jordan River v Utahu a Idaho Falls v Idahu probíhá renovace.

Slavnostní výkop

V prosinci 2015 proběhl slavnostní výkop pro chrám Lisabon v Portugalsku a Barranquilla v Kolumbii a v únoru 2016 pro chrám Kinshasa v Demokratické republice Kongo. Slavnostní výkop pro chrám Durban v Jihoafrické republice se konal 9. dubna 2016.

Plánování a příprava

Tyto chrámy byly již oznámeny, ale stále jsou ve stádiu plánování a příprav: Abidjan v Pobřeží slonoviny (Côte d'Ivoire), Arequipa v Peru, Bangkok v Thajsku, Port-au-Prince na Haiti, Rio de Janeiro v Brazílii, Urdaneta na Filipínách a Winnipeg v Manitobě. ■

Více informací o chrámech najdete na stránkách temples.lds.org.

Působení proroků a apoštolů

Proroci a apoštolové jakožto „zvláštní svědkové“ jména Kristova na celém světě“ (NaS 107:23) pokračují ve svém celosvětovém působení. Od poslední generální konference členové Prvního předsednictva a Kvora Dvanácti apoštolů, kromě dalších úkolů, učinili toto:

- Na sociálních sítích a v pořadech Face to Face [Tvář v tvář] oslovovali mládež a mladé dospělé. (Viz lds.org/youth/activities.)
- Vystoupili na konferencích proti pornografii a o rodinné historii.
- Hovořili na univerzitách o tom, jak se stát „opravdovými mileniály“, a promlouvali na obranu víry a morálních hodnot.
- Setkali se se členy Církve a s vedoucími, vládními činiteli a náboženskými představiteli v Argentině, Botswaně, Demokratické republice Kongo, Ekvádoru, na Filipínách, v Chile, Mosambiku, Peru, Uruguayi, Zambii a Zimbabwe. ■

Více informací o působení proroků a apoštolů najdete na stránkách prophets.lds.org.

Růst Církve v Africe

Církev v Africe roste rychlým tempem již 30 let. Na začátku roku 2016 bylo v Africe 1 600 kongregací Svatých posledních dnů a více než půl milionu členů Církve, což je 11krát více sborů a odboček a 20krát více členů než v roce 1985.

V roce 2015 Církev v Africe vytvořila 17 nových kůlů.

Vedoucí přičítají tento růst, alespoň z části, zaměření evangelia na rodinu.

João Castenheira, president kůlu v Maputu v Mosambiku, říká: „Členové hledají církev, která jim přinese štěstí, a Kristovo znovuzrozené evangelium přináší štěstí rodinám.“

„Mám opravdu pocit, že nadchází čas pro Afriku,“ říká starší Edward Dube ze Sedmdesáti, který pochází ze Zimbabwe. „Na tomto kontinentu spočívá Pánova ruka.“ ■

Čiňme dobro po celém světě

Svatí posledních dnů se i nadále řídí příkladem Spasitele, který „chodil, dobře čině“ (Skutkové 10:38). Zde je několik příkladů z poslední doby.

V Abú Zabí ve Spojených arabských emirátech se sešli členové a přátelé Církve z devíti zemí Blízkého východu – původem ze šesti kontinentů – a uspořádali konferenci a mezináboženský humanitární projekt. Zkompletovali a rozdali 8 500 hygienických a potravinových balíčků.

V Ugandě se dva zubní lékaři a tři dentální hygienistky, všichni Svatí posledních dnů, týden věnovali zhotovování výplní, vytrhávání a čištění zubů, výuce správné dentální hygieny a školení místních zubních lékařů

a studentů stomatologie o nejvhodnějších postupech.

V Malajsii se členové Církve zaměřili na rodinu během oslav čínského Nového roku, při nichž lidé tradičně chodí na hřbitovy a připomínají si své předky, prokazují jim úctu a skládají jim hold.

V Thajsku v Bangkoku uspořádali členové ve věku od 18 do 35 let soutěž ve vaření a projekt služby.

Na Fidži pomáhali členové a misionáři obětem cyklonu Winston. Vedoucí Církve spolupracovali se státními a neziskovými organizacemi při poskytování potravin, vody, stanů, hygienických balíčků a dalších prostředků pro nouzové situace. ■

Změny v rodinné historii a chrámové službě

Nové nástroje a postupy pomohou jednotlivcům a rodinám při práci na rodinné historii a při chrámové službě:

- Členové si nyní mohou kartičky pro chrámové obřady vytisknout doma na bílý papír a přinést si je do chrámu.
- Chrámy mají dobu vyhrazenou pro rodiny, což rodinám umožňuje naplánovat si čas na společné vykonávání obřadů, aniž by musely dlouho čekat.
- Nedávno obrácení členové, kteří vykonávají zástupné křty poprvé, si mohou domluvit návštěvu, tak aby pracovníci chrámu byli připraveni a mohli je uvítat.
- Vedoucí kněžství mohou na internetu vytvářet a tisknout nové doporučení s omezeným použitím. Toto doporučení je aktivováno ve chvíli, kdy je vytištěno, a je platné, když ho podepíše daný člen a biskup. ■

Předsedající biskupstvo

Dean M. Davies, první rádce; Gérard Caussé, předsedající biskup; W. Christopher Waddell, druhý rádce

„Kéž si uchováme odvahu vzpírat se sklonu
souhlasit s názory světa. Kéž se i nadále
rozhodujeme pro to, co je sice těžší, ale správné,
namísto toho, co je snazší, ale nesprávné,“ uvedl
president Thomas S. Monson během 186. výroční
generální konference Církve. „Až budeme uvažovat
o rozhodnutích, která v životě každý den činíme
– zda se rozhodnout tak či onak – pokud se
rozhodneme pro Krista, rozhodneme se správně.“

CÍRKEV
JEŽÍŠE KRISTA
SVATÝCH
POSLEDNÍCH DNŮ